O SUTĂ UNU DALMAŢIENI
DODIE SMITH

DODIE (DOROTHY GLADYS) SMITH (1896 — 1990), scriitoare engleză, autoare a unor piese de teatru, romane şi de literatură pentru copii; a publicat şi sub pseudonimele C. L. Anthony şi Charles Henry Percy. Şi—a început cariera ca actriţă şi dramaturg. Succesul piesei sale Autumn Crocus (Şofran de toamnă, 1931) i—a permis să se dedice în întregime scrisului, iar Dear Octopus (Dragă caracatiţă, 1938), care a înregistrat o primire răsunătoare pe scenele din West End, a consacrat—o ca scriitoare. în perioada celui de—Al Doilea Război Mondial a trăit în Statele Unite, iar în 1950 a revenit în Anglia. De atunci s—a dedicat romanelor şi literaturii pentru copii. Cele mai cunoscute lucrări ale sale în proză sînt romanul romantic / Capture the Castle (Capturez castelul, 1948), dramatizat mai tîrziu, şi cartea pentru copii The Hundred and One Dalmatians (O sută unu dalmaţieni, 1956), urmată de Starlight Barking (publicat în româneşte sub titlul Noapte de vară, 1967).

Cuprins

1. FERICITELE PERECHI ... 3
2. SE NASC PUII ... 8
3. PERDITA ... 12
4. CRUELLA DE VIL FACE DOUĂ VIZITE ... 17
5. CUM MAI LATRĂ CÎINII! ... 20
6. PLECAREA ... 26
7. LA HAN ... 30
8. PESTE CÎMP ... 33
9. PÎINE PRĂJITĂ CU UNT ... 37
10. CE—AU VĂZUT DIN TURN ... 43
11. ÎN TABĂRA DUŞMANĂ ... 50
12. PERICOL NEAŞTEPTAT ... 56
13. MICA REMORCĂ ALBASTRĂ ... 62
14. AJUNUL CRĂCIUNULUI ... 66
16. RĂZBUNAREA PISICII ALBE ... 80
17. CINE SÎNT CÎINII ACEŞTIA NEGRI,NECUNOSCUŢI? ... 85
18. AL O SUTĂ UNULEA DALMAŢIAN ... 91

1. FERICITELE PERECHI

Nu demult, locuia la Londra o tînără pereche de cîini dalmaţieni, proaspăt căsătoriţi, pe numele lor Pongo şi Missis Pongo. (După căsătorie, Missis adăugase numele lui Pongo la numele ei, dar mulţi îi spuneau încă Missis.) Cei doi dalmaţieni aveau norocul să fie stăpînii unei tinere perechi de oameni, domnul şi doamna Dearly, blînzi, ascultători şi surprinzător de inteligenţi. Atît de inteligenţi că uneori nici n—ai fi zis că sînt oameni. Pricepeau înţelesul a numeroase lătrături, ca de pildă: „Vrem afară, vă rog!", „Să ne—ntoarcem acasă!", „Grăbiţi—vă cu mîncarea" sau „Ce—aţi zice de o plimbare?" Şi chiar atunci cînd nu înţelegeau, ghiceau ce vrei să spui — dacă îi priveai rugător sau îi atenţionai insistent cu lăbuţa. Asemeni majorităţii oamenilor, şi soţii Dearly credeau că ei sînt stăpînii perechii de dalmaţieni cînd, de fapt, adevăraţii lor stăpîni erau dalmaţienii. Pongo şi Missis găseau ideea amuzantă, ba chiar înduioşătoare, şi îi lăsau pe soţii Dearly să creadă că e adevărat.

Domnul Dearly avea biroul în centrul oraşului, în City[1], şi era foarte bun la matematică. Colegii spuneau despre el că e un adevărat vrăjitor al finanţelor, ceea ce nu e totuna cu a fi vrăjitor adevărat, deşi de multe ori cele două ocupaţii se aseamănă. La vremea cînd începe povestirea noastră, domnul Dearly devenise un om neobişnuit de bogat ca urmare a unei întîmplări la fel de neobişnuite. Adusese un mare serviciu Guvernului (ceva legat de rezolvarea datoriei externe) şi, ca recompensă, fusese scutit de impozite pe viaţă. Şi, mai mult decît atît, Guvernul îi închiriase o locuinţă în apropiere de Regent Park — o căsuţă tocmai potrivită pentru un bărbat cu soţie si cîini.

Înainte de căsătorie, domnul Dearly locuise împreună cu Pongo într—o garsonieră sub îngrijirea lui Nanny Butler, mult îndrăgita lui dădacă. La rândul ei, doamna Dearly locuise şi ea tot într—o garsonieră (căci nu există apartamente speciale pentru domnişoare necăsătorite), împreună cu Missis şi de ele avusese grijă Nanny Cook, mult îndrăgita dădacă a doamnei Dearly. Perechile se cunoscuseră în acelaşi timp şi sărbătoriseră o minunată logodnă dublă. Dar şi unii şi alţii se întrebaseră la vremea respectivă cum aveau să se împace cele două dădace. Situaţia s—ar fi lămurit o dată cu venirea pe lume a copiilor, mai ales dacă se întîmpla ca primii să fie gemeni şi fiecare dintre cele două dădace primea în grijă cîte un copil. Dar pînă atunci, ce aveau să facă? Căci chiar dacă ştiau să pregătească micul dejun şi se pricepeau să servească platouri cu gustări frumos aranjate (aşa—numitele „îmbucături la gura focului") nici una dintre dădace nu ştia cum să ţină o căsuţă cochetă, cum era cea de lîngă Regent Park, unde soţii Dearly sperau să—şi poată invita prietenii la masă.

Chiar atunci însă se întîmpla ca lucrurile să se aranjeze singure, ca prin minune. Nanny Butler o întîlni pe Nanny Cook şi, după ce se studiară cîteva momente cu adîncă suspiciune, se plăcură mult una pe cealaltă. Şi cît haz au făcut de numele pe care le aveau![2]

---

1 The City — partea veche a oraşului Londra, unde sînt concentrate marile corporaţii şi instituţii financiare şi comerciale.
2Cook = bucătar, bucătăreasă; furier =majordom (engl.).

—Ce păcat că tiu sîntem nici una nici bucătar şi nici majordom! exclamă Nanny Cook.
—Ai dreptate! Mare nevoie ar fi acum de aşa nişte persoane, adaugă Nanny Butler.

Şi zicînd acestea le veni Marea Idee: Nanny Cook se va instrui să devină un adevărat bucătar, iar Nanny Butler, un adevărat majordom. Zis şi făcut! Cele două dădace se hotărîră să înceapă chiar de a doua zi, ca să aibă timp suficient pînă la nuntă.
—Tu n—ai putea să devii totuşi decît o cameristă, îi zise Nanny Cook lui Nanny Butler.
—Nici nu mă gîndesc! răspunse aceasta. N—am eu figură de cameristă. Dac—am spus majordom, majordom mă fac, şi voi avea grijă de domnul Dearly aşa cum am avut din ziua în care s—a născut.

Şi astfel, atunci cînd familiile Dearly şi Pongo se înapoiară din luna de miere petrecută împreună, le găsiră pe Nanny Cook şi pe Nanny Butler bine instruite şi pregătite să—i primească în căsuţa ce dădea spre Regent Park.

Fură însă puţin surprinşi de faptul ci Nanny Butler purta pantaloni.
—N—ar fi fost mai bine o rochiţă neagra şi un şorţ cu volănaşe? îndrăzni doamna Dearly, puţin temătoare, deoarece Nanny Butler nu fusese niciodată dădaca ei.
—Nu poţi fi majordom adevărat dacă nu porţi pantaloni, îi răspunse Nanny Butler ferm, dar de mîine îmi pun şi un şorţ cu volane şi—am să fiu şi mai originală.

Inutil să mai spunem că aşa a şi făcut şi a fost într—adevăr originală!

Cele două dădace îi mai anunţară de asemenea că nu mai doresc să li se spună Nanny, ci doresc să fie strigate cu numele potrivite noilor lor funcţii. Acum e adevărat că uneori te poţi adresa unui bucătar strigîndu—l pur şi simplu „Bucătar!", dar acelaşi lucru nu—l poţi face şi unui majordom, aşa încît, pînă la urmă, celor două dădace li se spuse tot ca pînă atunci, „Nanny, dragă"[3]. La cîteva săptămîni după înapoierea celor două familii din fericita lor lună de miere, avu loc un eveniment încă şi mai fericit. într—o zi, doamna Dearly îi duse pe Pongo şi pe Missis dincolo de parc, la St John's Wood, în vizită la prietenul lor, Minunatul Medic Veterinar, de unde se înapoiară cu extraordinara veste c£ Pongo şi Missis aveau să devină în carînd părinţi. Puii armau să se nască într—o lună. La aflarea vestii, cele două dădace îi serviră Iui Missis un prînz copios ca să prindă putere. Nici Pongo nu tu uitat, ci primi şi el o porţie dublă ca să nu se simtă neglijat (aşa cum se întîmpla adesea ca viitorii taţi). Apoi cei doi dalmaţieni traseră un pui de somn straşnic, întinşi pe cea mai bună dintre canapelele din casă, în aşa fel încît, cînd domnul Dearly se întoarse de la lucru, se treziseră deja şi cereau să fie scoşi la plimbare.
—Hai să ieşim cu toţii ca să sărbătorim evenimentul, propuse domnul Dearly aflînd vestea cea bună. Nanny Cook fu de părere că mai era timp suficient pînă la cină, iar Nanny Butler zise că nu i—ar strica niţică mişcare, aşa încît plecară cu toţii să facă un tur de parc.

Domnul şi doamna Dearly mergeau înainte, doamna Dearly elegantă, într—un costum taior verde din trusoul ei, iar domnul Dearly într—o jachetă de tweed, apreciată de cunoscători ca fiind cea mai potrivită îmbrăcăminte pentru o plimbare cu cîinele. (Domnul Dearly nu era un bărbat frumos, însă avea unul din acele chipuri de care nu te plictiseşti niciodată.) în spatele lor venea familia Pongo, păşind cu un aer foarte nobil. Atît Pongo, cît şi Missis ar fi putut fi campioni, dacă domnul Dearly nu considera expoziţiile canine teribil de plicticoase atît pentru el însuşi, cit şi pentru ei, Cei doi dalmaţieni aveau trăsături frumoase, piepturi late, picioare puternice şi cozi foarte drepte. Petele de pe corp erau negre ca tăciunele şi, în majoritatea lor, de mărimea unei monede de doi şilingi, iar pe cap, pe picioare şi pe cozi aveau pete de dimensiuni mai mici. Nasul şi contururile ochilor le erau de asemenea negre. Missis avea o expresie dintre cele mai încântătoare, iar Pongo, cu toate că era făcut ca să comande, avea o luminiţă jucăuşă în priviri. Păşeau unul lingă altul cu mare demnitate, punîndu—le zgarda domnului şi doamnei Dearly numai la trecerile de pietoni. La urmă veneau Nanny Cook (plinuţă), într—un pardesiu alb, şi Nanny Butler (încă şi mai plinuţă), într—un frac bine croit şi pantaloni peste care îşi pusese un cochet şorţ cu volane.

Era o minunată după—amiază tîrzie de septembrie. Nu adia fir de vînt şi totul împrejur era extraordinar de liniştit. Parcul şi casele din jurul său, case vechi, văruite în crem, erau acum inundate de lumina aurie a soarelui la apus. Aerul zumzăia de sunete, dar nu se auzea nici un zgomot. Strigătele copiilor la joacă şi uruitul traficului londonez păreau mai liniştite decît de obicei, înmuiate parcă de dulceaţa serii. Păsările îşi ciripeau ultimul cîntec al zilei şi ceva mai departe, în casa în care locuia un

---

3Nanny — apelativ folosit de copii sau de părinţi pentru dădaca sau bona care îngrijeşte de copii într-o familie (engl.).

mare compozitor, cineva cînta la pian.
—N—am să uit niciodată seara asta minunată, spuse domnul Dearly.

Chiar atunci însă, liniştea fu sparţi de sunetul foarte strident al unui claxon de maşină şi din faţă apăru o enormă limuzină. Maşina opri lingă o casă situată în drumul lor şi pe treptele de la intrare apăru silueta unei femei înalte. Purta o rochie strimtă de satin de culoarea smaraldului, la gît îi atîrnau mai multe şiraguri de rubine, iar de umeri era agăţată o pelerină de vizon alb, simplu, care—i atingea tocurile înalte ale pantofilor de un roşu rubiniu. Femeia avea o piele închisă la culoare, ochi negri cu nuanţe de roşu şi un nas foarte ascuţit. Părul drept era pieptănat cu o cărare impecabilă pe mijloc şi, lucru neobişnuit, era jumătate alb, jumătate negru.
—Dar aceasta—i Cruella de Vil! exclamă doamna Dearly. Am fost colege de şcoală. A fost exmatriculată pentru că a băut cerneală.
—Nu ţi se pare puţin cam extravagantă? o întrebă domnul Dearly, care ar fi făcut bucuros cale întoarsă dacă femeia cea înaltă nu ar fi zărit—o deja pe doamna Dearly şi nu cobora acum treptele îndreptîndu—se spre ea. Doamna Dearly fu deci nevoită să i—l prezinte pe domnul Dearly.
—Intraţi să vi—l prezint şi eu pe soţul *meu,* îi invită, femeia cea înaltă.
—Dar te pregăteai parcă să pleci, îi spuse doamna Dearly, uitîndu—se la şoferul care aştepta în picioare lîngă portiera deschisă a limuzinei, care, am uitat să vă spun, era vopsită strident, în dungi albe şi negre.
—Nu mă grăbesc. Insist să intraţi.

Cele două dădace ziseră că ele se întorc acasă să pregătească cina şi iau şi dalmaţienii cu ele. Dar femeia cea înaltă insistă ca Pongo şi Missis să rămînă.
—Sunt atît de frumoşi! exclamă ea. Vreau să—i vadă si soţul meu.
—Care e numele tău după căsătorie, Cruella? o întrebă doamna Dearly, în timp ce traversau un hol de marmură verde şi intrau într—un salon de marmură roşie.
—Mă numesc încă de Vil, răspunse Cruella. Sînt ultima din familia mea, aşa încît l—am determinat pe soţul meu să—mi ia numele cînd ne—am căsătorit.

Chiar atunci pelerina de vizon alb, simplu, îi alunecă de pe umeri. Domnul Dearly se aplecă şi i—o ridică de jos.
—Ce pelerină frumoasă, spuse el. Dar o să vă fie prea cald cu ea în seara asta.
—Niciodată nu mi—e prea cald, îi răspunse Cruella. Port blănuri lot timpul anului. Am chiar şi cearşafuri din blană de hermină.
—Ce drăguţ, spuse doamna Dearly politicos. Se spală uşor?

Cruella nu păru să audă întrebarea.
—Ador blănurile, continuă ea. Trăiesc pentru blănuri! De aceea m—am si măritat cu un blănar!

Chiar atunci îşi făcu apariţia şi domnul de Vil. Era un omuleţ scund, cu un aer îngrijorat, şi care nu aducea decît a blănar. Cruella făcu prezentările, apoi întrebă:
—Unde sînt cîinii aceia minunaţi?

Pongo şi Missis se lungiseră sub pian. Le era foame. Pereţii de marmură roşie îi duceau cu gîndul la felii de carne crudă.
—Aşteaptă pui! exclamă doamna Dearly fericită.
—A, da? Excelent! exclamă la rîndul ei Cruella. Ia veniţi încoace, căţeilor!

Pongo şi Missis se ridicară şi înaintară politicoşi.
—Nu—i asa că ar iesi nişte haine minunate din blana lor? i se adresă Cruella soţului ei. De purtat primăvara peste un taior negru. Nu ne—am gîndit pînă acum să facem haine din blană de cîine.

La auzul acestor cuvinte, Pongo dădu un lătrat scurt, ameninţător.
—A fost numai o glumă, Pongo dragă, îl linişti doamna Dearly, mîngîindu—l uşor. Uneori arn impresia că înţeleg tot ce vorbim, se întoarse ea spre Cruella.

Spuse asta fără însă si fie prea convinsă. N—avea de unde şti că era perfect adevărat.

Era adevărat, cel puţin pentru Pongo. Missis nu rostea tot atît de multe cuvinte ca soţul ei, dar ştia totuşi suficiente ca să înţeleagă gluma făcută de Cruella şi să o considere foarte proastă. Cît despre Pongo... ce să mai vorbim! Era furios din cale—afară! Ce lucru monstruos să spui în faţa soţiei sale care—şi aştepta primii ei pui! Era bucuros să vadă că Missis nu era prea tulburată de cuvintele Cruellei.
—Trebuie neapărat să luaţi masa cu noi, sîmbăta viitoare, îi spuse Cruella doamnei Dearly.

Şi cum doamna Dearly nu găsi nici o scuză potrivită (nu—i plăcea să mintă), fu nevoită să accepte.

Spuse apoi că nu mai doreau să—i reţină pe soţii de Vil.

În timp ce traversau holul spre ieşire, o superbă pisică persană ţîşni pe lîngă ei şi o luă în sus pe scări. Doamna Dearly privi după ea admirativ.

—Nu ţin în mod deosebii la ea, spuse Cruella. Aş îneca—o dacă n—ar fi atît de valoroasă.

Pisica se răsuci pe trepte şi se înfoie furioasă scuipînd, nu neapărat în direcţia lui Pongo şi a lai Missis, cum s—ar putea crede.

—Vreau să—mi auziţi claxonul cel nou, le spuse Cruella în timp ce coborau treptele de la intrare. E cel mai puternic claxon din întreaga Anglie!

Îl dădu la o parte pe şofer şi apăsă cu putere claxonul, îl ţinu aşa mult timp. Pongo şi Missis fură aproape asurziţi de zgomot.

—Frumoşilor! Frumoşilor! li se adresa Cruella suindu—se în limuzina sa vărgată în alb şi negru. V—aţi potrivi atît de bine cu maşina mea — şi cu părul meu jumătate alb, jumătate negru.

Şoferul îi întinse apoi o pătură de zibelină peste genunchi şi porni motorul.

—Maşina asta arată ca o trecere de pietoni, comentă domnul Dearly, apoi întrebă: Cînd era la şcoală, prietena ta avea părul tot aşa — jumătate alb, jumătate negru?

—Nu era prietenă cu mine; mi—era teamă de ea, îi răspunse doamna Dearly. Iar părul, da, îl avea la fel — o codiţă împletită albă şi una neagră.

Domnul Dearly se gîndi cît fusese de norocos că se căsătorise cu doamna Dearly şi nu cu Cruella de Vil. îi părea rău pentru soţul acesteia. Lui Pongo şi lui Missis le părea rău de pisica cea albă.

Apusul de soare auriu se stinsese şi lăsase loc unui amurg albăstrui. Parcul era aproape gol şi de undeva de departe se auzea, stins, glasul paznicului strigînd: „Ora închiderii! Ora închiderii!" în aer plutea un miros de fîn de la iarba pîrjolită de soare, iar dinspre lac se ridica un miros de apă şi de plante de baltă. Toate casele din jurul parcului în care funcţionau birouri guvernamentale erau acum închise pentru noapte, iar geamurile erau întunecate.

Pe ferestrele casei lor însă, se revărsa o lumini caldă şi primitoare. Apropiindu—se, Pongo şi Missis prinseră a adulmeca în aer mirosul îmbietor al cinei, miros care nu scăpă nici soţilor Dearly.

Ajunşi în dreptul casei, se opriră să privească—n jos, prin grilajul de fier al gardului, înspre bucătărie. Cu toate că situată la demisol, bucătăria nu era întunecoasă. Avea o uşă şi două ferestre mari, care se deschideau spre una din acele mici curţi pavate şi strîmte, situate mai jos de nivelul străzii, care se găsesc adesea în faţa vechilor case londoneze şi sînt cunoscute în general sub numele de curţi interioare. Cîteva trepte înguste urcau din curte la stradă.

Cele două familii, Dearly şi Pongo, îşi ziseră că bucătăria lor, aşa puternic luminată, arăta deosebit de caldă şi primitoare. Avea pereţii albi, linoleum roşu pe podea şi un bufet mare, pe care erau rînduite farfurii de porţelan cu picăţele albastre. Pentru gătit exista un aragaz modern, electric, dar şi o plită veche de bucătărie, care era bucuria celor două dădace. De afară le puteau vedea pe acestea trebăluind. Nanny Cook turna sos peste ceva pus la cuptor, în timp ce Nanny Butler aranja farfurii pe un *monşarj* care urma să le urce direct în sufragerie asemeni unui lift din cel pe care—l vezi la teatrul de păpuşi. Lîngă plită erau aşezate coşurile dalmaţienilor, tapetate cu perne, şi alături, în două castroane bine lustruite, îi aştepta deja mîncarea.

—Sper că n—am obosit—o prea mult pe Missis, spuse domnul Dearly în timp ce descuia uşa de la intrare.

Missis ar fi dorit să le spună că nicicînd nu se simţise mai bine, dar cum nu putea vorbi, încercă să le

arate că nu era obosită, dînd puternic din coadă şi zbughind—o înspre bucătărie. Fu urmată de Pongo, la fel de nerăbdător să cineze şi să tragă un somn bine meritat, la căldură, alături de scumpa lui Missis.
—Ce n—aş da să fi avut si noi cozi! zise domnul Dearly.

2. SE NASC PUII

Cina dată de Cruella de Vil fu servită pe o masă de marmură albă, într—o încăpere cu pereţii de marmură neagră. Mîncarea era, ca să spunem aşa, oarecum neobişnuită.

Supa era de culoare mov închis şi avea gust de...? Piper! Peştele era de un verde deschis şi avea gust de...? Piper! Carnea era de un bleu pal. Iar gustul...? De piper!

Totul avea gust de piper, pînă şi îngheţata — care, pînă una—alta, era de culoare neagră.

Nu mai fuseseră alţi invitaţi la cină. După terminarea mesei, domnul şi doamna Dearly se ridicară şi, trăgînd puternic aer în piept, se mutară în salonul cu pereţii din marmură roşie. în cămin ardea acum un foc imens. Pînă şi domnul de Vil cam trăgea aer printre dinţi. Cruella însă, care în seara aceasta purta o rochie de culoarea rubinului, iar la gît avea şiraguri de smaralde, se aşeză cît mai aproape de foc.

—Fă—l să ardă şi mai tare pentru mine, îi spuse ea domnului de Vil.

Acesta aţîtă într—atîta focul, încît soţii Dearly crezură un moment că va lua foc coşul.

—Minunat! Minunat! exclamă Cruella, bătînd încîntată din palme. Ah! Din nefericire, flăcările nu durează niciodată prea mult!

De cum se mai domoli puţin vîlvătaia, Cruella se scutură de frig şi se înfăşură în pelerina sa din vizon alb, simplu.

Domnul şi doamna Dearly plecară cît de devreme le permitea politeţea faţă de gazde şi o porniră pe jos pe aleea ce înconjura parcul, încercînd să se răcorească.

—Ce nume ciudat este „de Vil", spuse domnul Dearly. Dacă pui împreună cele două cuvinte iese *Devil*[4]. Poate că Cruella este o diavoliţă şi de—aceea îi plac numai lucrurile fierbinţi. Doamna Dearly zîmbi, căci ştia că el glumeşte, apoi spuse:

—Of! Dacă am luat masa la ei, trebuie să—i invităm şi noi o dată la cină. Şi mai sînt cîteva persoane pe care ar trebui să le chemăm. Ar fi bine să organizăm totul înainte ca Missis să aibă puii. Dumnezeule! Dar ce e asta?

Simţise ceva moale frecîndu—i—se de glezne.

—E pisica Cruellei, spuse domnul Dearly. Du—te acasă, pisicuţo! Ai să te rătăceşti. Dar pisica merse cu ei pînă acasă.

—Poate îi e foame, zise doamna Dearly.

—N—ar fi de mirare, dacă nu—i place piperul, adăugă domnul Dearly, care încă mai sorbea lacom aerul nopţii ca să—şi răcorească gîtul.

—Ocupă—te tu de ea pînă îi aduc eu ceva de mîncare, îl rugă doamna Dearly şi coborî treptele care duceau spre bucătărie. Intră în vîrful picioarelor, ca să nu—i trezească pe Pongo şi pe Missis, care dormeau în coşurile lor. în curînd se întoarse cu nişte lapte şi o jumătate de cutie de sardine. Pisica mîncă

---

4 Devil = drac, diavol (engl.).

tot, apoi o porni în jos spre bucătărie.
—Oare vrea să rămînă la noi?

Aşa se părea. Tocmai atunci însă, trezindu—se din somn, Pongo lătră o dată, puternic. Pisica se opri, făcu brusc cale—ntoarsă şi dispăru în noapte.
—E mai bine aşa, spuse domnul Dearly, Cruella ne—ar fi dat în judecată dacă—i luam preţioasa pisică.

Coborîră apoi în bucătărie, unde fură întîmpinaţi cu o nemaipomenită bucurie de către Pongo. Chiar şi Missis, cu toate că pe jumătate adormită, se arătă bucuroasă să—i vadă din nou acasă. Timp de cîteva minute, pe preşul din bucătărie fu o adevărată învălmăşeală de oameni şi cîini, pînă ce doamna Dearly realiză, mult prea tîrziu, că elegantul costum de seară al domnului Dearly avea să fie plin de fire de păr albe.

Cam la trei săptămîni după această întîmplare, Missis începu să aibă un comportament ciudat. începu să cerceteze atent fiecare colţişor al casei, mai cu seamă prin dulapuri şi cutii. Locul care părea să o intereseze cel mai mult era un dulap mare, aflat imediat lîngă dormitorul soţilor Dearly, dulap în care se ţineau tot felul de găleţi, mături şi perii. Locul era foarte înghesuit şi strîmt, şi de fiecare dată cînd reuşea să se strecoare înăuntru, dărîma cîte ceva cu mare zgomot, după care ieşea cu o figură spăşită.
—Să mă bată Dumnezeu, dacă nu vrea să nască puii acolo, înăuntru! exclamă Nanny Cook.
—Nu în dulapul ăsta prăfuit şi întunecat, scumpa mea Missis, o mîngîie Nanny Butler. Ai nevoie de aer şi de lumină.

Dar cînd doamna Dearly îl consultă pe Minunatul medic Veterinar, acesta îi spuse că cel mai important acum pentru Missis era să—şi găsească un loc închis, unde să se poată simţi în siguranţă. Dacă ea părea să fi ales acel dulap, era bine să—i fie pus la dispoziţie cît mai repede posibil ca să—i dea timp să se obişnuiască cu locul, chiar dacă puii urmau să se nască abia peste cîteva zile.

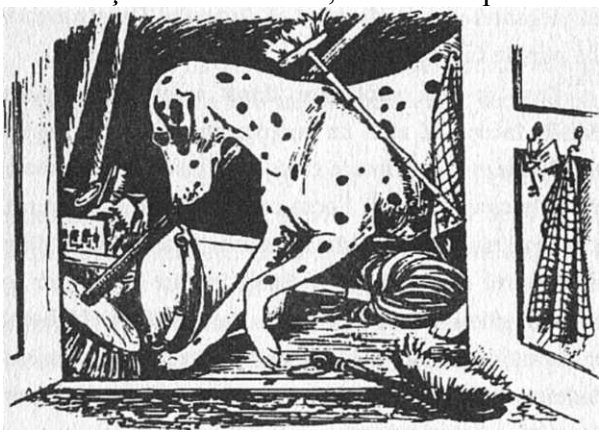

Prin urmare, periile şi măturile fură scoase afară şi înăuntru se instala Missis, spre marea ei mulţumire. La început, Pongo se simţi puţin rănit, el nefiind primit să intre cu ea. Missis însă îi explică liniştit că mămicilor le place să fie singure cînd se nasc puii, aşa încît Pongo o linse tandru pe ureche şi o asigură că înţelege foarte bine situaţia.
—Sper ca petrecerea să nu o deranjeze pe Missis, spuse domnul Dearly cînd veni acasă de la lucru şi o găsi pe Missis instalată în dulap. Abia aştept să se termine.

Cina urma să aibă loc chiar în seara aceea. Cum erau mai mulţi invitaţi la masă, mîncarea trebuia să fie din cea obişnuită, dar doamna Dearly, atentă, nu uită să aşeze rîşnitoare înalte de piper în faţa locurilor rezervate soţilor de Vil. La masă, Cruella folosi atît de mult piper, încît majoritatea invitaţilor începură să strănute. Domnul de Vil, însă, nici nu se atinse de piper şi mîncă mult mai mult decît mîncase la el acasă.

Cruella tocmai îşi presăra piper peste salata de fructe cînd Nanny Butler intră în salon şi îi şopti ceva la ureche doamnei Dearly. Aceasta se arată foarte surprinsă, se scuză faţă de musafiri şi ieşi repede. Cîteva minute mai tîrziu, intră din nou Nanny Butler şi îi şopti ceva la ureche domnului Dearly. Şi domnul Dearly se arătă foarte mirat, se scuză şi ieşi repede. Aceia dintre musafiri care nu strănutau continuară să discute politicos între ei. La un moment dat apăru pentru a treia oara Nanny Butler şi se adresă de data aceasta invitaţilor.
—Doamnelor şi domnilor, începu ea dramatic, puii au început să sosească mai devreme decît ne aşteptam. Doamna şi domnul Dearly vă roagă să nu uitaţi că Missis este la primii ei pui şi că are nevoie de foarte multă linişte.

Conversaţia amuţi brusc şi se lăsă tăcerea, întreruptă din cînd în cînd doar de cîte un strănut înfundat. Apoi invitaţii se ridicară în picioare, închinară un pahar în sănătatea tinerei mame şi se îndreptară spre ieşire mergînd în vîrful picioarelor.

Toţi, în afară de Cruella de Vil. Ajungînd în hol, aceasta se îndreptă glonţ spre Nanny Butler, care conducea musafirii la uşă şi o întrebă unde sînt puii.

Nanny Butler n—avea nici cea mai mică intenţie să—i spună, dar Cruella, auzind vocile soţilor Dearly venind de sus, o porni în goană pe scări. De data aceasta purta o rochie de satin negru, şiraguri de perle la gît şi aceeaşi pelerină de vizon alb, simplu. Stătuse înfăşurată în ea toată seara, cu toate că în încăpere fusese foarte cald (iar piperul fusese foarte iute).

—Trebuie neapărat să—i văd pe drăgălaşii de pui! strigă ea.

Uşa de la dulap era puţin întredeschisă. Domnul şi doamna Dearly erau înăuntru, mîngîind—o pe Missis. Trei pui veniseră deja pe lume cînd Nanny Butler descoperise ce se întîmpla, aducîndu—i lui Missis o porţie hrănitoare de friptură de pui.

Cruella dădu uşa dulapului de perete şi privi în jos la cei trei pui.

—Dar sînt corcituri — sînt complet albi! strigă ea. N—au nici o pată! Trebuie înecaţi imediat!

—Puii de dalmaţian se nasc întotdeauna albi! ripostă domnul Dearly, uitîndu—se urît la ea. Petele apar mai tîrziu.

—Şi nu i—am fi înecat chiar de—ar fi fost corcituri, adăugă doamna Dearly indignată.

—Nu e greu de făcut, continuă Cruella. Eu am înecat cu zecile puii pisicii mele. Îşi alege întotdeauna ca soţ cîte un nenorocit de motan vagabond, aşa încît puii nu sînt valoroşi şi nu merită păstraţi.

—Sper că i—ai lăsat măcar un pui de fiecare dată! exclamă doamna Dearly.

—Dacă aş fi făcut asta, aş fi avut acum casa plină de pisici, răspunse Cruella. Sînteţi absolut siguri că şobolanii ăştia sînt pui dalmaţieni de rasă?

—Foarte siguri, i—o tăie domnul Dearly. Iar acum te rog să pleci. O nelinişteşti pe Missis.

Missis era într—adevăr neliniştită. Chiar dacă soţii Dearly erau acolo ca să o protejeze pe ea şi pe puii ei, îi era puţin teamă de femeia aceasta înaltă, cu părul jumătate alb, jumătate negru, care privea atît de insistent. Se duse cu gîndul la biata pisică a Cruellei, care—şi pierduse toţi puii. Missis n—avea să uite asta niciodată! (Şi într—o bună zi avea să se felicite că ţinuse minte!)

—Peste cît timp vor putea fi puii despărţiţi de mamă? întrebă Cruella. în caz că aş vrea să cumpăr cîţiva.

—Peste şapte sau opt săptămîni, îi răspunse domnul Dearly. Dar n—o să fie nici unul de vînzare. Şi, zicînd asta, îi trînti uşa dulapului în nas, iar Nanny Butler o pofti ferm să părăsească locuinţa.

În tot acest timp Nanny Cook încercase să—l prindă la telefon pe Minunatul Medic Veterinar. Acesta avusese însă o urgenţă şi nu era acasă. Soţia medicului o asigură pe Nanny Cook că îi va spune tot de cum se va întoarce. Pentru moment însă, nu aveau de ce să se neliniştească. După cîte îşi dăduse seama, Missis părea să se descurce foarte bine.

Şi aşa şi era. Se născuse deja al patrulea pui. Mai întîi îl spălă Missis, după care îl luă domnul Dearly şi—l şterse într—un prosop, în timp ce doamna Dearly îi servi o porţie de lapte cald proaspetei mămici. Noul sosit fu pus lîngă ceilalţi trei, într—un coşuleţ aşezat în aşa fel încît Missis să—i poată vedea pe toţi cei patru micuţi în orice moment. în curînd se născu şi al cincilea, şi apoi al şaselea şi al şaptelea pui.

Noaptea zbura. Opt... nouă pui! Deja ar fi trebuit să e cam ultimii. De obicei, dalmaţienii nu au aşa mulţi pui e prima oară. Zece pui! Unsprezece pui!

Sosi apoi şi al douăsprezecelea, care însă nu arăta deloc ca fraţii şi surorile sale. Pielea care i se vedea prin blăniţa albă nu era roz, ci de un galben bolnăvicios, şi în loc să dea din picioruşe, stătea nemişcat. Cele două dădace, care între timp se aşezaseră afară, la uşa dulapului, spuseră că puiul se născuse mort.

—Dar Missis are deja atîţia pui că n—o să—i simtă lipsa, adăugă Nanny Cook ca să—i liniştească.

Domnul Dearly privi cu amărăciune micuţa fiinţă pe care o ţinea în palme.

—Nu e drept să nu aibă nici un pic de viaţă în el, spuse doamna Dearly cu lacrimi în ochi.

Şi atunci domnul Dearly îşi aminti de ceva ce citise mai demult într—o carte. începu să maseze puiul cu palmele, apoi îl răsuci uşor într—un prosop. Dintr—o dată, începînd de lîngă năsuc, pielea micuţului căpătă o uşoară nuanţă de roz pe sub blăniţa albă. Zvîcni din lăbuţe! Deschise boticul! Era viu!

Domnul Dearly îl aşeză repede lîngă Missis, ca să—i dea imediat să mănînce. Puiul rămase acolo hrănindu—se, pînă la sosirea următorului — căci să nu credeţi că nu s—a mai născut încă unul — cel de—al treisprezecelea!

Puţin înainte de revărsatului zorilor se auzi soneria de la intrare. Era Minunatul Medic Veterinar, care se luptase toată noaptea să salveze viaţa unui căţel accidentat de o maşină. Deja se născuseră toţi puii, iar acum Missis îi hrănea pe primii opt, căci nu putea hrăni mai mulţi în acelaşi timp.

—Excelent! exclamă Medicul. Şi tatăl cum se simte?

Domnul şi doamna Dearly se simţiră vinovaţi. Din momentul în care începuseră să se nască puii, nici unul nu se mai gîndise la bietul Pongo. închis în bucătărie, acesta se plimbase toată noaptea în sus şi—n jos prin încăpere. O singură dată aflase ceva veşti — atunci cînd Nanny Cook coborîse să facă sandvişuri şi cafele şi îi spusese că Missis se descurcă de minune. Vorbise desigur în glumă, deoarece nu credea că Pongo înţelege ce îi spune ea.

—Sărmanul Pongo! Trebuie să—l aducem sus, spuse doamna Dearly. Dar Medicul îi spuse că de obicei mamelor nu le place să—i aibă pe taţi prin preajmă atunci cînd puii sînt abia născuţi. Tocmai atunci însă, pe podeaua lucioasă a holului se auzi zgomot de gheare şi în capul scărilor apăru Pongo urcînd cîte patru trepte deodată. Nanny Cook coborîse să—i pregătească un ceai Medicului şi nerăbdătorul tată se strecurase pe lîngă ea în momentul în care se deschisese uşa de la bucătărie.

—Fii atent, Pongo! îi spuse Medicul. S—ar putea ca Missis să nu te vrea lîngă ea.

Dar Missis dădea deja slab din coadă.

—Du—te, mănîncă ceva şi odihneşte—te, îi spuse ea.

Dar nimeni, în afară de Pongo, nu auzi nimic. Cu ochii şi cu coada din care dădea nebuneşte, Pongo îi vorbi lui Missis despre sentimentele lui, despre dragostea ce i—o purta ei, celor opt micuţi care—şi luau primul lor mic dejun, ca şi celorlalţi din coş care—şi aşteptau cuminţi rîndul. *Cîţi* erau în total?

—Păcat că nu ştie să numere, spuse doamna Dearly.

Dar Pongo ştia foarte bine să numere. Coborî scările spre bucătărie, păşind semeţ, cu capul sus şi cu o sclipire nouă în frumoşii săi ochi, căci se ştia mîndrul tată a cincisprezece pui.

3. PERDITA

—Şi acum, le spuse Minunatul Medic Veterinar, va trebui să găsiţi o doică pentru căţeluşi. Medicul le explică că Missis se va strădui să—şi hrănească toţi puii, dar efortul pe care—l va face o va obosi şi o va slăbi peste măsură. Ca urmare, s—ar putea întîmpla ca cei mai viguroşi dintre pui să capete mai mult lapte, iar ceilalţi, mai puţin. La aceasta se adăuga şi faptul că puiul salvat de domnul Dearly era foarte delicat şi va avea nevoie de îngrijiri speciale.

Primul dintre pui se născuse cu o pată mare, neagră, care îi acoperea în întregime o ureche şi jumătate din cap. în mod normal, aceasta constituie un defect la cîinii dalmaţieni, care la naştere trebuie să fie complet albi, aşa cum îi zisese domnul Dearly Cruellei. Unii oameni l—ar fi considerat fără valoare si l—ar fi înecat, dar chiar faptul că—şi începuse viaţa cu un pic de ghinion îl făcea de două ori mai drag soţilor Dearly. (Le plăcea de asemenea că—l pot deosebi deja de ceilalţi pui. De altfel, timp de cîteva săptămîni, pînă la apariţia primelor pete, singurii care puteau fi deosebiţi de ceilalţi au fost acesta împreună cu cel mic şi delicat.)

Medicul le mai spuse că doica trebuia să fie o mămică, una care—şi pierduse propriii ei pui, dar care mai avea încă lapte. Nu era foarte sigur că va putea găsi o astfel de căţeluşă, aşa că îi sfătui pe soţii Dearly să înceapă deja să întrebe pe la Căminele pentru Căţeii Pierduţi. Pînă se găsea însă o doică, o puteau ajuta pe Missis, hrănind o parte din pui cu un biberon pentru păpuşi sau cu o pompiţă pentru umplut stilouri.

Acestea fiind zise, Minunatul Medic Veterinar plecă acasă să mai prindă o oră de somn înainte de a începe o nouă zi de muncă.

Nanny Cook se apucă să pregătească micul dejun, în timp ce Nanny Butler îl scoase pe Pongo afară la o scurtă plimbare. Reuşiră să o convingă chiar şi pe Missis să—şi lase familia pentru cîteva minute şi să iasă la aer. Cînd se întoarseră, găsiră dulapul dereticat de doamna Dearly. Missis mai hrăni o dată puii, după care adormi ostenită împreună cu întreaga ei familie. Jos, în bucătărie, Pongo adormi şi el liniştit, ştiind că totul era în ordine.

De îndată ce se deschiseră magazinele, doamna Dearly ieşi să cumpere un biberon pentru păpuşi şi o pompiţă pentru stilouri. Apoi, cele două dădace împreună cu domnul Dearly se apucară pe rînd să hrănească puii. Doamna Dearly s—ar fi ocupat şi ea bucuroasă de pui, numai că avea de dat telefoane în căutarea unei doici. Pînă la urmă însă, Nanny Cook şi Nanny Butler se dovediră amîndouă prea plinuţe ca să încapă comod în dulap aşa încît hrănirea puilor căzu cu totul în sarcina domnului Dearly, care căpătă repede îndemînare, ba chiar deveni puţin autoritar. Fireşte că nu s—a putut duce la lucru în ziua aceea, ceea ce l—a cam încurcat, căci îl aştepta o afacere destul de importantă.

Spre norocul lui însă, telefonul din dormitor avea fir lung, aşa încît putu să—l folosească fără a se întrerupe din hrănirea puilor. Închipuiţi—vi—l deci pe domnul Dearly aşezat pe jos într—un dulap

întunecos, singur cu Missis, cu cincisprezece pui şi un telefon! La un moment dat fu cît pe—aci să—şi încurce afacerile ducînd din greşeală unul din pui la ureche şi hrănind telefonul cu biberonul.

De cum puse receptorul în furcă, sună Minunatul Medic Veterinar să le spună că nu putuse găsi nici o doică. Nici doamna Dearly nu avusese mai mult noroc, cu toate că telefonase peste tot în Londra. Mai rămîneau Căminele pentru Căţeii Pierduţi situate în afara oraşului. Se făcuse deja tîrziu după—amiaza, cînd află de la unul din Cămine de o căţeluşă care mai avea lapte. Cum aceasta abia fusese găsită, regulamentul cerea să mai fie reţinută acolo cîteva zile în caz că apăreau stăpînii.

Auzind acestea, domnul Dearly scoase capul din dulap. După ce stătuse treaz toată noaptea şi toată ziua hrănise puii, începea să fie ajuns de oboseală. Era însă hotărît să nu o abandoneze pe Missis pînă ce găseau o doică.

—De ce nu te duci pînă acolo să vezi dacă n—am putea măcar împrumuta căţeluşa? îi sugeră el doamnei Dearly. Spune—le că o vom înapoia de îndată ce apar stăpînii.

Aşa că doamna Dearly scoase maşina din grajdul dezafectat, aflat în spatele casei, se urcă la volan şi o porni la drum plină de speranţă. Cînd ajunse însă, află că respectiva căţeluşă fusese deja înapoiată stăpînilor care veniseră s—o caute. Se bucură pentru biata fiinţă, dar în acelaşi timp sufletul i se umplu de o amarnică deznădejde. Se gîndi la sărmana Missis, epuizată de prea mulţi pui, şi la domnul Dearly, pe care—l vedea în stare să refuze să iasă din dulap să se odihnească, şi îşi zise că nu va găsi niciodată o doică.

Se întunecase deja cînd o porni înapoi spre Londra. Era o seară mohorîtă si umedă de octombrie. Plouase toată ziua, dar la venire, cînd sufletu—i fusese plin de speranţă, parcă nici nu băgase de seamă. Acum însă, vremea rea îi adîncea amărăciunea. La un moment dat, ploaia se înteţi într—atît, încît ştergătoarele abia mai făceau faţă.

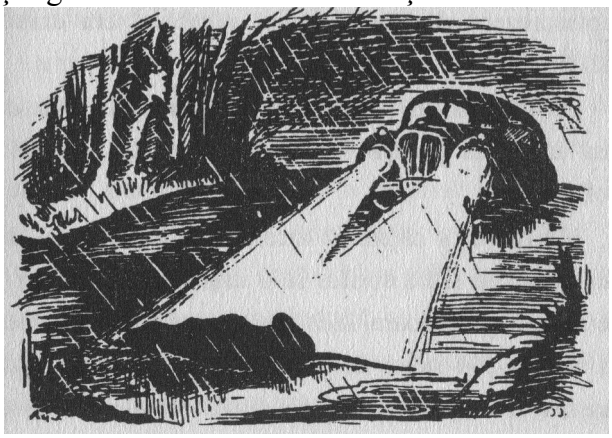

Tocmai străbătea o fîşie de pajişte pustie, cînd văzu în faţă ceva ca o legătură aruncată în mijlocul şoselei, încetini şi, apropiindu—se, observă că nu era o legătură, ci un căţel. Pe moment crezu că fusese călcat de maşină. Cu inima strînsă, opri motorul şi coborî.

La început, îl crezu mort, dar cînd se aplecă peste el, căţelul se ridică greu de la pămînt, aparent nerănit. Era atît de murdar de noroi, încît doamna Dearly nu putu distinge ce rasă era. Observă însă, în lumina farurilor, că sărmana fiinţă era îngrozitor de slabă. Îi vorbi cu blîndeţe. Coada căţelului tremură uşor, apoi îi căzu la loc între picioare.

—Nu pot să—l las aici, îşi spuse doamna Dearly. N—o fi rănit, dar e aproape mort de foame! Ce mă fac? Cu şaptesprezece cîini acasă, unul vagabond era exact ce mai lipsea.

Cu toate astea însă, doamna Dearly ştia că n—o va lăsa inima să predea sărmanul animal la o staţie de poliţie.

Mîngîie uşor căţelul şi încercă să—l facă să vină după ea. Acesta se arătă doritor să o urmeze, dar era într—atît de nesigur pe picioare, încît pînă la urmă doamna Dearly fu nevoită să—l ridice de jos şi să—l ducă—n braţe pînă la maşină. îl simţea numai piele şi os. Dar pe cînd observă aceasta, i se păru că mai simte şi altceva. Aşează căţelul repede pe un preş pe bancheta din spate a maşinii şi aprinse lumina. Spre imensa ei bucurie constată că de fapt era o căţeluşă care, în ciuda faptului că era pe jumătate moartă de foame, mai avea încă lapte.

Doamna Dearly sări în maşină şi o porni cît putu de repede — şi de atent — înspre Londra. Ajunse în curînd la intrarea în oraş. Ştia că—i va mai lua ceva timp ca să ajungă acasă datorită traficului, aşa încît se opri în drum la un mic restaurant. Cumpără lapte şi nişte carne rece, iar proprietarul restaurantului,

amabil, îi împrumută chiar castronul propriului lui căţel. Căţeluşa flămîndă înghiţi totul pe nerăsuflate, după care adormi. Proprietarul restaurantului îşi luă înapoi castronul şi îi ură mult noroc doamnei Dearly.

Ajunse acasă în acelaşi timp cu Minunatul Medic Veterinar, care venise să vadă ce mai face proaspăta familie. Acesta luă căţeluşa din maşină şi o duse jos, în bucătăria călduroasă. După ce o examina cu atenţie le spuse că slăbiciunea i se datora mai mult faptului că avusese de curînd pui decît că nu mîncase de multă vreme şi că, dacă era bine hrănită, ar putea continua să aibă lapte. Medicul bănui că fusese probabil despărţită de puii ei şi că se rătăcise căutîndu—i.

—Ar trebui să—i facem o baie, fu de părere Nanny Cook. Altfel ne umple puii de purici.

Medicul zise că era o idee bună, aşa încît căţeluşa fu dusă în spălătoria amenajată într—o cămăruţă de lîngă bucătărie. Nanny Cook se grăbi să o săpunească, de teamă că domnul Dearly va vrea să facă tot el şi această treabă. Doamna Dearly se dusese sus să—i povestească cele petrecute.

Căţeluşa păru încîntată de apa caldă. Era acoperită în întregime de clăbuc cînd Pongo se înapoie de la plimbarea la care—l scosese Nanny Butler şi intră alergînd în spălătorie.

—Nu cred să se poarte el urît cu o doamnă, spuse Medicul.

—Sper să nu! Mai ales că aceasta o să aibă grijă de puii lui, spuse Nanny Cook.

Pongo se ridică pe picioarele din spate şi o sărută pe nou—venită pe nas, spunîndu—i cît era de încîntat să o cunoască si cît de recunoscătoare îi va fi soţia lui (nici unul din cei prezenţi n—auziră vreun sunet). Nou—sosita îi răspunse că va face tot ce—i stă în putinţă, dar că nu poate promite nimic (nici de data aceasta, ceilalţi nu auziră nimic).

Tocmai atunci sosi *în fugă* şi domnul Dearly, să o vadă.

—Ce rasă e? întrebă el.

Nanny Cook se apucă să o clătească de săpun şi toţi cei prezenţi rămaseră uluiţi să constate că era tot dalmaţian. Spre deosebire însă de Pongo şi Missis, avea pete maronii şi nu negre, ceea ce la dalmaţieni se numesc roşcate.

—Optsprezece dalmaţieni sub acelaşi acoperiş! exclamă domnul Dearly peste măsură de încîntat. Nici că se poate mai bine! (Mai tîrziu însă avea să afle că se poate încă şi mai bine.)

Aşa ud, bietul dalmaţian cu pete roşcate părea de două ori mai slab.

—O să—i spunem Perdita, zise doamna Dearly,

explicîndu—le celor două dădace că numele era împrumutat de la un personaj din piesele lui Shakespeare[5] . Ea s—a pierdut, iar în latină la „pierdut" se spune *perditus.*

Îl mîngîie apoi pe Pongo, care o privea cu o expresie inteligentă, şi spuse că oricine l—ar fi văzut atunci ar fi zis că înţelege tot ce se vorbea. Ceea ce era perfect adevărat. Chiar dacă Pongo ştia prea puţină latină dincolo de *Cave Canem*[6] , devorase în schimb, în tinereţe, operele lui Shakespeare (legate într—o gustoasă copertă de piele). După baie, Perdita fu adusă în bucătărie să se usuce în faţa focului, iar apoi i se dădu din nou să mănînce. Medicul îi sfătui pe soţii Dearly să—i dea deja cîţiva pui în grijă, căci în felul acesta ar avea în continuare lapte. Şi astfel, după ce se uscă bine şi trase un pui de somn, Perditei i se aduseră de sus doi pui, luaţi în timp ce Missis era afară la aer. Medicul îi asigură că Missis nu le va observa lipsa — ceea ce era foarte posibil, din moment ce ea nu ştia să numere tot atît de bine ca Pongo. Numai că Missis aflase deja despre cei doi pui de la soţul ei, prin care, de altfel, îi şi transmisese Perditei cîteva cuvinte politicoase de bun venit. Nu era prea fericită că trebuia să dea cîţiva din puii ei în grija altcuiva, dar ştia că era pentru binele lor.

Înainte de plecare, Minunatul Medic Veterinar îi avertiză pe soţii Dearly ca puii pe care—i hrănea Perdita să nu fie înapoiaţi lui Missis. Simţind după miros că au fost pe lîngă alt căţel, Missis i—ar fi putut respinge. Este adevărat că se mai întîmplă uneori şi cazuri din acestea cu alte mămici, dar niciodată nu s—ar fi întîmplat cu

Missis. Am mai spus deja că nici ea şi nici Pongo nu erau ceea ce oamenii numesc cîini obişnuiţi. Acelaşi lucru se poate spune şi despre Perdita, ca şi despre o mulţime de alti cîini. Oamenii sînt însă cei care nu—şi dau seama de asta. Adevărul este că aşa—numiţii cîini obişnuiţi sînt mult mai rari decît cei neobişnuiţi.

Perdita se îngriji minunat de cei doi pui. Pongo se duse sus să o asigure pe Missis de acest lucru (cu

---

5 William Shakespeare (1564—l616) — unul dintre cei mai mari poeţi şi autori dramatici englezi.

6 *Cave Canem* = Fereşte—te de cîine (lat.).

toate că soţii Dearly nu auziră decît bufniturile pe care le făcea coada lui Pongo lovindu—se de podea). Apoi cei doi soţi îşi spuseră noapte bună şi Pongo coborî înapoi în bucătărie. Perdita fusese aşezată în coşul iui Missis. Ii hrănise şi—i spălase pe cei doi pui, iar acum servea o cină uşoară. (Medicul recomandase să i se dea cît mai multă hrană ca să—şi recapete puterile.) Ca să o încurajeze, Pongo înghiţi şi el un dumicat. Apoi, dădacele plecară la culcare şi bucătăria fu cufundată în întregime în întuneric, cu excepţia pîlpîirii slabe a focului care mocnea în plită. Şi după ce adormiră puii, Perdita îi istorisi lui Pongo povestea vieţii ei.

Se născuse într—o casă mare, la ţară, nu foarte departe de locul în care o găsise doamna Dearly. Cu toate că fusese de mică foarte frumuşică, o găsiseră însă mai puţin valoroasă decît fraţii şi surorile ei, deoarece avea petele cam mici, iar coada trăda o uşoară tendinţă spre încovoiere (deşi, pe măsură ce crescuse, aceasta se îndreptase). Cum n—a fost cumpărată de nici o persoană bogată sau importantă, Perdita a fost dată unui fermier, care, fără a se purta rău cu ea, nu—i dăruise însă toată afecţiunea de care au atîta nevoie dalmaţienii. Mai mult decît atît, o lăsase liberă şi nesupravegheată, ceea ce nu e niciodată indicat pentru nici o rasă de căţei.

Sosise la un moment dat şi vremea cînd Perdita începu să simtă o mare dorinţă de a se căsători. Nimeni însă nu se ocupă să—i găsească un soţ şi, cum ferma se afla departe de orice sat, Perdita nu fu curtată de nici un căţel de prin vecini. Aşa că, într—o zi, porni singură să—şi caute un soţ.

Drumul spre sat trecea peste pajişte, unde în ziua aceea zări o maşină elegantă oprită pe iarbă. Mai încolo, un grup de oameni luau masa în aer liber şi erau însoţiţi de un superb dalmaţian din cel cu pete roşcate, asemenea Perditei. Dalmaţienii de felul acesta sînt destul de rari. Perdita fusese singura din familia ei şi se simţise întotdeauna ca o ciudăţenie. Văzîndu—l însă pe cel de pe iarbă, îşi dădu imediat seama că acesta nu era nici pe departe o ciudăţenie, ci, dimpotrivă, un cîine de mare valoare, judecind după zgarda superbă pe care o purta la gît şi după atenţia cu care îi era oferită o bucată de pui de către o doamnă îmbrăcată elegant. în momentul acela, dalmaţianul o zări la rîndul lui pe Perdita.

A fost dragoste la prima vedere. Uitînd de bucata de pui, dalmaţianul ajunse dintr—un salt lîngă ea şi o şi zbughiseră împreună în pădure înainte ca cineva să—i poată opri. Aici îşi făcuseră repede planuri de nuntă, jurîndu—şi dragoste veşnică. Fericitul soţ îi spuse proaspetei sale soţii că va trebui, fireşte, să se mute la el acasă şi o conduse înapoi pe pajişte. în momentul acela însă sosi fermierul în maşina sa veche, care zdrăngănea din toate încheieturile, şi apucînd—o pe Perdita, o tîrî înăuntru. La rîndul lui, soţul ei fu urcat cu forţa în cealaltă maşină de către stăpînii lui. Degeaba s—au zbătut şi au urlat cei doi dalmaţieni. Cele două maşini porniră în direcţii opuse.

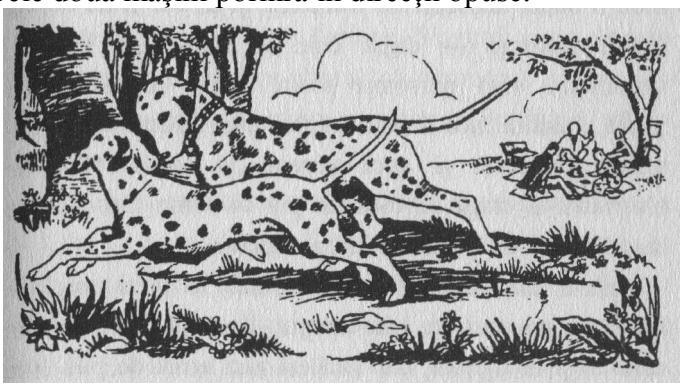

La nouă săptămîni după căsătoria ei, Perdita dădu naştere la opt pui. Fermierul nu—i oferise mai mult de mîncare şi nici nu o ajutase să—şi hrănească puii, astfel încît slăbise văzînd cu ochii; la o lună de la naşterea puilor, Perdita ajunsese numai piele şi os. Cînd se făcuseră mai mărişori, fermierul începu să le pună hrană separat şi puii învăţaseră repede să mănînce singuri. Cu toate acestea, nu încetaseră să se hrănească şi de la mama lor, astfel încît Perdita nu avusese răgazul să se întremeze. Era o mămică foarte tînără, abia ajunsă la maturitate, dar îşi iubea puii la nebunie şi ar fi făcut orice ca să le fie bine. Aşa că, pe măsură ce puii creşteau şi se îngrăşau, Perdita slăbea tot mai mult.

La dalmaţieni, petele apar după două săptămîni de la naştere. La şase săptămîni devenise limpede că puii vor avea o blană deosebit de frumoasă şi că vor fi de aceea foarte valoroşi — după cum îl auzise pe fermier spunîndu—i unei persoane sosite într—o dimineaţă la fermă. Perdita încă îi mai hrănea; puii mîncau tot ce le dădea fermierul şi apoi veneau la ea. După—masă obişnuiau să tragă cu toţii un pui de somn într—o cutie care—i fusese dată Perditei drept culcuş.

Într—o după—amiază însă, Perdita se trezi singură. Lîngă ea nu mai era nici un pui. îi căută peste tot, în casă ca şi în ogradă, dar nicăieri nici urmă de pui. Ieşi pe şosea temîndu—se să nu—i fi călcat vreo maşină. Începu să alerge căutîndu—i, oprindu—se din cînd în cînd să—i cheme lătrînd, dar nu primise răspuns. Începuse să plouă. Perdita prinse să latre din ce în ce mai disperată, îngrijorată că puii vor răci. La un moment dat, fusese cît pe—aci să fie călcată de o maşină; scăpase în ultimul moment, sărind în lături drept într—un şanţ plin cu noroi, care o împroşcase pînă şi—n ochi şi urechi. Cînd ajunsese la pajiştea unde—l cunoscuse pe soţul ei, tremura toată şi era nesigură pe picioare. Durerea pe care o resimţi amintindu—şi de soţul de care fusese brutal despărţită se adăugă la durerea pricinuită de pierderea puilor. Nu mîncase nimic de seara trecută, căci fermierul o hrănea o singură dată pe zi. Leşinată de foame şi cu sufletul zdrobit se prăbuşise în mijlocul şoselei, unde o găsise la puţin timp după aceea doamna Dearly.

Aceasta era povestea Perditei. Singurul lucru de care nu pomeni nimic era faptul că fermierul o botezase Spotty, şi aceasta deoarece numele de Perdita îi plăcea mult mai mult.

Pongo o ascultă cu multă atenţie şi compasiune şi se strădui să o consoleze. Îi zise că nu credea că puii se rătăciseră. Era mult mai probabil ca ei să fi fost vînduţi — poate chiar persoanei care venise atunci la fermă. Era lucrul cel mai bun care li se putuse întîmpla, şi dacă erau valoroşi, cum spusese ea, atunci cu siguranţă că noii lor stăpîni vor avea grijă de ei. La fermă n—ar fi fost oricum destulă mîncare pentru toţi. Perdita îi dădu dreptate. Cei doi pui care dormeau duşi, ghemuiţi lîngă ea, o făceau să se simtă fericită; la fel şi cuvintele calde pe care i le adresa Pongo drept mulţumire pentru faptul că avusese atîta grijă de cei doi micuţi ai lui. în curînd, Perdita se linişti şi căzu într—un somn bun şi plăcut.

Pongo rămase treaz încă multă vreme. Cît şi—ar fi dorit ca Missis şi toţi cei cincisprezece pui să fie împreună cu el aici, jos, în bucătăria luminată numai de flăcările care jucau în plită. Se ridică şi se duse lîngă coşul în care dormea Perdita. Se simţea mîndru şi protector, îi părea rău de necazurile ce se abătuseră peste sărmana Perdita. Era într—adevăr nemaipomenit de frumuşică — cu toate că nu se putea compara nici pe departe cu Missis a lui.

Se întoarse înapoi la culcuşul lui, se spălă şi se cuibări înăuntru pentru noapte. Focul scăzuse; în curînd, în bucătărie nu mai răzbătea decît lumina palidă a unui felinar de afară. Pongo dormea. Perdita dormea. Cei doi pui care trecuseră cu bine de prima lor zi de viaţă dormeau şi ei tot atît de liniştiţi ca şi cînd ar fi fost lîngă propria lor mamă.

Sus, în dulap, Missis terminase de hrănit opt pui şi începea să se simtă ostenită. La rîndul lui, domnul Dearly, terminase de hrănit cinci pui şi, după o zi petrecută în dulap, era atît de frînt, încît ieşi de—a buşilea dinăuntru. Doamna Dearly îl urcă în pat şi îi dădu să bea nişte lapte cald dintr—un termos. Se culcară cu uşa de la dormitor deschisă, în caz că Missis avea nevoie de ceva peste noapte. Missis părea însă foarte liniştită — cu toate că, înainte de a adormi, se duse totuşi cu gîndul la nou—venita care era singură cu Pongo, jos în bucătărie. Nu îşi făcu propriu—zis vreun gînd anume, ci doar aşa, în treacăt...

La ultimul etaj, Nanny Cook dormea şi visa pui de dalmaţian înfăşaţi ca nişte bebeluşi, iar Nanny Butler dormea si visa bebeluşi îmbrăcaţi în pui de dalmaţian.

O casă ca aceea în care patru oameni, trei dalmaţieni şi cincisprezece pui dormeau duşi, era o casă cu adevărat cufundată în somn.

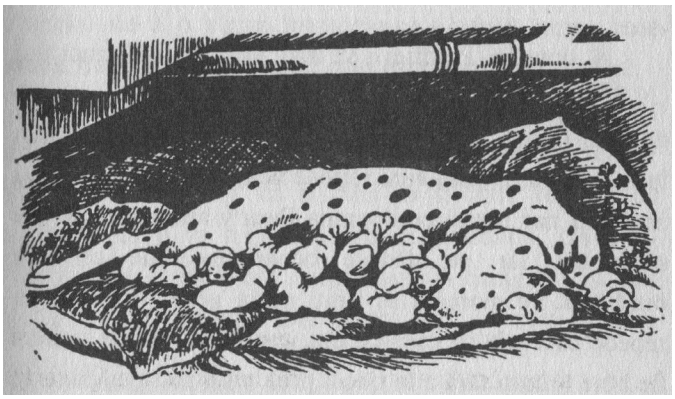

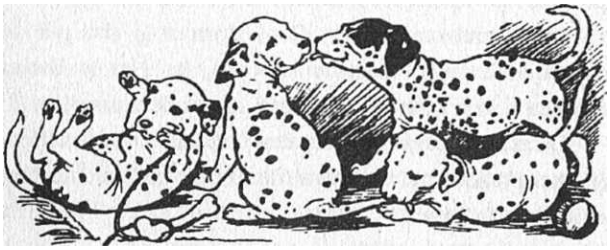

4. CRUELLA DE VIL FACE DOUĂ VIZITE

A doua zi, Perditei i se mai aduseră încă cinci pui şi, pentru că se descurcă de minune cu ei, domnul Dearly putu să meargă la lucru. După program însă, domnul Dearly veni repede acasă ca să—şi reia locul în dulap, dar o găsi pe doamna Dearly hrănindu—i pe cei dinăuntru, iar pe dădace ocupîndu—se de cei din bucătărie. Pe moment se simţi puţin gelos, dar îi trecu repede căci ştia că ceea ce era important era ca puii să fie bine hrăniţi fără a le obosi prea mult nici pe Missis şi nici pe sărmana Perdita, care era încă slăbită.

Perditei i se amenajase acum un alt culcuş, în bufet, unde lumina era mai slabă şi deci mai potrivită pentru ochii puilor. Aceştia se deschiseră după opt zile. La o săptămînă începură să apară petele.

Ce bucurie a fost în casă în ziua cînd domnul Dearly observă prima pată! începînd de atunci, petele deveniră repede din ce în ce mai vizibile, cu toate că procesul urma să mai dureze încă vreo cîteva luni. După numai puţine zile, puii puteau fi deja deosebiţi unul de celălalt. Erau şapte fete şi opt băieţi. Puiul salvat de domnul Dearly era o fetiţă, cea mai frumuşică dintre toate, dar şi cea mai micuţă şi mai delicată. Primi numele de Cadpig, nume care se dă de obicei celui mai mic şi mai plăpînd dintr—o familie de purceluşi. Domnul Dearly îşi luă obiceiul de a o striga întotdeauna Cadpig, nume care poate fi chiar drăguţ atunci cînd este rostit cu dragoste.

Cel mai mare şi cel mai vînjos dintre pui era Patch[7] , cel cu o ureche neagră şi care se nimerea mereu în preajma lui Cadpig, ca şi cum ar fi ştiut deja că de surioara lui îl va lega o prietenie deosebită. Un altul dintre fraţi, Roly Poly[8], era grăsuţ şi caraghios, şi pus tot timpul pe năzbîtii. Dar dintre toţi, cel care—ţi sărea primul în ochi era un pui ale cărui pete pe spate erau în formă de potcoavă, de unde primi şi numele de Lucky[9]. Era plin de energie şi iniţiativă şi se dovedi de la început conducătorul fraţilor si surorilor sale. La cîteva zile după apariţia petelor, se întîmplă un lucru tare trist: Perdita rămase fără lapte. Se simţea distrusă, căci ajunsese să—i iubească pe cei şapte pui de care se îngrijise de parcă ar fi fost ai ei. Mai mult decît atît, fu cuprinsă de frică. Acum că nu mai era folositoare, de ce ar mai fi ţinut—o soţii Dearly în casa aceasta călduroasă şi primitoare, în care — pentru prima oară în viaţa ei — mîncase pe săturate? Dar nu atît hrana şi căldura erau cele mai importante, cît dragostea cu care fusese înconjurată. Toţi ai casei se purtaseră cu ea ca şi cu un membru al familiei, iar gîndul că toate acestea s—ar putea sfîrşi îi era de nesuportat.

Şi ce se alegea de căţeii pe care nu—i mai dorea nimeni? în sufletul Perditei încolţiră tot felul de temeri.

În dimineaţa în care descoperi că nu mai are lapte, se strecură abătută afară din bufet şi dădu cu ochii de doamna Dearly, care lua o gustare împreună cu cele două dădace. Aceasta îi întinse un biscuit. Perdita însă îl refuză şi, scîncind uşor, îşi aşeză capul pe genunchii doamnei Dearly.

—Scumpa mea Perdita, începu doamna Dearly mîngîind—o. Cît aş vrea să o putem linişti, să—i spunem că ne ocupăm noi de hrănirea celor şapte pui şi că n—are de ce să—şi facă griji. Draga mea Perdita, îi speli atît de bine şi le ţii cald noaptea. Nu văd cum ne—am descurca fără tine.

Doamna Dearly nu spera să fie înţeleasă; se gîndea numai că tonul mîngîietor al vocii ei va reuşi să o

---

[7] *Patch*=petic, pată (engl.).
5 Roly-poly=dolofan, rotofei (engl.).
9Lucky=norocos, băftos (engl.).

liniştească. Dar Perdita, care în fiecare zi învăţase tot mai multe cuvinte, înţelesese tot. I se luă brusc o piatră de pe inimă şi, pentru prima oară de cînd se afla aici, explodă de bucurie. Sări în sus, o sărută pe doamna Dearly şi după aceea se repezi înapoi la culcuş ca să mai spele încă o dată puii.

Nu trecu mult şi puii învăţară să bea singuri lapte, ba chiar începură să mănînce porţii mici de budincă şi pîine înmuiată în sos de carne. Cum se făcuseră deja prea mari ca să mai încapă în dulapuri, Missis şi cei opt pui care erau cu ea fură mutaţi jos, în spălătorie, în timp ce ceilalţi şapte pui ai Perditei puseră stăpînire pe bucătărie — unde se împleticeau teribil printre picioarele celor două dădace.

—Ce păcat că nu pot sta împreună cu fraţii şi surorile lor în spălătorie, spuse într—o dimineaţă Nanny Cook.

—Ce să—i faci? Missis nu—i mai recunoaşte ca puii ei acum şi ar putea să—i repeadă, oftă Nanny Butler. Iar ea şi cu Perdita s—ar putea lua la bătaie.

Auzind acestea, Pongo hotărî că era timpul să facă ceva pentru a limpezi situaţia. Oricîtă dreptate ar fi avut Nanny Butler, el ştia foarte bine că Missis şi—ar recunoaşte oricînd propriii pui, iar ea şi cu Perdita nu s—ar lua nicidecum la bătaie. Aşa că, în după—amiaza aceea, după ce se sfătui cu Missis pe sub uşa de la spălătorie, aşteptă ca cele două dădace să urce în casă şi repezindu—se cu toată forţa în uşa de la spălătorie, reuşi să o deschidă. Ca la un semnal, toţi cei opt pui împreună cu Missis năvăliră afară, sărind şi rostogolindu—se, în aşa fel încît, înapoindu—se, cele două dădace fură uimite să găsească bucătăria plină de dalmaţieni care se jucau fericiţi împreună. Puii erau acum atît de amestecaţi, încît le trebui mult timp dădacelor să hotărască care dintre ei fuseseră crescuţi de Perdita şi care de Missis.

Începînd din ziua aceea, întreaga familie fu mutată în spălătorie. Uşa era ţinută deschisă şi o scîndură de lemn fu fixată de—a curmezişul pe podea, suficient de înaltă ca să ţină puii înăuntru, dar destul de joasă ca să poată fi sărită cu uşurinţă de Missis sau de Perdita cînd acestea doreau să vină în bucătărie.

Era deja decembrie, dar vremea era frumoasă şi surprinzător de caldă, aşa încît puii ieşeau de mai multe ori pe zi la joacă în curticica din faţa bucătăriei. Acolo erau în siguranţă, căci la poarta care dădea în stradă, aflată sus, în capul scărilor, se fixase un arc puternic care o ţinea închisă. într—o dimineaţă, pe cînd puii şi cei trei dalmaţieni erau toţi afară la aer, Pongo observă o femeie înaltă care—i privea peste grilajul de fier al gardului.

O recunoscu imediat. Era Cruella de Vil.

Purta, ca de obicei, aceeaşi pelerină de vizon alb, simplu, dar pe dedesubt avea o altă haină de vizon maroniu. Pe cap îşi pusese o căciulă de blană, în picioare cizme înalte cu marginea tivită cu blană şi în mîini mănuşi de blană.

—Tare mă—ntreb ce—o să poarte cînd o să se facă cu adevărat frig, se întrebă Nanny Butler ieşind în curte.

Cruella împinse poarta şi începu să coboare treptele înspre bucătărie, admirînd cu voce tare puii. Lucky, întotdeauna cel mai curajos, urcă în fugă spre ea şi prinse a—i roade blana de la cizme. Cruella îl ridică de jos şi îl lipi de haina ei ca şi cînd ar fi fost un articol de purtat.

—Ce potcoavă încîntătoare, spuse ea admirînd petele de pe spatele lui Lucky. De—altfel, toţi au pete minunate. Sînt suficient de mari ca să fie despărţiţi de mamă? întrebă ea.

—Aproape, îi răspunse Nanny Butler. Dar nu va fi nevoie. Domnul şi Doamna Dearly intenţionează să—i păstreze pe toţi. (Erau momente cînd cele două dădace se întrebau totuşi cum aveau să se descurce cu o familie atît de numeroasă.)

—Ce drăguţ din partea lor, spuse Cruella întorcîndu—se şi luînd—o înapoi în sus pe treptele ce duceau spre poartă, ţinîndu—l pe Lucky încă lipit de haina ei. Pongo, Missis şi Perdita se porniră în acelaşi moment să latre furios, iar Lucky îşi întinse gîtul şi o muşcă de ureche. Cruella scoase un ţipăt şi îi dădu drumul peste balustradă. Nanny Butler se repezi cu şortul întins în faţă, la timp ca să—l prindă.

—Femeia asta e—n stare să sperie şi petele de pe un dalmaţian, izbucni Nanny Cook, care tocmai ieşise în curte. Ce—i cu tine, Lucky dragă?

Lucky o zbughise în spălătorie şi înghiţea lacom apă. Urechea Cruellei avusese gust de piper!

Cu fiecare zi care trecea, puii se făceau tot mai mari şi deveneau tot mai independenţi. Acum se hrăneau singuri şi, pe lîngă budinci şi pîine înmuiată în sos, începuseră deja să mănînce şi carne tocată. Missis şi Perdita aveau de acum chiar curajul să—i lase cîte o oră sau şi mai mult singuri. Astfel, în fiecare dimineaţă, cele două mămici împreună cu Pongo le scoteau la plimbare pe doamna Dearly şi pe Nanny Butler, în timp ce puii rămîneau acasă cu Nanny Cook, care îi supraveghea în timp ce pregătea

prînzul. Într—o dimineaţă, după ce le dăduse drumul afară în curticica din faţa bucătăriei, Nanny Cook auzi soneria de la intrare.

Era Cruella de Vil, care, aflînd că doamna Dearly ieşise puţin la plimbare, spuse că doreşte să o aştepte. Nanny Cook o pofti înăuntru. Cruella începu să pună o mulţime de întrebări despre domnul şi doamna Dearly şi despre pui, şi o ţinu atît de mult de vorbă, încît Nanny Cook fu nevoită pînă la urmă să se scuze şi să spună că se duce să bage puii în casă, căci se stîrnise un vînt rece. Cruella îi zise atunci că se duce să dea o raită prin parc şi poate va avea norocul să se întîlnească cu doamna Dearly.

—O pot zări de aici, oare? întrebă ea ducîndu—se la fereastră.

Nanny Cook veni lîngă ea să—i arate drumul cel mai scurt înspre parc, cînd observă o furgonetă neagră trasă în faţa casei. În momentul acela, maşina porni şi dispăru în mare viteză.

Cruella se arată dintr—o dată foarte grăbită. Ieşi aproape alergînd din casă şi coborî în fugă treptele de la intrare.

—Cum o fi putînd să meargă atît de repede înfăşurată în atîtea blănuri, se întrebă Nanny Cook închizînd uşa după ea. Cînd mă gîndesc la bieţii pui rămaşi afară pe frigul ăsta, numai în blăniţele alea subţiri! Or să răcească!

Coborî repede în bucătărie şi deschise uşa care dădea spre curticica din faţă. Afară însă, nici un pui.

—Hoţomanii! Se joacă, îşi spuse Nanny Cook. S—au ascuns de mine.

Cu toate astea însă îşi dădu seama că nu aveau unde să se ascundă totuşi cincisprezece pui. Dar chiar şi aşa, se apucă să—i caute. Răscoli fiecare colţişor al curţii. Căută pînă şi în locurile cele mai strimte, unde nici măcar un şoricel nu s—ar fi putut strecura. Poarta de la stradă era închisă. Nici unul dintre pui n—ar fi putut să o deschidă. Nanny Cook însă, disperată, urcă totuşi pînă—n stradă să—i caute şi acolo.

—Au fost furaţi! Sînt sigură că au fost furaţi! gemu ea izbucnind în lacrimi. Trebuie să fi fost în furgonetă neagră pe care am văzut—o plecînd din faţa casei!

Departe, în josul străzii, Cruella de Vil părea să fi renunţat la ideea de a da o raită prin parc. Ajunsese deja la jumătatea drumului spre casa ei şi mergea într—adevăr foarte, foarte repede.

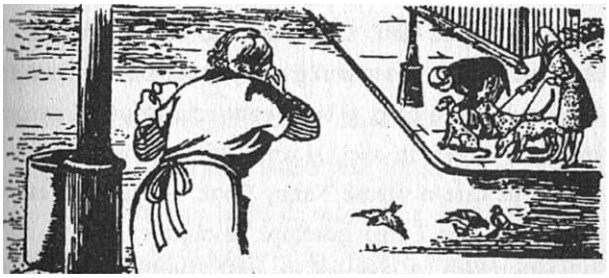

5. CUM MAI LATRĂ CÎINII!

Nanny Cook privi printre lacrimi înspre parc. în depărtare, le putea vedea pe doamna Dearly şi pe Nanny Butler, împreună cu cei trei dalmaţieni. Se întorseseră şi se îndreptau acum spre casă. Părea straniu şi îngrozitor să—i vezi plimbîndu—se atît de liniştiţi, cînd fiecare pas îi aducea mai aproape de nenorocire!

Cînd intrară pe aleea ce ducea spre casă, Nanny Cook le ieşi în cale alergînd şi plîngînd in hohote. Doamna Dearly abia putu înţelege ce se întîmplase. Dalmaţienii însă auziră cuvîntul pui, văzură lacrimile şiroind pe obrajii lui Nanny Cook şi o rupseră la goană în jos pe scări, înspre bucătărie. Alergară apoi înnebuniţi prin toată casa, căutînd şi iar căutînd. La fiecare cîteva minute, Missis si Perdita scoteau cîte un urlet sfîşietor, iar Pongo lătra furios.

În timp ce dalmaţienii căutau, iar cele două dădace plîngeau una pe umărul celeilalte, doamna Dearly îi telefona domnului Dearly la birou. Acesta sosi imediat acasă însoţit de unul dintre cei mai buni agenţi de la Scotland Yard[10]. Detectivul găsi o fişie de pînză prinsă în balustrada de la scări şi trase concluzia că puii fuseseră mai întîi băgaţi în saci, şi apoi încărcaţi în furgonetă neagră pe care o văzuse Nanny Cook. Le promise că va răscoli întreaga Lume Interlopă în căutarea puilor, dar, în acelaşi timp, îi avertiză pe soţii Dearly că de obicei căţeii furaţi nu sînt înapoiaţi stăpînilor decît contra unei recompense. Părea nefiresc să dai bani unor hoţi, dar domnul Dearly se arătă dispus să facă orice.

După plecarea detectivului, domnul Dearly dădu fuga pe Fleet Street[11], unde plăti pentru nişte anunţuri de mari dimensiuni, care să apară pe prima pagină a ziarelor de seară (ceea ce—l costă destul de mult), ca şi pentru altele. încă şi mai mari, care să apară pe prima pagină a ziarelor de a doua zi de dimineaţă (ceea ce—l costă încă şi mai mult). În plus, nici el şi nici doamna Dearly nu aveau ce face decît să încerce să se îmbărbăteze unul pe celălalt, să aline durerea celor două dădace şi să dea curaj celor trei dalmaţieni. În curînd, Nanny Cook şi Nanny Butler se opriră din plîns şi se alăturară efortului general de îmbărbătare. Pregătiră o cină gustoasă de care nimeni însă nu se atinse. În cele din urmă, peste casa lovită de nenorocire, se lăsă noaptea.

Zdrobiţi de oboseală şi de durere, Pongo, Missis şi Perdita vegheau fiecare în coşul lui de lîngă plita din bucătărie.

—Cînd mă gîndesc la micuţa mea Cadpig — vîrîtă într—un sac! sughiţă Missis.

—Patch o să—i poarte de grijă, încercă Pongo să o linistească, cu toate că el însuşi nu se simţea deloc liniştit.

—Lucky e atît de îndrăzneţ, încît se va repezi să—i muşte pe hoţi, iar ei or să—l omoare, scînci Perdita.

—N—o să—ncerce nimeni să—l omoare, spuse Pongo. Puii au fost furaţi pentru că sînt valoroşi. N—o să le facă nimeni nici un rău. Sînt valoroşi doar atîta timp cît sînt în viaţă.

Rostind aceste cuvinte, în mintea lui Pongo încolţi o îngrozitoare bănuială, care crescu şi crescu pe măsură ce se scurgea noaptea. Pongo rămase treaz mult timp după ce Missis şi Perdita, complet epuizate, adormiseră. Privea fix la focul din plită şi rodea mecanic marginea de răchită a coşului, aşa cum un om, într—o situaţie asemănătoare, ar fi fumat o pipă.

---

[10] *Scotland Yard* — Biroul de Investigaţii Criminale din Marea Britanic.

8 Fleet Street — veche stradă tn Londra, unde îşi au sediul redacţiile mai multor ziare din Anglia.

Oricine nu—l cunoştea bine pe Pongo l—ar fi găsit frumos, amuzant şi drăgălaş, dar nu şi din cale—afară de inteligent. Nici chiar soţii Dearly nu bănuiau întru totul profunzimea minţii lui. Avea încă momente cînd se comporta ca un căţelandru: se arunca după beţe şi mingi, se căţăra pe genunchi rămaşi mult prea mici pentru el, se răsturna pe spate ca să fie scărpinat pe burtă. Cine şi—ar fi închipuit că fiinţa aceasta jucăuşă avea una din minţile cele mai ascuţite din întreaga Lume Canină?

Această minte era pusă acum la treabă. Toată noaptea aceea lungă de decembrie, Pongo întoarse problema pe toate feţele, încercînd să pună firele cap la cap. O dată sau de două ori le înnodă chiar prea tare.

N—avea de gînd să le alarmeze pe Missis şi pe Perdita cu bănuielile lui. Sărmanul Pongo! Nu numai că suferea el, ca tată — mai suferea acum şi pentru două mame. (Căci începuse să simtă că puii aveau într—adevăr două mame, cu toate că el nu se simţea nicidecum ca avînd două soţii. Perdita era pentru el ca o surioară mult—iubită.) Se hotărî deci să nu sufle o vorbă despre înfricoşătoarele sale bănuieli pînă ce nu era absolut sigur de ele. între timp însă mai rămînea un lucru important de făcut, pe care încă—l mai punea la cale cînd se lumină de ziuă şi cele două dădace coborîră în bucătărie ca să pregătească prima masă a zilei.

Pînă acum, dimineaţa fusese unul din momentele cele mai fericite ale zilei — se aţîţa focul în plită, hrană era din belşug, iar puii erau la ora cînd plesneau de chef de joacă. Dimineaţa asta însă — aşa cum spuse Nanny Butler — parcă nici nu era. Mai bine nici să nu te gîndeşti. Dar cine din cei aflaţi în casa rămasă fără pui putea să nu se gîndească la cele întîmplate?

Ziua nu le aduse nici o veste îmbucurătoare. Soţii Dearly însă fură surprinşi şi fericiţi să constate că cei trei dalmaţieni îşi recăpătaseră pofta de mîncare. (Pongo fusese ferm în această privinţă: „Trebuie să vă recăpătaţi puterile", le spusese el fetelor.) După—amiaza le rezervă o şi mai mare surpriză. Pongo şi Missis le dădură foarte clar de înţeles că doresc să—i scoată la plimbare. Perdita hotărî să rămînă acasă în caz că s—ar fi întors vreunul din pui şi ar fi fost nevoie să fie îngrijit.

Se lăsase deja frigul — mai era doar o săptămînă pînă la Crăciun.

—Trebuie să—i pun hăinuţa lui Missis, spuse doamna Dearly.

Era o hăinuţă cochetă, albastră cu tiv alb de jur împrejur. Missis era foarte mîndră de ea. Se cumpăraseră hăinuţe pentru toţi trei dalmaţienii, dar de la început Pongo dădu foarte clar de înţeles că—i displace ideea de a purta o haină.

Missis fu deci îmbrăcată şi ambilor dalmaţieni li se puse cîte o zgardă elegantă din lanţ. Apoi cei doi îi puseră în lesă pe domnul şi pe doamna Dearly şi îi conduseră în parc.

De la început deveni limpede încotro doreau să meargă. Traversară hotărîţi parcul şi şoseaua şi o porniră întins spre locul viran şi ridicat care se deschidea mai încolo, numit Primrose Hill. Faptul nu—i surprinse prea tare pe soţii Dearly, căci terenul era un loc de plimbare mult îndrăgit de cei doi dalmaţieni. Ceea ce îi surprinse însă fu comportarea celor doi odată ajunşi acolo.

Se opriră în picioare, unul lîngă celălalt şi începură să latre — înspre nord, apoi înspre sud, înspre vest şi înspre est. De fiecare dată cînd îşi schimbau poziţia, începeau prin a lătra de trei ori scurt şi ascuţit.

—Ai zice că semnalizează, spuse domnul Dearly fără a crede însă prea mult în ceea ce spunea, cu toate că exact asta făceau cei doi dalmaţieni.

Mulţi au băgat poate de seamă cum încep să latre cîinii la ora cînd se lasă seara, amurgul fiind pe drept cuvînt cunoscut ca ora la care latră cîinii. Cei de la oraş, mult mai ocupaţi decît cei de la ţară, latră mai puţin, dar toţi ştiu de Lătratul de Seară. De fapt, prin Lătratul de Seară, cîinii de pretutindeni ţin legătura cu prieteni aflaţi la mare distanţă, îşi transmit veşti importante sau schimbă o bîrfă, două, de peste zi. Dar

nici unul dintre căţeii care îi auziră în seara aceea pe Pongo şi pe Missis nu se aşteptau să afle vreo bîrfă oarecare, căci cele trei lătrături scurte şi ascuţite însemnau „Ajutor! Ajutor! Ajutor!".

Nici un cîine nu transmite semnalul acesta decît dacă se găseşte într—o situaţie cu adevărat disperată. Şi nici un cîine care aude acest semnal nu ezită să răspundă.

În mai puţin de cîteva minute, ştirea despre puii furaţi făcea înconjurul Angliei şi fiecare căţel care o auzi se transformă pe loc în detectiv. Cîinii din cartierele sordide ale Londrei (caractere dure, cu muşcături la fel de dure) se porniră să inspecteze fundăturile sinistre pe unde bîntuiau de obicei hoţii de cîini. Căţeii din magazinele de animale se grăbiră să verifice ca nu cumva vreunii din puii aflaţi la vînzare să nu fie pui de dalmaţian deghizaţi. Iar căţeii care nu puteau face nimic altceva avură grijă să transmită mai departe ştirea, mai întîi în oraş şi apoi dincolo de periferie, în ţară: „Ajutor! Ajutor! Ajutor! Cincisprezece pui de dalmaţian furaţi. Trimiteţi veşti lui Pongo şi lui Missis Pongo din Regent Park. Stop."

Pongo şi Missis sperau că într—adevăr vestea se va răspîndi.

Tot ce ştiau cu siguranţă era că luaseră legătura cu cîinii aflaţi suficient de aproape ca să le poată răspundă şi că aceştia vor rămîne pe recepţie, ca a doua zi la amurg să poată prelua şi transmite orice noutate care ar apărea.

Un dog german[12], care le răspunse dinspre Hamstead, le dădu mult curaj.

—Am prieteni peste tot în ţară, latră el cu glas puternic şi sonor. Şi voi sta la datorie zi şi noapte. Să nu vă pierdeţi curajul, voi cei din Regent Park!

Se lăsase deja întunericul, iar soţii Dearly începuseră să le dea foarte discret de înţeles că ar dori să fie duşi acasă. Astfel, după ce mai schimbară cîteva cuvinte cu dogul german, Pongo şi Missis o porniră înapoi spre casă, cu domnul şi doamna Dearly mergînd în urma lor. Cîinii care răspunseseră primii la semnalul de ajutor tăcuseră acum, dar cercul de transmisie se lărgea tot mai mult. în seara aceasta, Lătratul de Seară nu încetă o dată cu lăsarea nopţii, ci continuă încă mult timp după răsăritul lunii peste întreaga Anglie.

A doua zi, foarte mulţi dintre cei care citiseră anunţurile date de domnul Dearly în ziare, telefonară ca să—şi exprime regretul pentru cele întîmplate. (Chiar şi Cruella dădu telefon şi păru din cale—afară de tulburată să afle că puii fuseseră furaţi în timp ce ea stătuse de vorbă cu Nanny Cook). Nimeni însă nu aduse vreo noutate încurajatoare. Chiar şi detectivul de la Scotland Yard mărturisi că era complet derutat de situaţie. Astfel, pentru domnul şi doamna Dearly, pentru dădace şi pentru cei trei dalmaţieni, ziua nu fu decît încă una plină de tristeţe.

Cu puţin înainte de înserat, Pongo şi Missis îşi manifestară din nou dorinţa de a—i scoate pe soţii Dearly la plimbare. Plecară şi merseră, ca şi cu o zi înainte, direct pe terenul de la Primrose Hill. Pongo şi Missis se aşezară din nou unul lîngă altul şi lătrară de trei ori scurt. De data aceasta însă, lătrăturile erau uşor diferite de cele de cu o zi înainte — cu toate că nici un om n—ar fi putut sesiza diferenţa. Nu mai erau aceleaşi semnale de ajutor, ci însemnau „Recepţie! Recepţie! Recepţie!".

Primii care răspunseră fură căţeii care cercetaseră oraşul. Sosiră mesaje din cartierul West End, East End şi din zona de pe malul sudic al Tamisei. Toate erau însă la fel.

—Către Pongo şi Missis Pongo din Regent Park. Nici o veste despre pui. Regrete profunde. Stop.

Sărmana Missis! Atîta sperase că puii se mai află încă la Londra. însă bănuiala secretă a lui Pongo îl făcea să—şi pună mai multă nădejde în mesajele care urmau să vină din ţară. în curînd începură să sosească şi acestea — unele dintre ele transmise tot prin releul londonez —, toate însă asemănătoare.

—Către Pongo şi Missis Pongo din Regent Park. Nici o veste despre pui. Regrete profunde. Stop.

Pongo şi Missis transmiseră iar şi iar semnalul de „Recepţie!", de fiecare dată cu noi speranţe. Dar de fiecare dată primiră acelaşi răspuns negativ, care—i umplea de o amarnică deznădejde.

În cele din urmă rămăsese doar dogul german dinspre Hamstead. Ultima lor speranţă! îi transmiseră semnalul.

Dogul le răspunse imediat cu glasul lui puternic şi sonor:

—Către Pongo şi Missis Pongo din Regent Park. Nici o veste despre pui. Regrete pro...

Dogul se opri brusc în mijlocul cuvîntului. Cîteva secunde mai tîrziu, glasul tunător se auzi din nou:

—Aşteptaţi! Aşteptaţi! Aşteptaţi!

12Cîine de pază şi apărare, de talie foarte mare, impunător, neagresiv, deosebit de elegant şi plăcut, lăsînd impresia unei statui.

Neclintiţi, cu inimile bătînd să le spargă pieptul, Pongo şi Missis aşteptau. Aşteptarea se prelungi într—atît, încît la un moment dat domnul Dearly îl mîngîie uşor pe Pongo zicîndu—i:

— Ce—ar fi să ne întoarcem acasă, băiete?

Pentru prima oară în viaţa lui, Pongo îşi smuci capul de sub mîna domnului Dearly şi continuă să stea nemişcat, cu urechile ciulite. în cele din urmă, dogul începu să latre din nou, cu o voce triumfătoare, care spărgea întunericul din ce în ce mai des.

—Către Pongo şi Missis Pongo din Regent Park. Veşti! în sfîrşit, veşti! Rămîneţi pe recepţie pentru detalii!

Se întîmplase un lucru extraordinar. în momentul în care dogul german se pregătea să—şi încheie prima transmisie, primise un mesaj de la o căţeluşă pomeranian[13] cu glas ascuţit. La rîndul ei aceasta—l primise de la un caniş[14] , care—l auzise de la un boxer[15], care—l auzise de la un pechinez[16]. Căţei de aproape toate rasele ajutaseră la transmiterea mesajului — fără a—i mai pune la socoteală pe cei de rase necunoscute (cu nimic mai prejos decît ceilalţi şi toţi isteţi din cale—afară!). În total, patru sute optzeci de cîini alcătuiseră lanţul de transmisie al mesajului care călătorise pe o distanţă de şaizeci de mile. Fiecare din cei patru sute optzeci îşi începuse mesajul cu semnalul „Urgent! ceea ce le dăduse prioritate între toţi căţeii care erau pe reţea — cu toate că puţini erau aceia care stăteau pur şi simplu de vorbă în seara aceasta. Aproape tot ce se comunicase la Lătratul de Seară avusese legătură cu puii de dalmaţian furaţi.

Povestea care ajunse ia Pongo şi Missis era destul de ciudată: Cîteva ore mai devreme, un venerabil ciobănesc englezesc, ce trăia la o fermă departe, într—un sal din comitatul Suffolk, ieşise să—şi facă plimbarea de seară. Auzise despre puii furaţi şi comentase întîmplarea cu pisica tărcată de la fermă, o bună prietenă a sa.

La mică distanţă de sat, pe un teren năpădit de buruieni, se înălţa un conac singuratic şi vechi. înconjurat de jur împrejur de un gard neobişnuit de înalt. Conacul era locuit de doi fraţi, Saul şi Jasper Baddun, despre care însă se ştia că sînt numai administratori în locul adevăratului proprietar. Casa avea o reputaţie proastă — nici un cîine de prin partea locului nu s—ar fi aventurat să—şi bage nasul dincolo de porţile înalte din fier forjat. Pentru orice eventualitate însă, acestea erau ţinute în permanenţă încuiate.

În seara aceea se întîmplă ca, în plimbarea sa, ciobănescul să treacă pe lîngă acel conac. Grăbi pasul nedorind să—l întîlnească pe vreunul dintre fraţii Baddun. În momentul acela însă ceva zbură peste zidul înalt care împrejmuia casa.

În prima clipă, ciobănescul observă cu plăcere că era un os, numai că, după cum constată imediat plin de dezgust, n—avea nici un pic de carne pe el. Era un os vechi, uscat şi zgîriat. Zgîrieturile însă formau litere. Iar literele erau S.O.S.

Cineva cerea ajutor! Cineva aflat dincolo de zidurile înalte şi de poarta ferecată cu lanţuri. Ciobănescul dăduse un lătrat slab, prudent. De dincolo i se răspunse cu un lătrat înalt şi ascuţit, după care auzi un scheunat ca şi cum cineva ar fi apucat un căţel de bot ca să—l facă să tacă. Atunci, ciobănescul latră din nou zicînd:

—Am să fac tot ce pot.

Luă apoi osul în gură şi alergă într—un suflet înapoi Ia fermă.

Odată ajuns, îi arătă osul pisicii tărcate şi îi ceru ajutorul. Se întoarseră amîndoi la casa cea singuratică, în spatele ei găsiră un copac ale cărui crengi se înălţau mai sus de gard. Pisica se caţără în copac, merse de—a lungul crengilor şi apoi sări într—un alt copac aflat de partea cealaltă a gardului.

—Fii cu băgare de seamă, îi zise ciobănescul. Ştii doar că fraţii Baddun sînt răi!

Pisica coborî din copac sprijinindu—se în gheare şi sări jos pe pămînt. Înainta apoi repede pe sub tufişurile neîngrijite din grădină pînă ce ajunse la un zid de piatră care înconjura curtea unui grajd. De dincolo de zid se auzeau chelălăieli şi scheunături. Sări sus pe zid şi privi jos, în partea cealaltă.

În clipa următoare, unul din fraţii Baddun o zări şi zvîrli cu o piatră după ea. Pisica se feri în lături, sări înapoi jos şi o rupse la fugă. În două minute era înapoi în siguranţă lîngă Ciobănesc.

13Cîine de agrement, de talie mică, vivace, inteligent, plăcut companion; cunoscut şi sub numele de Loulou.

14Cîine de agrement, cu urechi lungi, blană abundentă buclată sau în şnururi, renumit pentru fidelitate; vioi, inteligent, prietenos.

15Cîine de pază şi apărare, atletic, cu maxilare puternice, urechi tăiate scurt, părul scurt, lucios; puternic, curajos, deosebit de fidel şi ataşat.

16Cîine de apartament, mic, cu un corp lung şi picioare scurte, urechi lungi, faţă largă şi încreţită semănînd cu a unei maimuţici; deosebit de curajos, inteligent, jucăuş.

—Sînt acolo! exclamase ea triumfătoare. Locul musteşte de pui de dalmaţian!

Acum ciobănescul englezesc era un foarte bun lătrător, dar în seara aceasta, avînd de transmis cea mai importantă ştire din întreaga Lume Canină, se întrecu pe sine. Şi astfel călători mesajul, purtat de cîini de curte şi de cîini de apartament, de cîini mici şi de cîini mari. Uneori, un lătrat trebuia să străbată mai mult de o jumătate de milă, alteori numai cîţiva metri. Un terrier Cairn[17], cu auzul ascuţit, salvă lanţul de transmisie prinzînd un lătrat care venea de la o milă depărtare şi apoi îşi sparse aproape plămînii transmiţîndu—l mai departe căţelului din vecini. Peste mile şi mile de cîmp deschis, peste mile şi mile de suburbii, printr—o reţea întortocheată de străzi din Londra, lanţul de transmisie rămase neîntrerupt; din îndepărtatul Suffolk şi pînă pe Primrose Hill, unde Pongo şi Missis aşteptau nemişcaţi, ascultînd şi iar ascultînd.

—Puii găsiţi în casă singuratică... S.O.S pe un os vechi...

Missis nu prinse chiar totul, dar Pongo nu scăpă un cuvînt. Sosiră şi instrucţiuni de drum pînă în satul din Suffolk, sugestii pentru ruta care trebuia urmată, oferte de găzduire pînă acolo. Iar cei care alcătuiseră lanţul de transmisie aşteptau acum să transmită un mesaj puilor — ciobănescul promisese că—l va lătra peste gard, după lăsarea nopţii.

La început, Missis fu prea emoţionată ca să găsească ceva de spus, dar mesajul lui Pongo fu limpede.

—Spuneţi—le că venim. Spuneţi—le că pornim chiar în noaptea asta. Spuneţi—le să nu—şi piardă curajul!

Apoi Missis îşi regăsi vocea.

—Spuneţi—le că—i iubim. Spuneţi—i lui Patch să aibă grijă de Cadpig şi lui Lucky să nu fie prea îndrăzneţ. Spuneţi—i lui Roly Poly să nu se ţină de năzbîtii.

Le—ar fi transmis cîte ceva fiecăruia din cei cincisprezece pui, dacă Pongo n—o oprea şoptindu—i:

—Ajunge, draga mea. Nu trebuie să facem mesajul prea complicat. Lasă—l acum pe dog să înceapă.

Aşa că semnalizară de încheiere şi brusc se lăsă tărea. Apoi, auziră din nou vocea dogului german, dar nu atît de tare ca mai înainte. De data aceasta, nu mai lătra în direcţia lor. Pongo şi Missis auziră limpede cum mesajul lor îşi începe drumul spre Suffolk.

17Cîine de vînătoare, din familia numeroasă a terrierilor, de talie mică sau mijlocie, robust, mobil, curajos, dinamic, agil, perseverent.

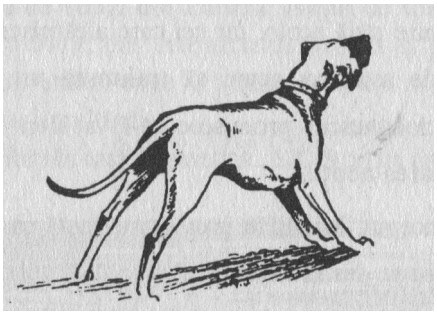

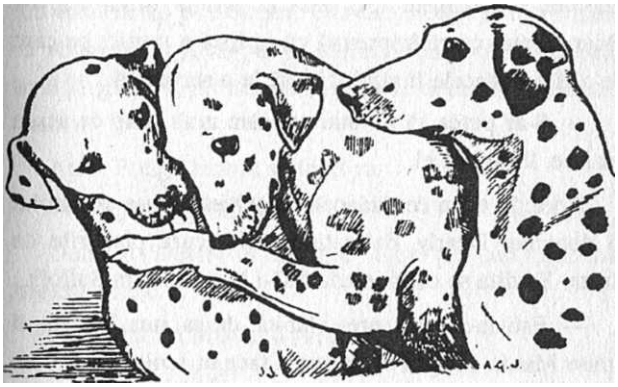

6. PLECAREA

—Ai auzit cine e proprietarul casei în care sînt închişi puii? o întrebă Pongo pe Missis, în timp ce—i conduceau acasă pe domnul şi pe doamna Dearly.
—Nu, Pongo, îi răspunse ea. Mă tem că am scăpat multe din ce ne—a transmis dogul german.
—Îţi povestesc eu totul mai tîrziu, îi spuse Pongo. Sărmanul Pongo! Era pus într—o mare dilemă. Ştia acum că groaznica bănuială ce—o avusese de la început se adeverise şi că sosise momentul ca Missis să afle adevărul. Dar mai ştia că dacă—i spunea înainte de cină, Missis şi—ar fi putut pierde pofta de mîncare, iar dacă—i spunea după masă, i s—ar fi putut face rău. Aşa că se hotărî să nu—i spună încă nimic şi, odată ajunşi acasă, o îmboldi să mănînce tot, pînă la ultima firimitură, ba chiar să mai ceară împreună cu el încă o porţie, pe care de—altfel, dădacele fură fericite să le—o servească.
—S—ar putea să nu mai mîncăm mult timp de acum înainte, îi explică el.

Apoi, în timp ce dădacele le serveau masa domnului şi doamnei Dearly, dalmaţienii îşi făcură planurile de drum. Perdita se oferi imediat să—i însoţească în Suffolk.
—Eşti încă mult prea slăbită, draga mea Perdita, îi spuse Missis. Şi apoi ce—ai putea face tu acolo?
—Aş putea măcar să spăl puii! răspunse aceasta.

Pongo şi Missis o asigurară că ştiau cît este de pricepută la spălarea puilor, dar că sarcina ei acum era să—i liniştească pe domnul şi pe doamna Dearly. Perdita le dădu dreptate.
—Măcar de—am putea să—i facem să înţeleagă de ce îi părăsim! exclamă Missis cu tristeţe.
—Dacă am putea face aşa ceva, nici n—ar mai fi nevoie să plecăm, îi spuse Pongo. Ne—ar duce chiar ei cu maşina şi ar chema şi poliţia.
—Hai să mai încercăm măcar încă o dată să le vorbim, îl rugă Missis.

Soţii Dearly stăteau în faţa şemineului, în sufrageria mare şi luminoasă. îi primiră bucuroşi înăuntru şi le oferiră locurile de pe canapea. Dar nici Pongo şi nici Missis nu voiau să tragă un pui de somn. Rămaseră în picioare unul lîngă altul, uitîndu—se rugător la domnul şi doamna Dearly.

Apoi, Pongo începu să latre rar:
—Uff, uff, *uffolk.*

Domnul Dearly îl mîngîie uşor pe cap, dar nu înţelese nimic.

Fu rîndul lui Missis să încerce:
—Uff, uff, *uffolk.*
—Vreţi să ne spuneţi că puii sînt în Suffolk? întrebă doamna Dearly.

Pongo şi Missis prinseră a da nebuneşte din coadă. Dar doamna Dearly glumea. Era inutil să mai încerce. Pongo şi Missis ştiau că nu vor reuşi.

Căţeii nu vor vorbi niciodată limba oamenilor si nici oamenii pe cea a căţeilor. Dar în timp ce mulţi căţei înţeleg aproape fiecare cuvînt pe care—l rostesc oamenii, aceştia abia dacă învaţă să recunoască înţelesul a vreo cinci sau şase lătrături, dacă le învaţă şi pe acelea. Iar lătratul nu e decît o mică parte din limbajul folosit de căţei. Datul din coadă poate însemna atîtea! Oamenii stiu că un căţel care dă din coadă se bucură, dar nu stiu şi ce anume spune el despre bucuria lui. (La drept vorbind, e totuşi meritoriu pentru

oameni că reuşesc să înţeleagă măcar şi atît, din moment ce ei nu au cozi.) Apoi mai sînt fornăiturile şi sforăiturile şi ciulitul urechilor — care pot spune atîtea! Şi cîte nu vorbesc ochii cîinilor!

În seara aceea, Pongo şi Missis le vorbiră domnului şi doamnei Dearly cu ochii — căci ştiau că există cel puţin o privire pe care aceştia o înţeleg, şi anume cea plină de dragoste. Cu capul sprijinit de genunchii lor, cei doi dalmaţieni le vorbiră iar şi iar, din ochi, despre dragostea ce le—o purtau. La ri'ndul lor. domnul şi doamna Dearly îi mîngîiară îndelung, zicînd mereu:

—Dragul nostru Pongo... Draga noastră Missis...

—Ştiu că ne roagă să le găsim puii, spuse doamna Dearly, nebănuind că de fapt, pe lîngă că le arătau cît de mult îi iubesc, Pongo şi Missis încercau să le spună: „Noi plecăm să găsim puii. Iertaţi—ne că vă părăsim şi aveţi încredere că ne vom întoarce cu bine."

La ora unsprezece noaptea, o sărutară o ultimă oară pe mîini pe doamna Dearly şi îl scoaseră pe domnul Dearly la o plimbare tîrzie. Perdita ieşi şi ea cu ei. Îşi petrecuse întreaga seară împreună cu cele două dădace în bucătărie, ştiind că Pongo şi Missis doreau să fie singuri cu soţii Dearly. După plimbare, cei trei dalmaţieni se cuibăriră fiecare în coşul lui, iar casa se pregăti de culcare.

Liniştea însă nu dură prea mult. Imediat după miezul nopţii, Pongo şi Missis se ridicară, mîncară nişte biscuiţi pe care—i ascunseseră mai devreme şi băură multă, multă apă. Apoi îşi luară un drăgăstos rămas—bun de la Perdita, care era în lacrimi, împinseră cu botul un ochi de geam care dădea spre spatele casei şi săriră afară. (Ştiau că n—ar fi putut niciodată deschide poarta de la stradă.) Cu grijă, închiseră geamul după ei, împingîndu—l cu nasul, ca să nu răcească Perdita, apoi ocoliră casa şi ajunseră în faţă, în dreptul bucătăriei, de unde—i mai zîmbiră o dată de la revedere prin gard. (Căţeii obişnuiesc să zîmbească în mai multe feluri; Pongo şi Missis zîmbeau încreţindu—şi nasurile.) Perdita era la fereastra bucătăriei, încercînd să dea din coadă curajoasă, ca şi cînd nu se întîmpla nimic.

În spatele Perditei, Missis zări cele trei coşuri tapetate cu perne, luminate slab de flăcările din plită şi gîndul îi zbură la multele nopţi liniştite petrecute în culcuşul ei, în vremurile cînd un căţel se putea duce liniştit la culcare cu gîndul numai la micul dejun de a doua zi de dimineaţă. Sărmana Missis! Bineînţeles că—i iubea, mai mult decît orice pe lume, pe Pongo şi pe pui, pe soţii Dearly şi pe dădace — şi pe draga de Perdita. Dar îşi mai iubea şi micul ei confort. Şi niciodată parcă nu îşi îndrăgise căminul mai mult ca acum, cînd era nevoită să—l părăsească ca să intre într—o lume periculoasă si necunoscută.

Şi era atît de frig în lumea aceasta nouă! Noaptea era frumoasă, cerul era senin şi înstelat, dar vîntul era tăios. Măcar de şi—ar fi putut lua frumoasa ei hăinuţă albastră, rămasă agăţată într—un cui în bucătăria călduroasă!

Pongo băgă de seamă că Missis tremura. E greu pentru un soţ îndrăgostit să—şi vadă soţia suferind de frig.

—Ţi—e frig, Missis? o întrebă el îngrijorat.

—Nu, Pongo, răspunse ea, încă tremurînd.

—Mie mi—e, minţi Pongo. Dar mă încălzesc eu imediat.

Îi facu din coadă la revedere Perditei şi o porni iute pe aleea care înconjura parcul, cu un aer foarte sigur pe el. Missis ţinu pasul cu el; dar după ce dădu o ultimă oară din coadă în direcţia Perditei, o lăsă să—i cadă jos, între picioare.

După cîteva minute, Pongo întrebă din nou:

—Te—ai mai încălzit puţin, Missis?

—Da, Pongo, îi răspunse ea, dar încă tremura şi coada—i era încă lăsată—n jos.

Pongo ştia că dacă nu reuşeşte să o înveselească, Missis nu va putea face faţă drumului greu pe care—l aveau de străbătut. Şi nici lui nu i—ar fi stricat un pic de îmbărbătare. Aşa încît, se porni pe un mic discurs, menit să le dea amîndurora curaj:

—Ştii, mă gîndesc uneori, începu el, că şi tu şi eu am devenit puţin cam cocoloşiţi. Nu e rău să fii cocoloşit, cu condiţia să nu ajungi să devii dependent, căci atunci îmbătrîneşti înainte de vreme. Asta se întîmplă cu orice căţel. Nu trebuie să ne pierdem gustul pentru aventură şi nu trebuie să ne uităm strămoşii care trăiau în sălbăticie. (Tocmai treceau pe lîngă Grădina Zoologică.) Ştiu foarte bine că sîntem îngrijoraţi de soarta puilor, continuă el, dar mai ştiu şi că cu cît ne facem mai multe griji, cu atît îi vom putea ajuta mai puţin. Trebuie să fim curajoşi, trebuie să fim chiar veseli, trebuie să fim convinşi că nu putem da greş. Te—ai mai încălzit acum, Missis?

—Da, Pongo, răspunse ea, dar tot tremura, iar coada îi era coborîră.

Ajunseseră acum aproape de podul care ducea dinspre aleea care înconjura parcul înspre Camden Town.

—Opreşte—te o clipă, îi spuse Pongo.

Se întoarse şi privi de—a lungul curbei drumului. Nu se vedea nici o maşină, iar ferestrele caselor erau toate întunecate. Felinarele aduceau a santinele păzind parcul adormit.

—Gîndeşte—te la ziua cînd ne vom întoarce pe aici, cu cincisprezece pui alergînd în urma noastră, îi spuse Pongo.

—Pongo, tu eşti chiar sigur că vom reuşi? îl întrebă Missis.

—Absolut sigur, îi răspunse el. Te—ai mai încălzit acum, dragă Missis?

—Da, Pongo, răspunse ea. Şi să ştii că de data asta e adevărat!

—Atunci să pornim înspre Suffolk! exclamă Pongo. Şi în timp ce alergau înspre pod, observă că Missis îşi ţinea coada la fel de semeaţă ca si el.

—Nu prea sus, dragă Missis. Vesele să ne fie inimile, şi nu cozile, îi spuse el, căci atunci cînd coada unui dalmaţian este mult adusă peste spate se numeşte o coadă „veselă" şi constituie un defect.

Missis încă rîdea de mica glumă făcută de Pongo, cînd inima îi tresări brusc: din faţa lor venea un poliţist.

Pongo o coti brusc pe o stradă lăturalnică şi scăpară cu bine din calea poliţistului. Dar întîmplarea îi aminti lui Missis de un lucru.

—Pongo, sîntem *ilegali.* Am ieşit pe stradă fără zgardă! gemu ea.

—Şi bine am făcut, căci un cîine poate fi şi apucat de zgardă. îmi pare însă rău că nu ţi—am luat hăinuţa.

Băgase de seamă că Missis începuse din nou să tremure — dar era mai curînd de spaimă la vederea poliţistului, decît de frig.

—Mie nu—mi pare rău, îi spuse ea curajoasă. Dacă aş fi avut haina pe mine, cum mi—aş fi putut da seama de cît de frig le este puilor? Ei nu au hăinuţe. Mă întreb, Pongo, cum vor putea ei face drumul înapoi pe vremea asta geroasă? Dacă începe să ningă?

—E posibil să nu fie nevoie să facă drumul înapoi încă, îi răspunse Pongo.

Missis îl privi încurcată şi surprinsă.

—Dar trebuie să—i aducem înapoi repede. Altfel hoţii îi vor vinde! exclamă ea.

—Puii sînt în siguranţă pentru moment, repetă Pongo.

Sosise momentul să—i spună soţiei sale adevărul.

—Haide să ne odihnim o clipă, propuse el şi o conduse pe Missis pe un prag de uşă, după care începu să vorbească cu blîndete.

—Scumpa mea Missis, puii noştri n—au fost furaţi de nişte hoţi de cîini oarecare. Nu te speria prea tare. Spune—ţi tot timpul că vom izbuti să—i salvăm. Puii noştri au fost furaţi din ordinul Cruellei de Vil — ca să facă haine de blană din pieile lor. Fii tare, Missis!

Missis însă se prăbuşise. Stătea lungită pe prag, cu respiraţia tăiată şi în ochi i se citea groaza.

—Timp de cîteva luni de acum înainte, puii noştri sînt încă în siguranţă, draga mea, continuă el. Sînt încă mult prea mici pentru ca blana lor să poată fi folosită ia o haină.

Missis se scutură o dată scurt şi sări iute în picioare.

—Eu mă întorc! strigă ea. Mă întorc şi o sfîşii pe Crueila de Vil! O fac bucăţi!

—Asta nu va ajuta la nimic! îi spuse Pongo ferm. Mai întîi trebuie să salvăm puii şi apoi o să ne gîndim

şi la răzbunare. Mai bine să plecăm mai departe spre Suffolk!
—Da, să mergem spre Suffolk! repetă Missis, tremurînd de furie. Dar aşteaptă tu numai, Cruella de Vil, o să ne întoarcem noi!

În curînd, Missis se mai linişti, căci Pongo îi spuse că nişte pui de la care se dorea blana, trebuie să fie bine hrăniţi, bine îngrijiţi şi ţinuţi împreună. Nişte hoţi obişnuiţi i—ar fi vîndut deja unor persoane diferite. Missis îl asalta cu întrebări şi Pongo îi povesti despre bănuielile pe cale le avusese de ia început şi cum îşi adusese aminte dintr—o dată de seara aceea în care o cunoscuseră pentru prima oară pe Cruella de Vil, cînd stătuseră lungiţi sub pian, în salonul cu pereţii de marmură roşie.
—A spus atunci că din blana noastră ar ieşi nişte haine minunate, Missis.
—De purtat primăvara, peste un taior negru, îşi aminti Missis. Şi adu—ţi aminte cît de interesată s—a arătat de pui.
—Şi a ţinut—o pe Nanny Cook de vorbă în timp ce puii erau furaţi, spuse Pongo. Nu am fost foarte sigur de toate astea pînă astă—seară, cînd veştile primite la Lătratul de Seară mi—au confirmat bănuielile. Tu n—ai prins chiar lot din mesaj, dar eu n—am scăpat un cuvînt. Puii noştri sînt închişi la Hell Hall[18], casa strămoşească a familiei de Vil.

Şi Pongo mai ştia, cu toate că nu—i spuse nimic lui Missis, că S.O.S.—ul zgîriat pe acel os vechi voia să spună „Salvaţi—ne pieile!"

[18] *Hell hall=Conacul Iadului (engl.).*

7. LA HAN

Lui Pongo nu—i fu greu să găsească drumul cel bun care—i scotea din Londra în direcţia Suffolk, căci, pe cînd erau încă neînsuraţi, domnul Dearly şi cu el făcuseră nenumărate excursii cu maşina afară din oraş şi nu o dată ajunseseră pînă în Suffolk.

Cei doi dalmaţieni, Pongo şi Missis, străbătură milă după milă, alergînd pe străzi pustii, pe măsură ce noaptea devenea tot mai rece. În cele din urmă ieşiră din Londra şi, cu puţin înainte de revărsatul zorilor, ajunseră la un sătuc din Epping Forest, unde sperau să—şi poată petrece ziua. Se hotărîseră să călătorească numai pe timpul nopţii şi să se odihnească ziua, deoarece erau siguri că domnul Dearly va da un anunţ la ziar despre dispariţia lor, iar poliţia le va lua urma. Noaptea, riscul de a fi văzuţi şi prinşi era mai mic decît ziua.

Abia intraseră în sat, cînd auziră un lătrat prudent şi în clipa următoare un retriever auriu19, voinic, le ieşi în întîmpinare.

—Presupun că sînteţi domnul şi doamna Pongo. Aranjamentele pentru găzduirea dumneavoastră s—au făcut la Lătratul de Seară Tîrziu. Vă rog să veniţi după mine.

Îi conduse la un vechi han cu fronton şi apoi, printr—o intrare arcuită, pătrunseră într—o curte interioară pavată cu piatră.

—Ar fi bine să vă astîmpăraţi setea de aici, din castronul meu, îi invită gazda lor. Mîncarea vă aşteaptă în locul unde veţi dormi, dar apa n—avem cum să o ducem acolo.

(Căci nici un căţel nu poate duce în gură un castron plin cu apă.)

De cînd plecaseră de acasă, Pongo şi Missis nu mai bâuseră decît o singură dată apă, dintr—o veche adăpătoare pentru cai prevăzută jos, aproape de sol, cu un mic Jgheab pentru cîini. Aşa că cei doi primiră cu recunoştinţă invitaţia făcută şi băură pe nerăsuflate.

—Mîndria mea de hangiu mă—ndemna să vă pun la dispoziţie una dintre cele mai bune camere pe care le avem, le spuse retrieverul. O fericită îmbinare între confortul rustic şi facilităţile moderne — în preţ fiind inclus, bineînţeles, şi costul micului dejun servit la pat. Dar nu ar fi fost înţelept.

—Într—adevăr, îi dădu dreptate Pongo. Puteam fi uşor descoperiţi.

—Întocmai. De aceea ne—am gîndit să vă oferim locul cel mai sigur pe care l—am putut găsi pentru dumneavoastră. Cred că înţelegeţi că, după Lătratul Tîrziu, atunci cînd am aflat că satul nostru va avea onoarea de a vă avea ca oaspeţi, ne—am strîns imediat toţi cîinii din sat să vedem ce este de făcut. Pe aici, vă rog.

În fundul curţii se întindea un rînd de staule vechi şi în ultimul din acestea se afla o trăsură nefolosită de multă vreme.

19Cîine de vînătoare, cu blană deasă şi mătăsoasă de culoare galben—roşcat şi urechi atîrnate. Vioi, inteligent, prietenos. Originar din Marea Britanie, este un excelent vînător de apă şi cîine de companie, fiind un neîntrecut conducător de nevăzători.

—E un loc cît se poate de potrivit pentru nişte dalmaţieni, zîmbi Pongo. Strămoşii noştri erau dresaţi să alerge în urma trăsurilor şi a caleştilor. Şi astăzi mai există persoane care ne spun „cîini de atelaj".
—Iar drumul pe care l—aţi făcut de la Londra pînă aici vă arată demni urmaşi ai strămoşilor voştri, îi răspunse retrieverul. Pe vremea cînd eram căţelandru, trăsura era folosită uneori pentru excursii la iarbă verde cu copiii de la şcoală, dar au trecut ani de cînd n—a mai clintit—o nimeni din loc. Aici sînteţi în siguranţă, dar, pentru orice eventualitate vom fi cîţiva dintre noi care vom sta de pază. În caz de pericol, puteţi ieşi pe uşa din spate a grajdului şi scăpaţi fugind peste cîmp.

În interiorul trăsurii fusese amenajat un culcuş moale, din paie, iar pe banchetă erau rînduite două superbe cotlete, şase prăjiturele cu glazură şi o cutie de bomboane cu cremă de mentă.
—Acestea au fost aduse de căţelul de la măcelărie, de cel de la brutărie şi de cel de la magazinul de dulciuri, le spuse retrieverul. Eu mă voi îngriji de cina dumneavoastră. V—ar plăcea să serviţi o friptură?

Pongo şi Missis spuseră că ar fi încîntaţi şi încercară să—i mulţumească pentru tot ce făcea pentru ei, dar retrieverul îi opri.
—Vă rog. N—aveţi pentru ce. Noi sîntem cei onoraţi de prezenţa dumneavoastră. Plănuim chiar să punem aici o placă — ascunsă, bineînţeles, de privirile oamenilor — pe care să scriem: „PONGO ŞI MISSIS AU DORMIT AICI."

Îi duse apoi spre geamul acoperit cu pînză de păianjen al trăsurii, de unde făcu un semn înspre o ediţie mai mică a lui, care patrula prin curtea hanului.
—E fiul meu cel mai mic — deja la datorie, le spuse el. Speră să vă întîlnească mai tîrziu, după ce vă odihniţi, şi să vă ceară un labograf — pentru colecţia pe care vrea s—o înceapă. O mică gardă de onoare vă va escorta pînă la ieşirea din sat — dar n—am să le îngădui să irosească prea mult din timpul dumneavoastră. Acum vă spun noapte bună — sau, mai degrabă, bună dimineaţa şi vise plăcute.

De cum plecă retrieverul, Pongo şi Missis înfulecară pe nerăsuflate.
—Ar fi mai bine poate să nu mîncăm *prea* mult înainte de culcare, zise Pongo, aşa încît lăsară deoparte cîteva bomboane (pe care însă le mîncă Missis mai tîrziu
în somn). Se cuibăriră apoi în fin, unul lîngă altul, şi începură să se încălzească.
—Esti *sigur* că puii noştri vor fi bine hrăniţi şi îngrijiţi? întrebă Missis.
—Sunt *foarte* sigur. Şi pentru moment nu sînt in pericol deoarece petele lor sînt încă mult prea mici ca din ele să iasă o haină care să—ţi ia ochii. Oh, Missis, cît este de minunat să fim aşa împreună, singuri!

Missis dădu din coadă bucuroasă, dar şi uşurată în acelaşi timp. Căci existaseră momente cînd se simţise nu geloasă, ci numai un pic invidioasă pe afecţiunea pe care Pongo o arăta faţă de Perdita. O îndrăgea mult pe aceasta, îi era recunoscătoare şi îi părea rău de toate cîte suferise; dar, orice s—ar spune, îşi zise ea, era totuşi bine să—ţi ştii soţul numai cu tine. În clipa următoare însă, se simţi obligată să adauge cu voce tare:
—Sărmana Perdita! Fără soţ! Fără pui! Nu trebuie să—i dăm niciodată de înţeles că vrem să fim singuri!
—Sper că—i va putea mîngîia pe domnul şi doamna Dearly, răspunse Pongo.
—O să-i spele, mai apucă Missis să adauge, după care adormi buştean.

Şi cît de bine se odihniră! Era pentru prima oară de ia dispariţia puilor că dormiră atît de adînc. Nu—i deranja nici măcar Lătratul de Seară. îi aşteptau veşti bune, pe care li le comunică retrieverul atunci cînd veni să—i trezească, de cum se lăsă întunericul. Puii erau bine, iar Lucky le transmisese că primeau mai multă hrană decît puteau mînca. Această veste le stîrni o poftă nemaipomenită de mîncare. Fripturile erau gata şi îi aşteptau.

În timpul mesei, Pongo şi Missis discutară cu retrieverul, cu soţia acestuia şi cu familia lor, care stătea pe la diferite case din sat. Retrieverul îi spuse lui Pongo cum să ajungă la următorul popas unde erau aşteptaţi şi unde îşi vor putea petrece următoarea zi — toate aranjamentele fuseseră făcute prin Lătratul de Seară. Cei doi dalmaţieni terminaseră de mîncat fripturile şi tocmai se delectau cu o bucată de brînză cînd sosi căţeluşa corgi[20] de la Poştă, aducînd în gură ediţia de seară a ziarului în care domnul Dearly publicase cel mai mare anunţ de pînă acum — cu o poză de—a lui Pongo şi Missis (luată în luna de miere, pe care şi—o petrecuseră împreună cu soţii Dearly).

Pongo avu o strîngere de inimă, căci simţea că drumul pe care se pregăteau să—l facă nu mai era

---

[20] Cîine de talie mică, originar din Marea Britanie, cu corp alungit, urechi relativ mari şi ascuţite şi păr scurt, des şi neted. Inteligent, vioi, încăpăţînat, ataşat de stăpîn. Odinioară folosit la paza turmelor.

sigur. Trecea prin prea multe sate în care puteau fi zăriţi chiar şi noaptea — numai dacă nu aşteptau mai întîi ca toţi oamenii să se ducă la culcare. Dar aceasta ar fi însemnat să piardă prea mult timp.

—Trebuie să o luăm peste cîmp, hotărî el.

—Dar o să vă rătăciţi, zise soţia retrieverului.

—Pongo nu se rătăceşte niciodată, spuse Missis, plină de mîndrie.

—Iar luna este aproape plină, adăugă retrieverul. O să vă descurcaţi, numai că va fi mai greu să găsiţi de mîncare pe drum. Aranjasem să vi se pregătească hrana în mai multe sate de—a lungul drumului.

Pongo îl asigură că mîncaseră atît de mult cît să le ajungă pînă a doua zi de dimineaţă, numai că îi părea rău să ştie că erau atîţia căţei care vor sta treji aşteptîndu—i.

—Pot să anulez totul prin Lătratul de la Ora Nouă, îl linişti retrieverul.

Chiar atunci, la uşa din spate a grajdului se auzi un fornăit slab. Afară se strînseseră toţi cîinii din sat ca să—i conducă pe Pongo şi pe Missis.

—Ar trebui să plecăm imediat, spuse Pongo. Unde e tînărul nostru prieten care doreşte un labograf?

Fiul cel mic al retrieverului înainta sfios, ţinînd în gură un meniu vechi. Pongo şi Missis îşi puseră labele pe dosul meniului, apoi îi mulţumiră retrieverului şi întregii sale familii pentru tot ce făcuseră pentru ei.

Afară, cîinii se aşezaseră pe două rînduri, de o parte si de alta a uşii, ca să—i ovaţioneze. Dar nici un om n—ar fi putut auzi ovaţiile, căci toţi cei prezenţi citiseră anunţul din ziar şi ştiau că Pongo şi Missis trebuiau să plece în cea mai desăvîrşită linişte.

Trecînd printre ei, Pongo şi Missis făcură mici plecăciuni politicoase la dreapta şi la stînga, mulţumindu—le tuturor. Apoi, după ce—şi mai luară încă o dată rămas—bun de la retriever ieşiră în cîmpul argintat de lumina lunii.

—Spre Suffolk! strigă Pongo.

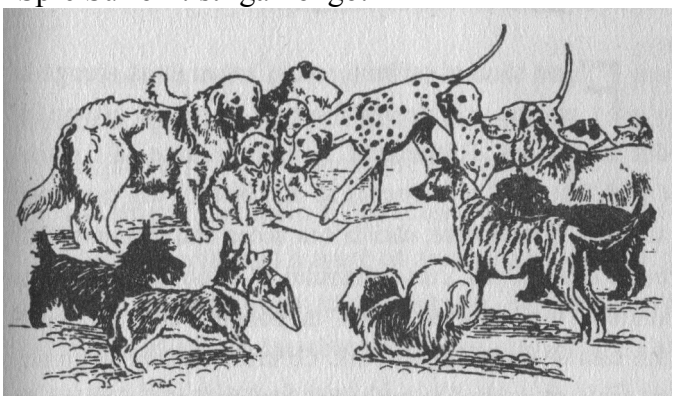

8. PESTE CÎMP

Fiind sătui şi odihniţi, nu le luă mult să ajungă la un mic ochi de apă din care îşi putură astîmpăra din nou setea. Retrieverul le recomandase să—l caute. (Ar fi fost mult prea riscant să mai bea tot din castronul acestuia şi la plecare, căci ia ora aceea mai mişunau încă mulţi oameni prin curtea hanului.) Cei doi dalmaţieni se simţeau mai optimişti decît în noaptea cînd plecaseră din casa de lîngă Regent Park. Ce mult le părea de atunci, cu toate că de fapt nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de cînd îşi părăsiseră coşurile de lîngă plita din bucătărie! Erau în continuare îngrijoraţi de soarta puilor şi se gândeau încă cu durere la soţii Dearly, dar mesajul lui Lucky le dăduse curaj şi sperau ca într—o zi să—i poată împăca pe solii Dearly. Şi apoi, după cum bine spusese Pongo, nu rezolvau nimic dacă se lăsau copleşiţi de griji. Aşa, plăcerea de a alerga liberi pe cîmpul pustiu nu putea decît să le prindă bine.

Pongo era fericit să vadă cît de frumos alerga Missis şi ce condiţie fizică bună avea. în perioada cît hrănise puii primise atîta de mîncare, încît nu slăbise peste măsură, aşa cum păţise Perdita cînd îşi îngrijise singură cei opt pui fără să primească un plus de mîncare.

—Eşti frumoasă, Missis, îi spuse el. Sînt mîndru de tine.

La auzul acestor cuvinte, Missis deveni parcă şi mai frumoasă, iar Pongo se simţi încă şi mai mîndru. Lăsă să se scurgă cam un minut, după care întrebă.

—Dar eu? Ce părere ai? Arăt bine?

Missis se grăbi să—l asigure că arată grozav de bine şi se simţi puţin vinovată că nu spusese ea acest lucru înainte ca el să o fi întrebat. Pongo nu era vanitos, dar cărui soţ nu—i place să ştie că soţia lui îl admiră şi—l găseşte arătos?

Îşi continuară drumul, alergînd umăr la umăr. Formau o pereche din cale—afară de frumoasă. Vîntul se oprise şi părea mai cald decît noaptea trecută, însă Pongo ştia că era ger. Cînd, după cîteva ore de drum, ajunseră la o altă baltă, găsiră suprafaţa apei acoperită cu o pojghiţă subţire de gheaţă. Nu le fu greu să o spargă ca să—şi potolească setea, dar Pongo începu să se neliniştească gîndindu—se la locul în care—i vor prinde zorile. Căci pe o vreme atît de friguroasă aveau nevoie de un adăpost bun. Deoarece părăsiseră drumul şi o luaseră peste cîmp, era puţin probabil să mai poată găsi satul în care erau aşteptaţi. în sinea lui însă, Pongo îşi spuse că mai mult ca sigur cei mai mulţi dintre cîini vor fi auzit deja despre ei şi i—ar fi ajutat bucuroşi. „Numai că trebuie să dăm de—un sat pînă la răsăritul soarelui, altfel ne va fi imposibil să mai întîlnim vreun cîine", îşi zise el.

Nu peste multă vreme ajunseră la un drum care tăia cîmpul şi, cum tocmai auziseră în depărtare un orologiu bătînd miezul nopţii, Pongo socoti că de acum era puţin probabil să mai întîlnească pe cineva pe şosea. în plus, voia să găsească un indicator ca să se asigure că mergeau în direcţia cea bună. Părăsind deci cîmpul, o apucară pe drum şi nu după mult timp ajunseră la un sat cufundat în somn. Acolo găsiră un indicator pe care Pongo îl citi la lumina lunii. (învăţase de mic să citească, jucîndu—se cu cuburi pe care erau desenate literele alfabetului.) Mergeau în direcţia cea bună. Călătorind peste cîmp, scurtaseră mult din distanţa pe care o aveau de parcurs, astfel încît intraseră deja în comitatul Essex. (Lăsaseră de mult în urmă satul în care s—ar fi putut adăposti peste zi.) Dacă ţineau drumul spre nord, ajungeau în Suffolk.

Singura tristeţe venea de la faptul că fripturile mîncate la han deveniseră deja o amintire şi era puţin

probabil să mai poată găsi ceva de mîncare la ora aceea tîrzie. Nu le mai rămînea decît să—şi continue drumul prin noapte, din ce în ce mai înfometaţi.

Şi, pe măsură ce se scurgea noaptea, li se făcu şi din ce în ce mai frig — pe de—o parte pentru că erau obosiţi şi flămînzi, dar pe de—alta şi pentru că noaptea se făcea într—adevăr din ce în ce mai rece. Pojghiţa de gheaţă de la suprafaţa ochiurilor de apă se făcuse tot mai groasă pînă ajunseră să le fie imposibil să o mai poată sparge pentru a—şi potoli setea.

Deja Pongo era de—a dreptul îngrijorat, căci în regiunea pe care o străbăteau satele păreau să fie foarte rare. Unde—şi vor putea găsi adăpost şi mîncare? Unde se vor putea ascunde pentru a se odihni pe toată durata acelei zile care se anunţa foarte geroasă?

Nu—i spuse însă nimic din neliniştile sale lui Missis, care refuza să admită că—i era foame chiar dacă coada ei se lăsa din ce în ce mai jos, iar pasul îi devenea tot mai lent. Pongo se simţea îngrozitor: obosit, nemîncat, îngrijorat şi foarte ruşinat de faptul că era nevoit să—şi lase frumoasa soţie să sufere. Nu se putea să nu dea cît de curînd peste un sat sau peste o fermă mai răsărită!

—Ne putem odihni puţin, Pongo? se auzi la un moment dat glasul rugător al lui Missis.

—Nu ne putem opri, Missis, pînă nu dăm de nişte prieteni care să ne ajute, îi răspunse el.

În momentul acela însă inima—i săltă de bucurie. Zărise în faţă nişte căsuţe cu acoperişurile de paie! Se luminase deja de ziuă şi din cîteva coşuri se înălţa o dîră subţire de fum. Cu siguranţă că acolo vor da şi peste vreun căţel!

—Dacă încearcă cineva să ne prindă, o apucăm spre cîmp şi fugim cît ne ţin puterile, o instrui el pe Missis.

—Da, Pongo, încuviinţă aceasta, cu toate că nu se simţea deloc în stare să alerge prea repede.

Ajunseră în dreptul primei case. Pongo lătră o dată încet, prudent.

Nu—i răspunse însă nimeni.

Cînd se apropiară mai mult, constatară că de fapt nu intraseră într—un sat, ci dăduseră numai peste un şir de căsuţe, dintre care unele erau goale şi lăsate în paragină. În afara fumului care se înălţa din cîteva coşuri, nu văzură nici un alt semn de viaţă decît cînd ajunseră în dreptul ultimei case. Pe cînd se apropiau, la una din ferestre apăru capul unui băieţel.

Acesta îi observă la rîndul lui şi deschise repede uşa de la intrare. în mînă, ţinea o felie groasă de pîine cu unt. Părea că vrea să le—o întindă lor.

—Mergi încet, Pongo, zise Missis în şoaptă. Să nu—l speriem.

Cei doi dalmaţieni intrară pe poarta deschisă şi înaintară pe poteca pietruită, dînd puternic din coadă şi privind cu dragoste la băieţel şi la bucata de pîine cu unt. Copilul zîmbi fără frică şi scutură felia de pîine înspre ei. Dar cînd Pongo şi Missis ajunseră la numai cîţiva metri de el, pe neaşteptate băieţelul se lăsă iute pe vine, apucă o piatră de jos şi o azvîrli cu toată puterea după ei. Chiţăi de bucurie văzînd că piatra îl izbeşte pe Pongo, după care intră repede în casă şi trînti uşa după el.

În clipa următoare, cei doi dalmaţieni auziră vocea ui bărbat venind din casă şi o rupseră la fugă cît îi ţineau picioarele. Alergară mai întîi de—a lungul drumului şi apoi ieşiră în cîmp.

—Eşti rănit, Pongo? îl întrebă Missis în timp ce alergau.

Apoi observă că Pongo şchiopăta. Se opriră la adăpost, în spatele unei căpiţe de fin. Piatra fusese pesemne foarte ascuţită, căci piciorul lui Pongo sîngera. Rana făcută direct pe os era foarte dureroasă. Pongo tremura de durere şi de furie.

Missis era înspăimîntată, dar se strădui să nu arate nimic. Linse rana lui Pongo şi îi spuse că nu i—ar strica puţină odihnă.

—Odihnă? Unde? întrebă Pongo

Missis băgă atunci de seamă că finul din căpiţa lîngă care se opriseră putea fi lesne răscolit. începu să rîcîie repede peretele căpiţei cu ghearele, zicînd:

—Uite, Pongo, intră aici să te—ncălzeşti şi să dormi puţin. Eu plec să găsesc ceva de mîncare. Mă descurc! îţi promit că mă descurc! Primul căţel pe care—l întîlnesc mă va ajuta.

Deja Missis făcuse o scobitură adîncă în peretele căpiţei, Pongo privi la ea lung, ezitînd. Dar nu! N—o putea lăsa pe Missis să plece singură.

—Trebuie să vin si eu cu tine să căutăm de mîncare, zise el ridicîndu—se cu greutate pe picioare şi scîncind de durere. Şi am să—l muşc pe acel copil.

—Nu, Pongo, să nu faci una ca asta! strigă Missis îngrozită. Gîndeşte—te că e numai un pui de om şi că

orice fiinţă la vîrsta asta face rău fără să—şi dea seama.

De cîte ori nu m—au rănit şi puii noştri, neştiind că mă doare! A muşca un om e cel mai rău lucru pe care—l poate face un cîine. De ce să—ţi încarci conştiinţa cu un asemenea păcat din pricina unui copil rău şi fără minte? Durerea şi furia vor trece, dar sentimentul de vinovăţie va rămîne.

Pongo ştia că Missis are dreptate şi deja simţea că—i scade dorinţa de a—l muşca pe copil.

—Dar tot nu te pot lăsa să pleci singură! insistă el.

—Atunci, hai mai înainte să ne odihnim puţin amîndoi, îi sugeră Missis dibace. E destul loc aici pentru doi.

Şi spunînd acestea, Missis se strecură în scobitura din căpiţă.

—Ar trebui să găsim mai întîi ceva de mîncare. Altfel, cînd ne trezim, o să fim prea slăbiţi, comentă Pongo, intrînd însă după ea în căpiţă.

—Odihneşte—te măcar cîteva clipe, Pongo, cît stau eu de pază, insistă Missis convingător.

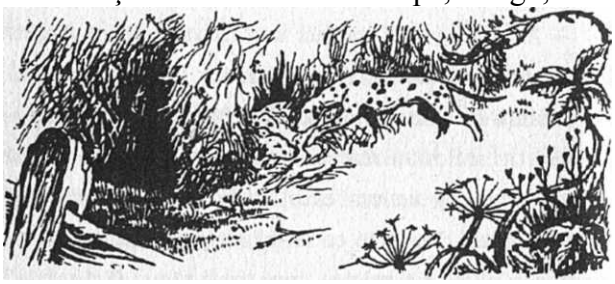

Pongo nu mai avu puterea să reziste şi adormi în timp ce în gînd încă mai încerca să se împotrivească.

Missis aşteptă cîteva minute, după care se strecură afară din căpiţă şi—l acoperi pe Pongo cu fîn ca să—l ascundă. îi pierise somnul; era mult prea îngrijorată. Pe moment uită chiar si de foame. Ştia însă că trebuie neapărat să găsească de mîncare pentru amîndoi — cu toate că nu prea—şi dădea seama cum anume o să reuşească. Era aproape sigură că nu va găsi nici un cîine în zonă căruia să—i ceară ajutorul. Faptul însă că se arătase curajoasă în ochii lui Pongo o făcea să se simtă cu adevărat curajoasă, aşa încît porni la drum ţinîndu—şi coada semeaţă.

De unde era, putea vedea rîndul de case cu acoperişuri de paie şi, în. spatele lor, zări cîteva coteţe de găini. Primul gînd al lui Missis fu că va găsi acolo oarece firimituri de pîine veche pe care să le poată... mă rog, să le poată împrumuta. Se hotărî deci să se întoarcă.

Prima casă lîngă care ajunse era cea în care locuia băieţelul. Acesta era din nou la fereastră urmărind—o!

De data asta ţinea în mînă o felie încă şi mai groasă de pîine cu unt şi gem. Copilul alergă înspre ea întinzîndu—i felia.

—Poate e bine intenţionat acum, se gîndi Missis. te îi pare rău că l—a lovit pe Pongo. Înainta deci încrezătoare înspre băieţel — cu toate că era pregătită să se ferească de pietre.

Băieţelul aşteptă ca ea să se apropie. Apoi, la fel ca prima oară, se lăsă brusc pe vine după o piatră. De data asta însă stătea pe iarbă şi nu găsi nimic la îndemînă, aşa încît azvîrli după Missis cu felia de pîine. Aruncă felia cu ciudă şi nicidecum cu dragoste, dar asta nu o făcea mai puţin preţioasă. Missis o prinse elegant din zbor şi o rupse la fugă.

—Bată—l să—l bată de copil! îşi zise ea. Nu—i decît un omuleţ căruia—i place să azvîrle cu lucruri. Părinţii ar trebui să—i cumpere o minge.

Se întoarse la căpiţă şi aşeză felia de pîine lîngă botul soţului său care dormea dus. Nu îndrăznise nici măcar să lingă puţin gem, dar acum îşi permise să ronţăie un colţişor. Era atît de gustos încît senzaţia de foame o năpădi din nou cu putere. Missis îi lăsă însă felia lui Pongo pentru cînd se va trezi. îl acoperi la loc cu fin şi ieşi din nou pe drum. Zărind un bărbat în faţa casei în care trăia băieţelul renunţă la ideea de a se întoarce să vorbească cu găinile şi o rupse la fugă în direcţia opusă.

Era o dimineaţă minunată de iarnă. Fiecare fir de iarbă era argintat de brumă şi strălucea în lumina soarelui care abia răsărise. Missis însă era prea neliniştită ca să se poată bucura de frumuseţea dimineţii. Bucuria faptului că făcuse rost de acea felie de pîine începea să se risipească şi se simţi din nou năpădită de o mulţime de temeri.

Şi dacă rana lui Pongo era mai gravă decît crezuseră? Şi dacă Pongo nu mai putea continua drumul? Şi dacă ea nu mai găsea nimic de mîncare? Missis era sigură că se va pierde dacă se va îndepărta prea mult de căpiţă. Se pierdea chiar şi în Regent Park, atunci cînd soţii Dearly nu erau în lesă. Obişnuiau să

rîdă de ea, văzînd—o cum rămîne nemişcată, privind disperată în jur după ei. Şi dacă nu va mai şti să se întoarcă la locul în care—l lăsase pe Pongo, iar el o va căuta şi o va căuta şi n—o va mai găsi niciodată? Pierdută! Numai la gîndul acesta şi Missis simţi cum o trec fiori!

Chiar si acum, ştia ea oare să se întoarcă la locul unde—l lăsase pe Pongo?

—Nu e drept să ai atîtea griji şi să mai fii şi atît de flămînd, îşi zise ea.

I se făcuse într—adevăr o foame de lup şi, în plus, îi mai era şi sete. Încercă să lingă gheaţa dintr—un şanţ, dar nu reuşi decît să se rănească la limbă fără a—şi putea astîmpăra setea.

Era pe punctul de a se întoarce ca să fie sigură că mai ştie drumul cînd, pe neaşteptate, dădu peste un zid înalt, din cărămizi roşii, şi zări o poartă boltită. Dincolo de poartă se deschidea un drum cu pietriş. Missis se învioră pe loc. Aceasta era cu siguranţă intrarea spre unul din acele impozante conace de ţară, în care stătuse adesea împreună cu doamna Dearly pe vremea cînd erau încă necăsătorite. Astfel de conace aveau întotdeauna mulţi cîini, bucătării mari şi hrană din belşug. Cu acestea în minte, Missis pătrunse veselă pe sub arcul porţii.

În faţă nu se zărea nici o casă, căci drumul mergea cotit. Era un drum atît de neîngrijit, de năpădit de buruieni şi de lung, încît la un moment dat Missis începu să se întrebe dacă acesta ducea într—adevăr undeva. Cu cît înainta mai mult, cu atît drumul părea mai degrabă o potecă tăiată prin pădure. Şi era atîta linişte în jur! Nicicînd în viaţa ei Missis nu se simţise mai singură!

Cu inima din ce în ce mai strînsă, Missis mai dădu un cot şi se pomeni dintr—o dată că drumul se deschide si în fata ei zări conacul.

Era o casă foarte veche, construită din cărămizi roşii decolorate, asemeni celor din arcul porţii pe sub care intrase, cu zăbrele subţiri la ferestre, tăiate în formă de romburi, şi în mijlocul faţadei cu un geam imens, care urca de jos pînă aproape de acoperiş. Ochiurile de geam sclipeau vesele şi primitoare în bătaia soarelui de dimineaţă, dar nu se vedea nici un semn de viaţă. Crăpăturile pietrelor late, care alcătuiau aleea ce ducea spre uşa masivă din lemn de stejar, erau năpădite de iarbă.

—E pustie! îşi zise Missis disperată.

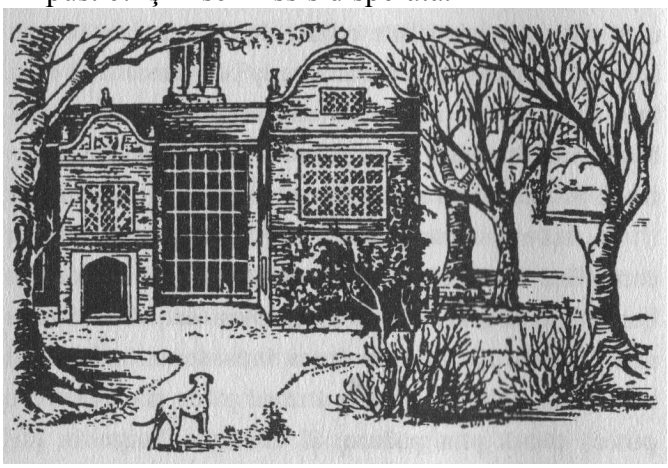

Dar nu, conacul nu era pustiu. Aşezat pe pervazul ei ferestre deschise se afla un spaniel[21]. Era în întregime negru, cu excepţia regiunii din jurul botului, unde blana era înspicată de bătrîneţe.

—Bună dimineaţa, i se adresă spanielul curtenitor. Te pot ajuta cu ceva, draga mea?

21Cîine de vînătoare de rasă foarte veche, mic, plăcut, cu urechi lungi, laie şi bogat acoperite de blană. Prietenos, inteligent, jucăuş. Astăzi unul dintre cei mai căutaţi şi apreciaţi cîini de companie.

9. PÎINE PRĂJITĂ CU UNT

Spanielul pricepu uimitor de repede povestea pe care Missis i—o înşiră dintr—o suflare. Nu ştia nimic despre puii furaţi, căci nu asculta ştirile de la Lătratul de Seară.

—Nu l—am mai ascultat de ani de zile, îi spuse el. Şi chiar dacă aş vrea, mă îndoiesc că l—aş mai putea recepţiona acum, căci cîinii sînt rari pe aici. Şi apoi seara, Sir Charles are nevoie de mine — de fapt, el are aproape tot timpul nevoie de mine. A fost o întîmplare că nu sînt cu el acum. E ora la care face baie.

Spanielul o invitase pe Missis să sară înăuntru pe fereastră şi se aflau acum într—o bucătărie spaţioasă, cu podeaua de piatră.

—Micul dejun înainte de toate, tînăra mea doamnă, şi apoi vei putea termina de povestit, continuă el, conducînd—o pe Missis spre un castron încăpător plin cu carne.

—Dar e micul dumneavoastră dejun, protestă Missis, încercînd să nu pară atît de înfometată pe cît era.

—Greşeşti. Dacă vrei neapărat să ştii, aceasta a fost de fapt cina mea, dar nu mi—a fost foame aseară şi nici acum nu îmi este, cu toate că micul dejun îmi va fi servit în cîteva minute. Masa mea principală este de obicei după—amiaza, la ora ceaiului. Haide, grăbeşte—te, draga mea. Dacă nu mănînci, mîncarea va fi aruncată.

Missis luă o gură şi apoi se opri.

—Soţul meu... Spanielul o întrerupse:

—Ne vom ocupa şi de dînsul mai tîrziu. Acum termină tot din farfurie, copila mea.

Missis nu se lăsă rugată de două ori şi începu să mănînce cu poftă după care bău îndelung apă dintr—un castron de ceramică albă. Era pentru prima oară cînd vedea un asemenea vas.

—Este un castron de apă din secolul al XVIII—lea, îi explică spanielul. E de mult în familie şi a fost transmis din generaţie în generaţie pînă astăzi. Acum, înainte să te toropească somnul, du—te şi adu—l şi pe soţul tău.

—Plec chiar acum! exclamă Missis nerăbdătoare. Spuneţi—mi, vă rog, cum ajung la căpiţă?

—Ia—o înapoi pe aleea pe care ai venit şi în capăt o faci la stînga.

—Eu nu prea ştiu care e stînga şi care dreapta, mărturisi Missis. Mai ales stînga.

Spanielul zîmbi şi—şi coborî privirea către lăbuţele ei.

—Uite ceva care te va ajuta să—ţi aminteşti, spuse el. Lăbuţa pe care ai pata aceasta drăguţă este cea *dreaptă.*

—Şi atunci stînga?

—E cealaltă, bineînţeles.

—Din faţă sau din spate?

—Uită de labele din spate.

Missis îl privi contrariată. Cum adică să uite de labele din spate? Şi dacă uita, nu era oare periculos?

—Priveşte numai la labele din fată si tine minte: dreapta pată; stînga fără pată, repetă spanielul.

Missis îşi privi îndelung labele.

—Am să exersez, spuse ea într—un suflet. Dar acuma spuneţi—mi, vă rog, cum să „o fac la stînga"?

—Te întorci înspre partea în care e laba fără pată.

—Indiferent în ce direcţie merg?

—Indiferent, o asigură spanielul. Laba cu pată va fi întotdeauna cea dreaptă. De asta poţi fi sigură.

Missis rămase pe gînduri cîteva clipe, după care întrebă:

—Dacă m—aş întoarce acum spre dumneavoastră ar însemna că m—am întors spre stînga?
—Da! Da! Excelent! exclamă spanielul.

Missis se răsuci pînă ce ajunse cu faţa în direcţia opusă.
—Dar acum sînteţi pe partea labei cu pată! zise ea îngrijorată, ceea ce înseamnă că laba mea dreaptă a devenit stînga!

Spanielul se dădu bătut.
—Vino, am să—ţi arăt eu drumul înapoi spre căpiţă, spuse el şi ieşi afară în ceea ce fusese cîndva o frumoasă grădină de legume, dar în care nu mai creşteau acum decît buruieni. Dincolo de grădină se deschidea cîmpul. De unde era, Missis putea zări casele cu acoperişuri de paie şi căpiţa.
—E singura căpiţă, îi spuse spanielul. Dar chiar şi aşa, nu o pierde din ochi. Aş veni cu tine dar nu pot din pricina reumatismului... şi apoi Sir Charles mă va chema în curînd ca să—i duc jos portochelarii. Amîndoi sîntem bătrîni, draga mea. Sir Charles are nouăzeci de ani, iar eu — după socotelile caraghioase ale oamenilor, cum că un an din viaţa unui căţel este egal cu şapte ani din viaţa unui om — eu aş avea o sută cinci ani.
—N—aş fi ghicit niciodată, spuse Missis politicoasă, dar si foarte sinceră.
—Oricum, sînt încă suficient de tînăr ca să recunosc o doamnă frumoasă cînd o întîlnesc, răspunse spanielul galant. Acuma fugi şi adu—l pe soţul tău. N—o să fie greu să vă întoarceţi, căci din dreptul căpiţei se zăresc coşurile conacului.
—La dreapta sau la stînga? întrebă Missis vioaie.
—Drept în faţa năsucului tău. Dacă nu sînt aici cînd vă întoarceţi, intraţi direct în bucătărie şi am să vin şi eu de—ndată ce pot.

Missis o zbughi fericită peste cîmpul îngheţat, cu ochii fixaţi pe căpiţă. Se simţi foarte mîndră de ea cînd reuşi să ajungă fără să se rătăcească. Pongo dormea încă adînc, cu felia de pîine cu unt sub nas.

Sărmanul de el! Groaznică i—a fost trezirea, la cît îi era de somn, cu durerea aceea în picior şi aflînd că, în timp ce el dormise, Missis alergase primprejur singură! Dar se simţi mai bine cînd Missis îi dădu vestea cea bună, în timp ce el devora felia de pîine cu unt. Şi cu toate că—l durea piciorul, descoperi că putea alerga fără să şchiopăteze.
—Încotro o luăm? întrebă el, ieşind din căpiţă. Missis se—ncruntă. În faţa nasului ei nu vedea nici un coş — pentru că ea privea exact în direcţia opusă. Dar Pongo zări coşurile şi o porniră într—acolo. Cu puţin înainte de a ajunge la grădina din spatele bucătăriei Missis întrebă:
—Pongo... cîinii au de obicei pete pe labele din stînga sau din dreapta?
—Depinde de cîine, răspunse el. Missis clătină din cap.
—N—am să mă pricep niciodată, îşi zise ea. Cum poţi să te bizui pe un lucru care „depinde"?

Spanielul era acolo şi îi aştepta.
—L—am aşezat pe Sir Charles lîngă cămin, aşa că am acum o oră—două libere. Haide să mănînci, băiete.

Îl conduse pe Pongo în bucătărie, unde—i aştepta un alt castron cu mîncare.
—Dar e cu siguranţă porţia *dumneavoastră,* domnule, protestă Pongo.
—Eu am mîncat cu Sir Charles. Nu obişnuiesc să mănînc dimineaţa, dar întîlnirea cu frumuşica ta soţie mi—a stîrnit pofta de mîncare, aşa că am acceptat cîteva felii de şuncă. Sir Charles a fost de—a dreptul încîntat. Te rog serveşte—te, băiete. Eu n—aş mai putea înghiţi nici un dumicat.

Auzind acestea, Pongo se apucă să mănînce cu poftă, după care bău o porţie mare de apă.
—Şi acum e timpul să trageţi un pui straşnic de somn, îi pofti spanielul.

Îi conduse sus pe nişte scări de serviciu, apoi printr—o sumedenie de coridoare, pînă ce ajunseră la un dormitor mare şi însorit, în care trona un pat cu baldachin. Lîngă pat se afla un coş rotund de nuiele.
—E al meu, dar nu—l folosesc niciodată, le zise spanielul. Sir Charles preferă să dorm lîngă el. Avem noroc că patul e deja făcut, căci John, valetul nostru, a plecat. E ziua lui liberă azi. Hopa sus — amîndoi.

Pongo şi Missis săriră pe patul cu baldachin şi se întinseră copleşiţi de un minunat sentiment de bunăstare.
—N—o să vă deranjeze nimeni pînă după—amiază, le spuse spanielul. Sir Charles nu poate urca singur scările pînă nu se întoarce John. Focul din cămin o să mai ţină cîteva ore — îl aprindem întotdeauna dimineaţa, ca Sir Charles să—şi poată face baia în faţa lui. În casa asta n—avem instalaţii dintr—astea moderne. Si acum, somn uşor, copiii mei.

Soarele inundînd încăperea pe fereastră, flăcările vesele din cămin, pereţii îmbrăcaţi în tapiserii vechi, totul era atît de încîntător, încît era păcat să nu stai treaz si să nu le admiri. Ceea ce si făcură de—altfel cei doi dalmaţieni — preţ de un minut întreg. Următorul lucru pe care şi—l amintiră fu că spanielul se întorsese şi că îi trezea încetişor. Soarele dispăruse, focul din cămin se stinsese, iar în cameră se făcuse chiar puţin răcoare. Pongo şi Missis se întinseră somnoroşi.

—Ce vă trebuie acum este o gustare, dar mai întîi să luăm un pic de aer. Veniţi după mine, le zise spanielul.

Ieşiră să se plimbe prin grădina încîlcită şi dezgolită de muşcătura iernii, în lumina molcomă a soarelui la asfinţit. Pongo întoarse capul şi privi înspre casa veche, din cărămidă roşie. Spanielul le spuse că fusese construită acum aproape patru sute de ani, dar că astăzi nu mai locuiau acolo decît el, Sir Charles şi John, valetul. Multe din camere erau ţinute închise.

—Le mai deschidem din cînd în cînd ca să ştergem praful, zise el, apoi adăugă: Asta a fost o plimbare foarte lungă pentru mine.

Geamul cel mare era slab luminat de flăcările unui foc de cămin.

—Acolo ne petrecem cea mai mare parte a zilei, spuse el. Ar fi poate mai cald într—una din încăperile mai mici, dar lui Sir Charles îi place să stea în salon.

Tocmai atunci se auzi clinchetul unui clopoţel de argint.

—Lauzi! Mă cheamă. E ora ceaiului. Acum să faceţi întocmai cum vă zic eu.

Îi duse înapoi în casă şi pătrunseră într—un salon cu tavanul înalt, în capătul căruia ardea un foc enorm. în faţa căminului era aşezat un domn în vîrstă, pe care însă nu—l puteau vedea prea bine din pricina spetezei înalte a fotoliului.

—Vă rog să vă aşezaţi în spatele fotoliului, le şopti spanielul. Mai tîrziu, cînd adoarme Sir Charles, o să vă puteţi apropia de foc.

În timp ce Pongo şi Missis se apropiau încetişor de fotoliu, văzură aşezată lîngă Sir Charles o masă pe care era o tavă acoperită cu un şervet, semn că masa fusese deja servită. Lîngă ea era un serviciu de ceai.

Apa, pusă într—un ibric de argint, fierbea deja pe ochiul unei spirtiere. Sir Charles umplu un ceainic, îl acoperi şi ridică şervetul de pe o farfurie pe care erau aşezate mai multe felii de pîine. Spanielul se afla deja lîngă el şi dădea din coadă.

—Ţi—e foame, da? îl întrebă Sir Charles. Bine, focul e tocmai bun pentru prăjit pîinea.

Înfipse apoi o felie de pîine în capătul unei furculiţe lungi, cu doi dinţi. Aceasta era de fapt o ustensilă de scormonit focul, căci era făcută din fier si avea o lungime de patru picioare[22], dar era exact ceea ce trebuia. De altfel, Sir Charles o mînuia cu mare îndemînare, evitînd flăcările şi prăjind pîinea deasupra jăraticului. Prima felie fu gata într—o clipită. Sir Charles o unse cu un strat gros de unt şi îi oferi o bucăţică spanielului, care o înghiţi imediat sub privirea bătrînului.

Pe moment, Missis fu puţin surprinsă de faptul că spanielul cel curtenitor nu—i oferise ei prima bucată. Mirarea—i crescu încă şi mai mult cînd Spanielul înghiţi şi o a doua bucată sub privirea lui Sir Charles. Începu să se simtă foarte flămîndă şi foarte îngrijorată. Se întîmplă însă ca, oferindu—i o a treia bucată de pîine spanielului, Sir Charles să privească în altă parte, şi atunci spanielul o aruncă cu dibăcie în spatele fotoliului. Felie după felie de pîine ajunseră astfel la Pongo şi Missis atunci cînd Sir Charles nu era atent. Spanielul nu mai mîncă una sau două felii, atunci cînd se întîmpla ca Sir Charles să-l privească. Missis se ruşină de gîndurile ei flămînde.

—Nu te—am mai văzut de mult cu aşa poftă de mîncare, băiete, zise bătrînul încîntat, continuînd să mai prăjească felii de pîine pînă ce nu mai rămase nici una. Urmară apoi prăjiturile şi după prăjituri ceaiul. Sir Charles îi turnă ceai spanielului într—un castron de argint care era aşezat atît de aproape de marginea de jos a spetezei fotoliului încît Pongo şi Missis putură lua cîte o înghiţitură atunci cînd atenţia lui Sir Charles era prinsă în altă parte. Văzînd castronul golit, acesta îl mai umplu încă o dată aşa încît toţi băură pe săturate. Pongo si Missis erau obişnuiţi cu mîncare delicioasă, dar nu mai serviseră niciodată felii fierbinţi de pîine cu unt şi ceai dulce cu lapte. A fost o masă de neuitat.

În cele din urmă, Sir Charles se ridică cu mişcări înţepenite din fotoliu, mai puse un lemn pe foc, se aşeză la loc şi închise ochii. Nu trecu mult pînă ce adormi şi atunci spanielul le făcu semn lui Pongo şi lui Missis să se apropie de foc. Cei doi se lungiră pe vatra caldă şi—şi ridicară ochii spre bătrînul domn. Faţa lui Sir Charles era adînc brăzdată de riduri care—l făceau într—un fel să semene parcă cu spanielul — sau poate că spanielul semăna cu Sir Charles. Amîndoi erau luminaţi din fată de flăcările focului din cămin, iar în spatele lor se înalta geamul cel mare prin care răzbătea cerul albăstrui al înserării.

—Ar cam trebui să plecăm, îi şopti Pongo lui Missis, dar era atît de cald şi de linişte, iar ei erau atît de plini de pîine prăjită cu unt, încît fără să vrea alunecară într—un somn uşor şi plăcut.

Pongo se trezi brusc, convins că se auzise strigat pe nume.

Focul nu mai ardea atît de puternic, dar era încă suficientă lumină ca să vadă că bătrînul domn se trezise şi stătea acum aplecat înainte în fotoliu.

—Să mă bată Dumnezeu dacă nu e chiar Pongo şi doamna lui, murmură acesta zîmbind. Cît mă bucur să vă revăd! Ce plăcere!

Missis deschise ochii.

—Staţi nemişcaţi, amîndoi, le şopti spanielul.

—Tu îi vezi? întrebă bătrînul domn punînd mîna pe capul spanielului. Dacă—i vezi nu te speria. Nu—ţi fac nici un rău. Ţi—ar fi plăcut să—i cunoşti. Ia să vedem — au murit cu cincizeci de ani înainte ca tu să te naşti — ba nu, chiar mai demult. Au fost primii noştri cîini.

Obişnuiam s—o rog pe mama să oprească trăsura şi să le dea voie să urce înăuntru. Nu—mi plăcea să—i văd alergînd în urma noastră, aşa că pînă la urmă au devenit cîini de casă. Stăteau adesea aici, la gura focului. Hei, voi doi! Dacă şi cîinii se pot întoarce, de ce n—aţi mai apărut pînă acum?

---

22 Picior — unitate de măsură egală cu 30,5 cm.

Pongo înţelese atunci că Sir Charles îi lua drept fantome şi îşi aminti că domnul Dearly îi dăduse numele de Pongo deoarece era un nume foarte răspîndit în vremurile de odinioară, cînd dalmaţienii obişnuiau să alerge în urma trăsurilor şi a caleştilor. Sir Charles credea că el şi cu Missis sînt dalmaţienii pe care—i cunoscuse în copilărie.

—Este poate vina mea, continuă bătrînul domn. N—am fost niciodată un bun „mediu" cum se zice astăzi. Se spune că această casă ar fi plină de fantome, dar eu n—am văzut niciodată nici una. Poate că acum vă văd pentru că mă apropii de sfîrşit... ar cam fi timpul. Sînt mai mult decît pregătit. Sînt bucuros să aflu că şi căţeii trăiesc pe Lumea Cealaltă — am sperat întotdeauna să fie aşa. Este o veste bună şi pentru tine, băiete, continuă el, jucîndu—se cu urechile spanielului. Cînd mă gîndesc... să—i revăd după atîta vreme pe Pongo şi pe frumoasa lui Missis. Nu vă mai disting aşa bine acum, dar n—am să uit că v—am văzut.

Focul se făcea din ce în ce mai mic. Nici dalmaţienii nu mai puteau distinge prea bine chipul bătrînului domn, dar respiraţia sa liniştită le spuse că adormise din nou. Spanielul se ridică încet de la locul său.

—Urmaţi—mă, le şopti el. John o să vină dintr—un moment într—altul să aducă cina. I—aţi făcut o imensă bucurie lui Sir Charles, pentru care vă sînt adînc recunoscător.

Părăsiră tiptil salonul de acum întunecat şi—şi croiră drum pînă—n bucătărie unde spanielul insistă să le mai ofere ceva de mîncare.

—Sînt numai nişte biscuiţi. Cînd John are ziua lui liberă, cutia cu biscuiţi e întotdeauna lăsată deschisă pentru mine.

Pongo şi Missis mai băură o ultimă oară apă, după care spanielul îi dădu îndrumări lui Pongo cum să ajungă în Suffolk. Erau pline de „stînga" şi „dreapta" şi Missis nu pricepu o iotă.

Băgînd de seamă expresia ei încurcată, spanielul o întrebă pe un ton jucăuş:

—Ia spune—mi, care este laba ta dreaptă?

—Una din cele din faţă, răspunse Missis ageră, la care cei doi rîseră într—un mod foarte masculin.

Îi mulţumiră apoi spanielului şi—şi luară rămas—bun de la el. Missis îl asigură că nu va uita niciodată ziua aceea.

—Nici eu, îi răspunse spanielul zîmbind, apoi, întorcîndu—se spre Pongo, exclamă:

—Ah, Pongo, cît eşti de norocos!

—Ştiu, zise Pongo uitîndu—se mîndru la Missis. Şi apoi plecară.

După cîteva minute de mers, Missis îl întrebă îngrijorată:

—Ce—ţi mai face piciorul, Pongo?

—Mult, mult mai bine, îi răspunse el. Mi—e atît de ruşine, Missis. Am făcut atîta caz din asta, azi—dimineaţă, dar era mai mult din pricina furiei. Durerea e întotdeauna mai mare cînd eşti furios. Ai fost un adevărat sprijin — ai fost atît de curajoasă.

—Şi tu ai fost sprijin pentru mine în noaptea cînd am părăsit Londra, îi răspunse Missis. Totul o să fie

bine atîta vreme cît nu ne pierdem curajul amîndoi în acelaşi timp.
—Mă bucur că nu m—ai lăsat să—l muşc pe copilul acela.
—*Nimic,* niciodată, nu trebuie să determine pe un cîine să muşte un om, zise Missis pe un ton foarte ferm.
—Dar chiar tu ai spus alaltăieri noapte că ai s—o faci bucăţi pe Cruella de Vil, zise Pongo amintindu—şi.
—Asta e altceva, răspunse Missis aspru. Pe Cruella nu o consider om.

Aducînd vorba despre Cruella, îşi amintiră de pui, aşa încît iuţiră pasul şi nu mai vorbiră mult timp.
—Cît mai e pînă la locul unde sînt puii, Pongo? întrebă la un moment dat Missis.
—Dacă avem noroc, ajungem mîine dimineaţă, răspunse Pongo.

Cu puţin înainte de miezul nopţii ajunseră la tîrgul Sudbury. În timp ce traversau podul peste rîul Stour, Pongo se opri.
—De aici intrăm în Suffolk, anunţă el triumfător. Străbătură în fugă străduţele liniştite, mărginite de case vechi, şi intrară în piaţa principală a tîrgului. Speraseră să mai întîlnească vreun cîine pentru a afla dacă mai auziseră veşti despre pui la Lătratul de Seară, dar tîrgul era cufundat în cel mai adînc somn.

În timp ce—şi potoleau setea la fîntîna din mijlocul pieţei, orologiile bisericilor începură să bată miezul nopţii.
—Fongo, e deja mîine! exclamă Missis fericită. Vom fi cu puii noştri azi!

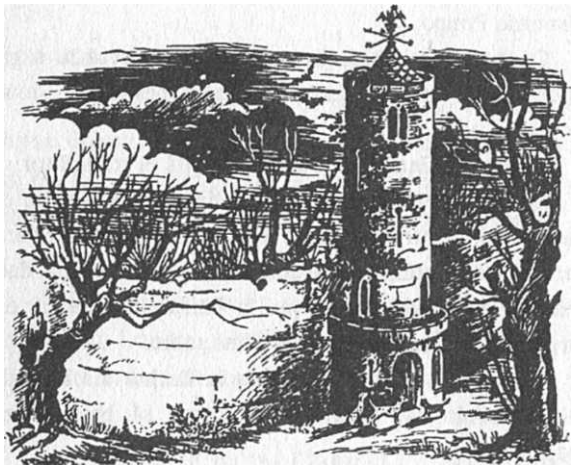

10. CE—AU VĂZUT DIN TURN

Noaptea zbura. Pongo şi Missis lăsaseră în urmă numeroase sate cochete şi se aflau acum într—una din regiunile cele mai sălbatice pe care le văzuseră vreodată. întîlneau mai multe păduri şi pajişti şi tot mai puţine ferme. Era atît de pustiu în jur, iar peisajul atît de sălbatic, încît Pongo se decise să nu rişte să ia vreo scurtătură şi urmă prudent drumurile, care erau înguste şi cotite. Luna era ascunsă după nori, aşa încît nu reuşi să citească cele cîteva indicatoare întîlnite în cale.

—Mi—e teamă să nu trecem de sat fără să ne dăm seama, spuse el.

—N—am mai dat nici un semn de viată la Lătratul de Seară, aşa încît nimeni n—o să ştie că venim si n—o să fim aşteptaţi.

Pongo însă se înşela. Din întuneric se auzi dintr—o dată un mieunat sonor.

Cei doi dalmaţieni se opriră brusc. Drept în faţa lor, la adăpost într—un copac, şedea o pisică tigrată.

—Sînteţi cumva Pongo şi Missis? întrebă aceasta. Sper că sînteţi prietenoşi.

—Din tot sufletul, doamnă, răspunse Pongo. Dumneavoastră trebuie să fiţi cea care a ajutat la găsirea puilor noştri.

—Chiar ea în persoană, zise pisica.

—Ah! Vă mulţumim! Vă mulţumim din suflet! strigă Missis.

Pisica sări jos din copac. Îmi pare rău că m—am arătat suspicioasă la început, dar sînt unii cîini care pur şi simplu nu se pot controla cînd dau cu ochii de o pisică. Nu spun că *eu* aş fi păţit vreodată vreun necaz. Ei bine, iată—vă ajunşi!

—Vă mulţumim pentru amabilitatea de—a ne fi aşteptat, doamnă, îi spuse Pongo.

—N—aveţi pentru ce. Noaptea stau de obicei pe—afară. Îmi puteţi spune Tib. Numele meu este de fant Pussy Willow, dar mulţi îl găsesc prea lung, ceea ce e păcat, căci e un nume care—mi place.

—Şi care se potriveşte atît de bine cu silueta dumneavoastră mlădioasă şi cu lăbuţele moi, o complimentă Pongo pe tonul curtenitor învăţat de la spaniei. Vorbea la întîmplare, căci întunericul nu—i permitea să distingă silueta şi lăbuţele pisicii.

Aceasta însă fu încîntată.

—Da, mi—am păstrat silueta, iar numele de Pussy Willow mi se trage într—adevăr de la lăbuţe. Sînt sigură însă că doriţi să mîncati ceva si să vă odihniţi.

—Spuneţi—ne, vă rugăm, dacă puii noştri sînt bine, zise Missis.

—Ultima oară i—am văzut ieri după—amiază şi, credeţi—mă, erau dolofani şi jucăuşi ca nişte iezi.

—N—am putea să—i zărim măcar puţin înainte de a mînca si a ne odihni? întrebă Missis.

—Draga mea, noi nu ne putem căţăra în copaci, aşa cum poate doamna Willow, îi spuse Pongo.

—Nici nu va fi nevoie, le spuse pisica. Colonelul are alte aranjamente pentru dumneavoastră. Dar n—o să puteţi vedea puii decît peste cîteva ore, cînd sînt scoşi afară să alerge. Fraţii Baddun se scoală tîrziu. Haideţi să mergem să—l cunoaşteţi pe Colonel.

—Un colonel... om? întrebă Missis nedumerită.
—Nu, Doamne fereşte, nu! Colonelul este cîinele nostru ciobănesc. Un maestru în ale strategiei. Dacă întrebaţi oile, pot să vă confirme. Pe mine mă consideră locotenentul său.

Pisica îi conducea de—a lungul drumului şi Pongo o întrebă cît mai aveau pînă la fermă.
—A! Nu mergem la fermă. Colonelul vă aşteaptă în Turn. E o construcţie stranie, dar s—a dovedit de mare folos.

Întunericul începea să se risipească. în curînd, drumul ieşi în cîmp deschis. În depărtare, pe fundalul cerului care începea să se lumineze, se contura o masă întunecata, pe care Pongo o desluşi, după cîteva momente, ca fiind un zid masiv de piatră.
—Iată! le zise pisica. Puii voştri se află în spatele acelui zid.
—Arată a zid de închisoare, spuse Pongo.
—E un loc foarte neplăcut, într—adevăr, îi dădu dreptate pisica. Colonelul vă va istorisi povestea sa.

Părăsiră drumul şi o luară prin iarba aspră a pajiştii. Pe măsură ce se apropiau, Pongo băgă de seamă că linia zidului se curba, aşa cum se curbează zidurile unui turn rotund. Construcţia era depăşită în înălţime de tulpinile unor copaci înalţi, ale căror crengi desfrunzite se profilau întunecate pe fundalul cerului.
—Te—ai aştepta ca în spatele unor asemenea ziduri să se afle cel puţin un palat, zise pisica. Se spune că asta se şi dorea la început, numai că la un moment dat ceva a dat peste cap planurile iniţiale. Tot ce se află acum în spatele zidului... ei bine, puteţi vedea şi singuri.

Pisica îi duse pînă în dreptul unor porţi de fier ruginit şi Pongo şi Missis priviră printre zăbrele. Era lumină destulă acum pentru a le permite să vadă la distanţă. Dincolo de o porţiune de grădină, la fel de sălbatică precum pajiştea pe care tocmai o străbătuseră, privirea le fu captată de sclipirea unui ochi de apă. Ceea ce era ciudat însă era că apa părea să fie neagră. Şi atunci îşi dădură seama de ce. în ochiul de apă se reflecta imaginea unei case în întregime negre.

Era una dintre cele mai înspăimîntătoare case pe care le văzuseră vreodată. Multe din ferestrele tăiate în faţada sa lăţită şi urîtă erau zidite, iar cele care rămăseseră erau astfel aşezate încît alcătuiau parcă o pereche de ochi şi un nas — cu uşa de la intrare în loc de gură. Numai că erau parcă prea mulţi ochi, iar nasul şi gura nu păreau tocmai la locul lor. Expresia feţei părea în întregime strîmbă şi distorsionată.

—Ne—a văzut! exclamă Missis înfiorată, şi pe bună dreptate, căci ochii casei păreau a—i privi fix din inima faţadei scorojite şi crăpate.

—Acesta este Hell Hall, le spuse pisica, pornind mai departe.

Pongo şi Missis o urmară, mergînd pe lîngă zidul rotunjit. Nu trecu mult şi ajunseră la un turn care se înălţa dincolo de vîrfurile copacilor. Era construit din pietre aspre, cenuşii, asemeni zidului împrejmuitor, semănînd întrucîtva cu un turn de biserică — fără biserică însă. Construcţia ieşea pur şi simplu din zid. Unele din ferestruicile sale înguste erau sparte, iar zidăria stătea pe alocuri să se prăbuşească. Nu era o ruină, dar părea gata să se fărîme dintr—un moment într—altul.

—Nu degeaba i—au spus Ciudăţenia[23], le spuse pisica.

Missis nu înţelese, dar Pongo, care mai văzuse astfel de construcţii, îi spuse că aşa erau numite clădirile scumpe şi ciudate, fără nici un rost aparent, a căror ridicare a fost o nebunie din capul locului. Pisica mieună de trei ori şi dinăuntrul turnului îi răspunseră trei lătrături.

O clipă mai tîrziu se auzi zgomotul zăvorului tras pe dinăuntru.

—Colonelul este singurul cîine pe care—l ştiu în stare să deschidă zăvoare trăgîndu—le cu dinţii, le explică pisica.

Pongo se hotărî pe loc să înveţe şi el să tragă zăvoarele cu dinţii.

—Poftiţi! Intraţi, se auzi o voce uşor dogită. O clipă doar, să mă uit la voi. E cam întuneric aici înăuntru.

Şi zicînd acestea, afară păşi un uriaş cîine ciobănesc[24] . Văzîndu—l, Pongo îşi dădu imediat seama că

---

23 Folly (în engl. în text) — 1. construcţie stranie; 2. nebunie, prostie, absurditate.

[24] Cea mai veche rasă englezească de cîini, la origine cîine de turmă, de talie mare, cu păr abundent, bogat. Tăcut, liniştit, de încredere, deosebit de ataşat stăpînului. În prezent, cîine de însoţire şi agrement, foarte ataşat de copii.

nu aveau de a face cu un ofiţer activ şi energic, ci mai degrabă cu un bătrîn soldat, poate mai puţin iute la minte, dar care văzuse şi ştia multe. Ochii Colonelului îi studiau pătrunzător, dar prietenoşi din spatele unui ciuf des de blană sură.

—Mă bucur să văd că sînteti dalmaţieni de talie înaltă, zise el aprobator. N—am nimic cu cîinii mici, dar sînt de părere că rasa trebuie păstrată cu grijă. Ce s—a întîmplat cu voi? A fost o adevărată nebunie la Lătratul de Seară. Nu mai ştia nimeni nimic de voi.

Îi conduse în interiorul Turnului, în timp ce Pongo îi istorisi ziua petrecută în compania spanielului.

—Pare un flăcău de nădejde, din cîte îmi spui, zise Colonelul. Păcat că nu ia parte la Lătratul de Seară. Cuibăriţi—vă aici. Am ţinut micul dejun pregătit în caz că sosiţi.

Era acolo o cantitate considerabilă de mîncare sănătoasă de ţară şi o cutie adîncă, de tablă, plină cu apă.

—Cum aţi reuşit să aduceţi toate acestea aici? întrebă Pongo uimit.

—Cutia cu mîncare am rostogolit—o de la fermă pînă aici, zise Colonelul. O înfundasem mai întîi cu fin ca să nu se verse conţinutul. Apoi am luat cu împrumut o găletuşă de la Tommy, băieţelul al cărui stăpîn sînt. Mi—ar da orice—i cer, dragul de el. Găletuşa pot s—o duc ţinînd—o de mîner. După asta mi—au mai trebuit doar şase drumuri pînă la baltă şi înapoi ca să aduc apă.

Noroc că gheaţa s—a topit ieri. Haideţi, beţi! Balta e plină de apă, avem de unde să mai luăm.

Pisica făcu oficiile de gazdă cît timp cei doi dalmaţieni îşi luară masa. Pongo, atent, i se adresa de fiecare dată cu „doamna Willow".

—Ce—i povestea asta cu „doamna Willow"? întrebă deodată Colonelul.

—Numele meu întreg este Pussy Willow. Şi se întîmplă să fiu într—adevăr o „doamnă", răspunse pisica.

—Ai prea multe nume, decretă Colonelul. Te cheamă Puss, pentru că tuturor pisicilor li se spune Puss. Esti Pussy Willow, pentru că ăsta e numele pe care ţi l—au dat de la început. Cei mai mulţi te strigă Tib, iar eu îţi spun Locotenent sau Locotenent Tib. Credeam că—ţi place.

—îmi place să fiu strigată Locotenent, dar nu Locotenent Tib.

—Şi peste toate astea mai vrei să ţi se spună şi „doamna Willow". Nu poţi să ai şase nume.

—Aş avea dreptul la nouă nume din moment ce am nouă vieţi, replică pisica. Dar mă mulţumesc cu Locotenent Willow şi cu Puss pentru momentele jucăuşe.

—Ne—am înţeles, aprobă Colonelul. Şi acum hai să le arătăm oaspeţilor camera de dormit.

—N—am putea vedea puii măcar o clipă înainte de culcare? îl imploră Missis.

Pisica îi aruncă o privire scurtă Colonelului şi zise:

—Le—am spus că puii n—or să fie scoşi afară decît mult mai tîrziu.

—Şi, în plus, de emoţie n—o să mai puteţi dormi după aceea, adăugă Colonelul. Trebuie să vă odihniţi mai întîi şi apoi să începeţi să vă frămîntaţi.

—Să ne frămîntăm? întrebă Pongo repede. S—a întîmplat ceva?

—Vă dau cuvîntul meu că puii sînt în siguranţă, îl asigură Colonelul.

Pongo şi Missis îl crezură pe cuvînt — cu toate că li se păruse ceva ciudat în glasul Colonelului şi în privirea pe care i—o aruncase pisica.

—Să mergem, îi îndemnă Colonelul repede. O să dormiţi în camera de sus, căci e singura cu geamuri nesparte. Să te ajut, Locotenente Wib? Adică, vreau să spun, Locotenent Tillow? Ah, la naiba... mîţă!

—Dacă este un lucru cu care nu sînt deloc de acord este să mi se zică „mîţă", spuse aceasta.

—Îţi dau perfectă dreptate. Nici mie nu—mi place să mi se spună „cîine". Îmi cer scuze, Locotenent Willow.

Acum urcă în spinarea mea, dacă nu vrei să mergi pe jos.

Pisica sări în spinarea Colonelului şi se agăţă de blana lui lungă şi deasă. Niciodată pînă atunci Pongo nu mai văzuse o pisică sărind în spinarea unui cîine fără intenţii duşmănoase şi de aceea fu profund impresionat de comportamentul de nădejde al pisicii şi de încrederea pe care i—o arăta Colonelul.

Urcară cinci etaje pe o scară îngustă, care mergea în spirală. La fiecare nivel dădură peste grămezi de mobilier rupt, cufere vechi şi tot felul de alte vechituri. La ultimul etaj îi aştepta însă un culcuş moale de fin adus de Colonel într—un sac. Atenţia lui Missis fu însă imediat captată de geamul îngust care, bănui ea, dădea cu siguranţă spre Hell Hall.

Alergă la fereastră să verifice, şi, într—adevăr, dincolo de vîrfurile copacilor şi de o livadă neîngrijită se vedea spatele casei negre — la fel de respingător ca şi faţa, cu toate că—i lipsea expresia aceea

înfricoşătoare. într—o parte se vedea curtea unui grajd.
—De acolo vor veni puii? întrebă ea.
—Da, de—acolo, se grăbi să răspundă Colonelul. Dar o să mai dureze.
—N—am să pot dormi pînă nu—i văd, spuse Missis.
—Ba ai să dormi chiar de va trebui să te adorm eu cu vorba, îi zise Colonelul. Soţul tău m—a rugat să vă povestesc istoria conacului Hell Hall, aşa că vino şi întinde—te aici.

Pongo era la fel de nerăbdător să—şi vadă puii, dar ştia că trebuiau să doarmă mai întîi, aşa încît reuşi să o convingă pe Missis să se întindă lîngă el. Colonelul strînse fînul în jurul lor.
—E destul de rece aici — spun asta pentru voi, fiindcă eu nu simt nimic, comentă el.

Îl trimise apoi pe Locotenent să înceapă să adune hrana pentru masa următoare şi se puse pe povestit cu vocea lui puţin hîrîită.

Şi iată ce istorisi: Hell Hall fusese cîndva un conac obişnuit. Purta atunci numele de Hell Hall, după numele fermierului care—l construise. Fusese ridicat acum două sute de ani — cam în aceeaşi perioadă cu ferma la care trăiau acum ciobănescul şi pisica.
—Cele două case se aseamănă puţin, spuse Colonelul. Numai că a noastră e vopsită în alb şi e îngrijită. Mi—amintesc încă de perioada cînd Hell Hall nu fusese vopsit în negru şi pot să spun că nu arăta rău deloc.

Acest Hill, proprietarul, a intrat la un moment dat în datorii şi a vîndut casa unui strămoş de—al Cruellei de Vil, căruia îi plăcuse conacul situat pe pajiştea pustie. îl cumpărase cu intenţia de a—l dărîma şi a construi altul în loc, unul fantastic — un amestec de castel şi catedrală. A început prin a ridica zidul împrejmuitor şi Turnul în care se aflau acum (Colonelul auzise toată această poveste cu ocazia unei vizite făcute la casa preotului).

Dar cînd a fost terminat zidul cu porţile sale masive din fier, au început să circule tot felul de zvonuri ciudate. Oamenii din sat care se nimereau noaptea prin preajma conacului spuneau că dinăuntru se auzeau ţipete şi rîsete nebuneşti. Lumea începu să se întrebe dacă nu cumva în casă erau sechestraţi prizonieri şi au început să—şi numere cu grijă copiii.
—Unele din întîmplările astea... dar n—o să vi le spun înainte de culcare, zise Colonelul, nu le—am auzit acasă la preot. Am să vă spun însă una care pe voi n—o să vă tulbure tot atît de mult pe cît i—a tulburat pe săteni.
Se spune că individul ăsta, de Vil, avea o coadă lungă. Dar nici p—asta n—am auzit—o în casa preotului.

Missis ascultase foarte puţin din povestirea Colonelului, căci adormise. Pongo însă era treaz şi foarte atent.
—Lumea începuse deja să—i spună casei „Hell Hall", iar pe individul ăsta, de Vil, îl considerau diavolul în persoană. Totul s—a terminat într—o noapte cînd bărbaţii din mai multe sate s—au strîns cu torţe aprinse şi au pornit cu gînd să spargă porţile şi să dea foc conacului. Dar pe cînd se apropiau, a izbucnit o năprasnică furtună, care le stinse torţele. Şi apoi, dintr—o dată, porţile casei s—au deschis brusc, parcă din voinţă proprie, şi dinăuntru a ieşit de Vil în persoană, într—o trăsură trasă de patru cai. Se spune că fulgerele nu veneau din cer, ci de la de Vil însuşi — fulgere albastre, bifurcate la capăt. Bărbaţii au rupt—o la goană urlînd şi nu s—au mai întors niciodată. Nici ei, dar nici de Vil. Casa a stat nelocuită timp de treizeci de ani. Apoi cineva a închiriat—o şi după asta altcineva, şi tot aşa, dar nimeni nu s—a mutat în ea.
—Aparţine tot familiei de Vil? întrebă Pongo.
—Cruella e ultima din familia ei. Casa este proprietatea ei. A venit acum cîţiva ani şi a vopsit—o în negru. Se spune că pe dinăuntru ar fi roşie. Cruella n—a locuit însă niciodată aici. Îi lasă pe fraţii Baddun să stea fără chirie ca îngrijitori. Eu unul însă nu mi—aş da nici un coteţ în grija ăstora doi.

Au fost ultimele cuvinte auzite de Pongo căci pe măsură ce se termina povestea, oboseala îl doborî şi adormi. Colonelul mai rămase lîngă ei cîteva clipe, privindu—i cum dorm liniştiţi.
—Îi aşteaptă o mare, o foarte mare surpriză, murmură el pentru sine şi apoi îşi croi drum greoi în jos pe scări.

Nu trecuse nici o oră şi Missis deschise ochii. Visase puii, îi auzise lătrînd... dar stai! îi auzea într—adevăr lătrînd! Missis sări în picioare şi alergă la fereastră. Nu vedea nici un pui, dar le auzea vocile, cît se poate de limpede. Zgomotul venea din casa cea neagră şi deveni din ce în ce mai puternic,

pînă ce uşa grajdului se deschise în cele din urmă şi afară năvăli un puhoi de pui.

Missis clipi. Să fi crescut puii ei atît de mult în doar o săptămînă? Şi doar ea nu avusese atît de mulţi pui! Tot mai mulţi căţelandri umpleau treptat curtea din spatele casei: pui de dalmaţian, mari, frumoşi, sănătoşi, dar...

Missis ridică botul şi scoase un urlet prelung, sfîşietor. Aceştia nu erau puii ei! Totul fusese o greşeală! Puii ei erau încă pierduţi, înfometaţi, poate chiar morţi! Missis urlă iar si iar, sfîşiată de durere.

Primul ei urlet îl trezise pe Pongo, care dintr—un salt ajunse lîngă ea şi privea acum înmărmurit la curtea plină de pui care se împleticeau unii de alţii, se zbenguiau şi se rostogoleau. Puhoiul nu contenise încă. Tot mai mulţi pui continuau să iasă din casă, de acum pui mai mici...

Şi atunci îl zăriră — părea mai micuţ chiar decît şi—l aminteau. Lucky! Nu era nici o îndoială — el era: îi văzură potcoava de pete de pe spate. După el apăru Roly Poly, împiedicîndu—se în propriile picioare, ca de obicei. Apoi ieşi Patch, Cadpig şi toţi ceilalţi. Toţi erau vioi, dădeau nebuneşte din coadă şi se înghesuiau să bea apă din nişte jgheaburi joase, cu care era împînzită curtea.

—Uite, Patch o ajută pe Cadpig să găsească un loc de unde să bea, zise Missis încîntată. Dar ce înseamnă toate astea? De unde au apărut atîţia pui?

Oricît ar fi fost de obosit, mintea lui Pongo începu să funcţioneze imediat. înţelese de—ndată cele ce se întîmplaseră. Cruella începuse probabil să fure pui de dalmaţian cu cîteva luni înainte de a—i lua pe ai lor — poate chiar la puţin timp după seara aceea cînd îşi exprimase pentru prima oară dorinţa de a avea o haină din blană de dalmaţian. Cei mai mărişori dintre puii din curte păreau să aibă aproape cinci luni. Restul erau din ce în ce mai mititei. Cei mai mici dintre toţi erau ai lor, care se număraseră evident printre ultimii furaţi.

Tocmai îi explicase toate astea lui Missis cînd în capul scărilor apăru, într—un suflet, şi ciobănescul. Se ducea să aducă apă proaspătă cînd auzise urletul lui Missis.

—Acuma ştiţi, zise el. Speram să apucaţi să vă odihniţi înainte de a afla.

—Dar de ce arătaţi atît de îngrijoraţi amîndoi? îi întrebă Missis. Puii noştri sînt bine.

—Da, draga mea. Rămîi tu aici şi veghează—i, îi spuse Pongo blînd.

Se întoarse apoi înspre Colonel.

—Tu vino jos să bei nişte apă, băiete, îi zise acesta.

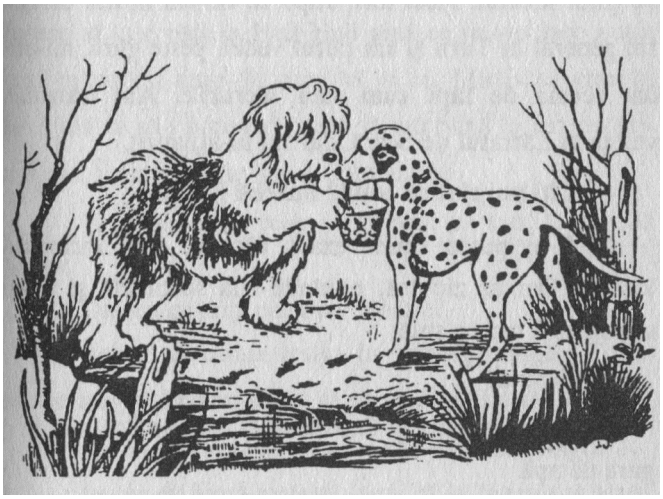

11. ÎN TABĂRA DUŞMANĂ

Cît de mult tînjea Pongo după o gură de apă.

—Hai cu mine pînă la baltă, îl invită Colonelul apucînd de mîner găletuşa. Nu cred că mai poţi dormi acum.

Pongo simţea că n—o să mai poată dormi niciodată.

—Eu sînt vinovatul pentru toate astea, începu Colonelul. Locotenentul n—are nici o vină. N—are pregătire de cercetaş. Cînd mi—a spus că „locul musteşte de pui de dalmaţian" m—am gîndit că se referea numai la puii voştri. Chiar şi numai cincisprezece pui şi sînt greu de ţinut locului. Abia ieri, după ce mi—am mutat cartierul general în Turn şi am putut vedea peste gard, mi—am dat seama de fapt cum stau lucrurile. Am transmis vestea la Lătratul de Seară, dar nu m—aţi auzit.

—Cîţi pui sînt cu totul? întrebă Pongo.

—N—aş putea spune exact, căci nu stau niciodată locului. Dar aş zice că, punîndu—i la socoteală şi pe—ai voştri, ar fi cam o sută.

—O sută?

Ajunseră la baltă şi Colonelul îl îndemnă să mai ia o gură de apă.

Pongo bău cu lăcomie, apoi se întoarse şi privi pierdut înspre ciobănesc.

—Ce mă fac, domnule Colonel?

—Crezi că doamna ta va dori să—i salvaţi numai pe micuţii voştri?

—Poate, la început, răspunse Pongo. Dar se va răzgîndi cînd îşi va da seama că asta înseamnă să—i lase pe ceilalţi pradă unei morţi sigure.

—Puii voştri sînt oricum mult prea mici ca să facă un drum atît de lung. Cred că—ţi dai seama, spuse Colonelul.

Pongo îşi dădea foarte bine seama. Planul său iniţial fusese să lase puii la Hell Hall pînă ce se vor face puţin mai mărişori, timp în care, el şi cu Missis să stea în preajmă ca să—i păzească, gata să intervină în caz de primejdie, îi spuse toate astea Colonelului.

—Este întocmai ceea ce trebuie să faci, îl aprobă acesta.

—Dar cu ceilalţi pui cum rămîne?

—Am să transmit vestea în întreaga Anglie. Poate vor mai găsi părinţi care să vă vină în ajutor.

—Mă îndoiesc — după atîta timp, spuse Pongo.

—În caz de forţă majoră, crezi că ar fi primiţi la voi acasă?

Pongo nu şi—i putea închipui pe soţii Dearly izgonind un căţel, însă aici era totuşi vorba de o sută. Şi totuşi, dacă stătea să se gîndească, sufrageria lor de—acasă ar fi fost destul de încăpătoare.

—Nu cred că i—ar izgoni, zise el. Dar nu văd cum am să pot ajunge cu o sută de pui înapoi la Londra, domnule Colonel.

—Aşa cum sînt acuma, cu siguranţă că nu vei reuşi. Fiecare dintre ei va trebui să facă instrucţie. O să trebuiască să—i învăţ să mărşăluiască, să asculte de ordin. Pe cei mai mari aş putea chiar să—i învăţ cum să scotocească după hrană.
—Nici mie nu mi—ar strica să stiu aşa ceva, zise Pongo.
—Perfect atunci! Ce—ar fi să începi prin a încerca să duci acum găletuşa? Asta e ceva ce trebuie să înveţi. Nu, nu aşa — întinde gîtul mai în afară. În felul ăsta găletuşa nu se loveşte de piept. Excelent!

Pongo descoperi că putea duce găletuşa cu apă fără mare greutate. începea să—şi mai recapete curajul. Cu ajutorul acestui bătrîn colonel simţea că va izbuti să salveze absolut toţi puii, de la primul pînă la ultimul.. Ajunseră înapoi în Turn şi Pongo lăsă găletuşa jos.
—Ţi—ai mai revenit, îi spuse Colonelul. Poate mai poţi prinde cîteva ore de somn. Nici tu, nici doamna nu mai aveţi ce face pînă la lăsarea întunericului. Cînd vine seara, o să vă puteţi întîlni cu restul familiei. între timp le trimit vorbă că aţi sosit.

Ceva îl nedumerea pe Pongo.
—Spuneţi—mi, domnule Colonel, care e motivul pentru care Cruella a furat atît de mulţi pui? Nu cred că—şi poate dori mai mult de o singură haină de blană.

Ciobănescul îl privi surprins.
—Ai uitat că soţul ei este blănar?
—Înţeleg că nu s—a căsătorit cu el decît pentru blănuri.

Asta era deci! Pongo uitase. Iar dacă Cruella şi soţul ei plănuiau într—adevăr să vîndă haine confecţionate din piele de dalmaţian, atunci Hell Hall nu era nimic altceva decît o crescătorie de dalmaţieni pentru blană. Ca urmare, nici un dalmaţian nu mai era în siguranţă, dacă planurile Cruellei nu erau zădărnicite.
—Va trebui să mă ocup de asta cînd mă întorc la Londra, îşi zise Pongo hotărît, urcînd scările.

O găsi pe Missis adormită, lungită direct pe podea, lîngă fereastra prin care urmărise zbenguiala puilor pînă cînd aceştia fuseseră băgaţi înapoi în casă. Pongo strînse nişte fin în jurul ei şi se lungi foarte aproape de ea, ca să—i ţină cald. Missis nici nu se clinti. Ultimele lui gînduri înainte de a adormi erau pline de reproş adresat lui însuşi. Pongo se simţea ruşinat. Se aşteptase să aibă de—a face cu un bătrînel ramolit de la ţară, dar îşi dădea acum seama cît de multe depindeau de isteţimea acestui bătrîn soldat.

Era deja întuneric afară cînd Colonelul veni să—i trezească.
—Puii sînt încă bine, însă n—am primit nici o veste de la alţi părinţi la Lătratul de Seară. Am anunţat că aţi ajuns cu bine şi aţi primit felicitări din toate colţurile Angliei. Pretutindeni în ţară se aşteaptă veşti din acest sat liniştit. Am spus că vei transmite şi tu cîteva cuvinte după ce te vei fi odihnit.
—Cu mare plăcere, spuse Pongo.
—Să mergem jos să mîncaţi, îi invită Colonelul. Jos îi aştepta o porţie mare de cîrnaţi, adunaţi peste zi de către Locotenent. Acesta nu era prezent şi Colonelul îi lămuri că trebuise să plece acasă la ora ceaiului ca să servească o farfurioară de lapte cu cei ai casei, căci altfel i—ar fi amărît.
—Şi eu va trebui să plec mai tîrziu, căci lui Tommy îi place să fiu lîngă el cînd e ora de baie. Aşa că să ne grăbim.

Se ridică şi împinse cu botul un geam. Sistemul de securitate de la Hell Hall este de—a dreptul copilăresc. La ce bun porţi ferecate la intrare, cînd poţi pătrunde foarte uşor prin spate, prin acest Turn?

Pongo observă atunci că Turnul avea o uşă şi un geam care dădeau direct în curtea conacului, ca şi o altă uşă şi un geam care se deschideau de partea cealaltă, spre pajişte. De—altfel, îşi dădu el seama, Turnul servea întrucîtva ca o a doua poartă. Colonelul intrase pe geamul care dădea spre pajişte. Uşa dinspre curtea conacului era încuiată aşa încît Colonelul îi conduse afară pe geam.
—Trebuie să fim cu băgare de seamă. Geamul s—ar putea trînti de vînt şi n—are mîner pe—afară. Şi s—ar putea să ne ia ceva timp să deschidem uşa asta.

Trase zăvorul de la intrare, deschise uşa care dădea spre conac şi o propti cu o piatră pe care o aduse rostogolind—o.
—Asta în caz că va trebui să ieşiţi în grabă. Dar nu cred c—o să fie nevoie. Nu m—ar mira dacă aţi rămîne peste noapte înăuntru, împreună cu puii.

Missis tresări de bucurie şi începu să pună întrebări.
—Am să vă explic totul pe drum, le spuse Colonelul, pornind înspre Hell Hall.

Pe deasupra casei cele negre răsărea luna plină.

—Domnule Colonel, ce se vede acolo pe casă? întrebă Pongo. Doar nu există televizor într—un loc ca ăsta?

—Ba bine că nu, răspunse Colonelul. Chiar în sat, de cînd s—a introdus electricitatea, foarte rar mai găseşti o casă care să nu aibă antenă. Cele mai multe sînt luate în sistemul Închiriere—Cumpărare — cu toate că aici, la Hell Hall, nu prea văd cine are să cumpere. Am aflat că fraţii Baddun n—au mai plătit nimic de luni de zile.

Colonelul începu apoi să le expună planul său, în care de altfel televizorul juca un rol central. Fraţii Baddun erau atît de înnebuniţi după emisiunile de televiziune, încît nu suportau ca puii să facă vreun zgomot cît timp funcţiona televizorul. Iar puii făceau o gălăgie infernală dacă le era frig, astfel încît, cînd nu erau scoşi afară să alerge, erau ţinuţi în cea mai călduroasă încăpere din casă, în bucătărie, unde era instalat şi televizorul. în timpul emisiunilor, unii pui se uitau la televizor, alţii dormeau, dar, oricum, nici unul nu lătra, ca să nu—i deranjeze pe fraţii Baddun. Toate acestea Colonelul le ştia de la Lucky, care i le spusese în timpul îndelungatelor lor discuţii peste gard.

—Puştiul e sclipitor de isteţ, îi felicită Colonelul. E mult mai matur decît te—ai aştepta pentru vîrsta lui.

Inimile celor doi dalmaţieni se umplură de mîndrie.

Rămăsese hotărît ca Lucky să—şi aducă fraţii şi surorile afară în curte, cît timp fraţii Baddun erau prinşi la televizor.

—E însă prea frig ca să staţi mult afară, zise Colonelul. Nu văd de ce n—aţi intra cu ei în bucătărie. Lucky mi—a spus că încăperea este neluminată, cu excepţia luminii care vine de la ecranul televizorului. Dacă vă pituliţi, veţi fi în siguranţă. Şi chiar dacă vă văd fraţii Baddun, or să zică că sînteţi doi dintre puii cei mari. E puţin probabil însă să vă observe. Din cîte am înţeles de la Lucky, nu se dezlipesc de televizor pînă ce nu se termină, după care se întorc pe—o parte şi se culcă — au saltelele întinse direct pe jos. Nu văd de ce n—aţi putea rămîne acolo peste noapte. Vin după voi în zori, ca să ieşiţi înainte ca fraţii Baddun să se trezească.

Pongo şi Missis găsiră ideea minunată.

—Am putea dormi acolo în fiecare noapte? întrebă Missis.

Colonelul îi răspunse că aşa spera şi că, oricum, instrucţia puilor pentru lungul drum ce aveau să—l facă trebuia organizată tot pe timpul nopţii.

—Lucky m—a asigurat că nimic nu—i trezeşte pe fraţii Baddun, aşa încît am de gînd să intru înăuntru chiar şi eu. Voi ţine orele în bucătărie, iar instrucţia practică afară, în curte, cu cîte zece pui odată. Dar mai înainte am nevoie să petreceţi o noapte în casă, ca să—mi raportaţi care este situaţia la fata locului.

Ajunseră în apropierea curţii grajdului.

—Nu—mi mai spuneţi nimic acum, domnule Colonel, îl rugă Pongo. Sînt mult prea emoţionat ca să mai reţin ceva. Missis, tu cum te simţi?

Missis tremura.

—Nu—mi vine să cred c—am să—i revăd, răspunse ea. Colonelul deschise poarta. Missis scoase un geamăt uşor şi din trei paşi ajunse în capătul celălalt al curţii. îl zărise pe Lucky care—i aştepta în pragul uşii din dos a conacului.

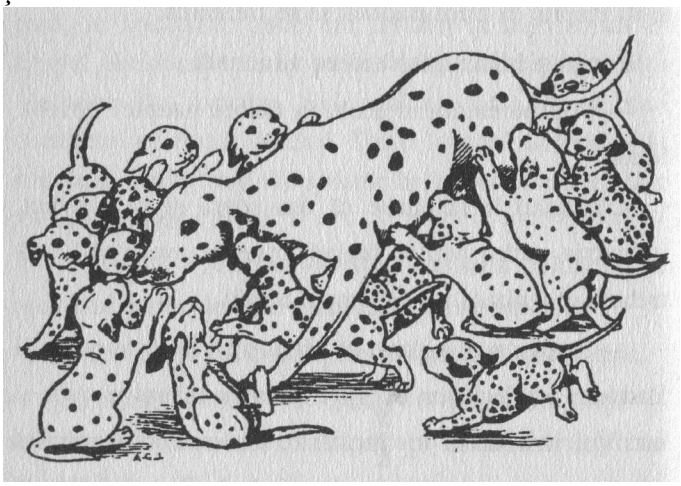

Şi în spatele lui, pe coridorul lung şi întunecos care ducea spre bucătărie, aşteptau aliniaţi toţi fraţii şi surorile lui. Cine ar putea descrie ce se petrece în sufletul unor părinţi care încearcă să îmbrăţişeze în acelaşi timp cincisprezece pui neastîmpăraţi, care dau nebuneşte din coadă şi se înghesuie care mai de

care să—i sărute? Toţi se străduiră să nu facă zgomot, dar tot le mai scăpară totuşi atît de multe scîncete de bucurie, atît de multe fornăituri fericite, încît ciobănescul începu să se neliniştească.
—Se aude ceva înăuntru? îl întrebă el pe Lucky.
—Cine s—audă? Fraţii Baddun? întrebă acesta, cu glasul puţin înfundat, căci avea gura plină de urechea mamei sale. Nu se aude nimic, căci au televizorul dat la maximum.

Dar chiar şi aşa, Colonelul răsuflă uşurat cînd primele manifestări ale bucuriei revederii luară sfîrşit.
—Gata, să facem linişte acum, le spuse Pongo.
—Nici musca să nu se audă, îl completă Missis. Fură însă plăcut surprinşi să vadă cît de prompt le dădură puii ascultare. Singurul zgomot care se mai auzea era foşnetul frunzelor răscolite de cincisprezece codiţe neastîmpărate.
—Drepţi! le ordonă Lucky şi codiţele încremeniri de îndată.
—Îi învăţ să asculte de ordin, îi şopti el Colonelului.
—Foarte bine! Foarte bine! Ia să vedem, azi după—amiază te—am avansat la rangul de caporal, nu—i aşa? Acum te fac sergent. Dacă totul merge bine, îţi vei primi comisionul săptămîna viitoare. Acum se apropie ora băii şi trebuie să fiu acasă cu Tommy.

Îi spuse lui Pongo că va lipsi cîteva ore.
—Cînd mă—ntorc, să ieşi o clipă afară şi să—mi spui ce crezi — sau, dacă nu, trimite—l pe sergent cu un mesaj.
—Nu vreţi să intraţi să vă uitaţi la televizor, domnule? îl întrebă Lucky.
—Nu, atîta timp cît fraţii Baddun sînt încă treji. Nici chiar ei nu m—ar putea lua drept un dalmaţian, îi răspunse acesta.

Imediat după plecarea Colonelului, Lucky îşi trimise fraţii si surorile înăuntru si rămase în urmă să—şi conducă părinţii.
—Trebuie să staţi mai în fundul bucătăriei pînă vi se obişnuiesc ochii cu întunericul, le spuse el.

Era într—adevăr foarte întuneric! Singura lumină enea de la ecranul televizorului şi de la un foc care ardea într—un cămin, situat în capătul opus al bucătăriei. Era o încăpere foarte mare, cu pereţii şi tavanul vopsiţi în roşu, în aşa fel încît nu reflectau nici un pic de lumină. Era foarte cald înăuntru — mult mai cald decît ar fi putut face numai focul care ardea în cămin. Aceasta se datora faptului că Cruella de Vil instalase încălzire centrală în casă atunci cînd plănuise să se mute în ea.

Încet, încet, Pongo şi Missis începură să poată vedea în întuneric si în fata ochilor lor uimiţi se desfăşură o privelişte dintre cele mai neaşteptate. La numai cîţiva metri de televizor, tolăniţi pe cîte o saltea veche şi cu ochii pironiţi pe ecran, erau cei doi fraţi Baddun. Iar în spatele lor se înşiruiau rînduri, rînduri de pui, cei mai mici în faţă, cei mari în spate. Aceia dintre pui pe care nu—i interesa televizorul dormeau în faţa focului.

Bucătăria mare, călduroasă si roşie îţi dădea o ciudată senzaţie de bunăstare, cu toate că Pongo nu se putu împiedica să nu se simtă ca în gura unui uriaş.
—M—am gîndit să o instalăm pe mama împreună cu familia şi apoi să te duc să te prezint celorlalţi, îi şopti Lucky. Toţi vor să te cunoască. Ai să—i salvezi pe toţi, nu—i aşa, tată?
—Aşa mă gîndesc, îi răspunse Pongo repede, din ce în ce mai îngrijorat de modul practic în care—şi va putea ţine promisiunea.
—Eu aşa le—am zis, dar le—a fost totuşi cam teamă. Am să răspîndesc vorba că pot conta pe tine.

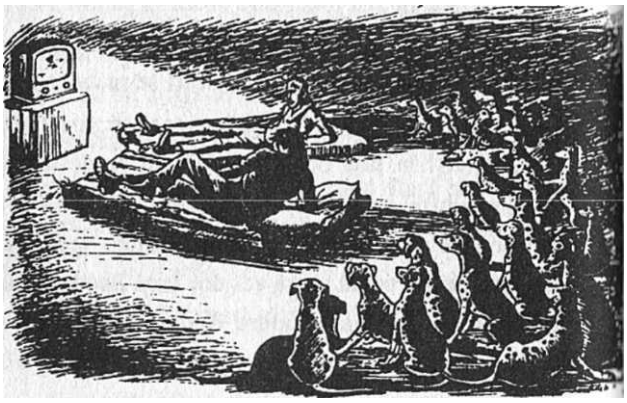

Lucky şopti ceva la urechea unuia dintre puii aşezaţi la capătul unui rînd şi vestea se răspîndi cu iuţelala

vîntului. Urechea umană cu greu ar fi putut desluşi vreun sunet, cu excepţia poate a cîtorva bufnituri de codiţă, de—altfel repede stăvilite. Cu toţii ştiau că nu trebuie să trădeze prin nimic prezenţa lui Pongo în mijlocul lor aşa încît, cînd acesta înainta în tăcere printre rînduri, nici unul dintre pui nu schiţă vreo mişcare. Pongo simţea însă valurile de afecţiune si încredere care—l învăluiră din toate părţile. Şi, ca la un semn, puii încetară să mai fie doar o problemă la care trebuia găsită o rezolvare, ci prinseră viaţă în sufletul lui. Se simţea deja părintele tuturor şi ştia că niciodată nu va avea inima să—i abandoneze.

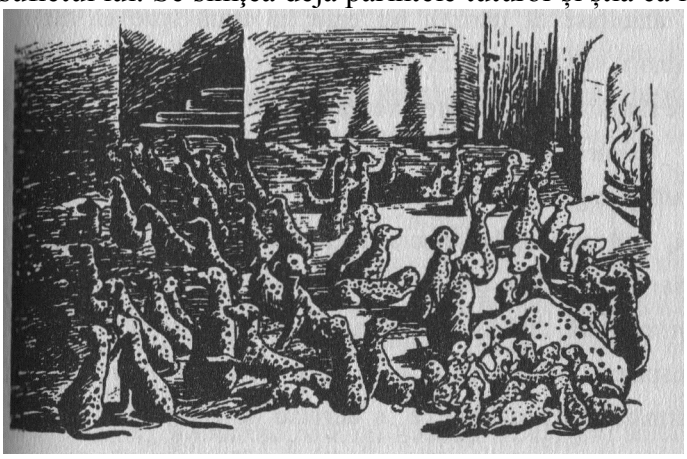

Simţea o afecţiune deosebită pentru puii mai mari, care stăteau în ultimele rînduri din spate. Erau aproape adolescenţi, nişte creaturi zburdalnice şi stîngace. îşi aminti de propria—i tinereţe, nu foarte îndepărtată. Se întrebă cît timp vor mai fi puii aceştia în siguranţă — cîtă răbdare va mai avea Cruella? Ştiau ei oare că pericolul creştea cu fiecare zi care se scurgea? Ceva ca o umbră în privirile acestora îi spuse lui Pongo că ştiau. Unii dintre ei se aflau de luni de zile în acest loc oribil, fără nici o speranţă de a mai putea ieşi, pînă cînd Lucky îi anunţase că părinţii lui erau în drum spre ei. Ce mîndru se simţea Lucky acum cînd îşi conducea tatăl printre rîndurile de pui care—l venerau ca pe erou!

Copleşită de bucuria revederii, Missis stătea înconjurată şi înghesuită de puii ei. Nu avea ochi decît pentru ei, însă aceştia hotărîseră că mama lor nu trebuia să piardă nimic din ce se petrecea la televizor. Era pentru prima oară cînd Missis vedea aşa ceva (soţilor Dearly le displăcea televizorul) şi îi era destul de greu să urmărească imaginile ce se derulau pe ecran. Nici puii nu înţelegeau tot ce vedeau, dar le plăceau micile figurine mişcătoare de pe ecran şi continuau să privească în speranţa că vor vedea şi căţei.

—Ne luăm şi noi unul cînd ajungem acasă? întrebă Cadpig.

—Cu siguranţă, draga mea, îi răspunse Missis. Cum—necum, soţii Dearly vor trebui să fie convinşi să—şi cumpere un televizor.

Pongo îşi terminase rondul printre rîndurile de pui şi îi spuse lui Lucky că ar vrea să—i vadă mai bine pe fraţii Baddun. Lucky îl duse atunci mai sus cîteva trepte, pe o scară de serviciu, de unde puteau privi fără a fi văzuţi.

Nimeni n—ar fi ghicit că Saul şi Jasper Baddun erau fraţi. Saul era corpolent, cu pielea măslinie şi cu o frunte atît de îngustă, încît sprîncenele sale stufoase se încurcau adesea în claia lui de păr nepieptănat. Jasper era slăbănog, cu pielea deschisă şi cu o bărbie atît de ascuţită, încît îi găurise cele cîteva cămăşi pe care le avea. Ambii fraţi arătau foarte murdari.

—Nu—şi schimbă niciodată hainele alea îngrozitoare, îi şopti Lucky lui Pongo, şi nu se spală niciodată. Eu nu cred că sînt oameni, tată. Există aşa ceva ca jumătate—om?

Acum, că—i văzuse pe fraţii Baddun, Pongo era tentat să răspundă că există, cu toate că nu putea spune cu exactitate ce anume era acea jumătate care nu era omenească în fraţii Baddun. Nu era cu siguranţă nici un alt animal pe care—l ştia el.

—S—au purtat rău cu voi? întrebă el îngrijorat.

—Nu. Le e prea frică să nu—i muşcăm, răspunse Lucky. Sînt laşi. La un moment dat, unii din puii mai mari se gîndiseră să—i atace, dar n—am mai fi avut cum să ieşim de aici. Dacă—i omorau pe fraţii Baddun, n—ar mai fi fost cine să ne dea de mîncare. Ah, tată, cît sînt de fericit că aţi venit!

Pongo linse urechea fiului său, într—una din acele clipe de rară intimitate între tată şi fiu. Căţelandrilor, asemeni băieţaşilor, nu le place ca taţii lor să—şi manifeste deschis sentimentele (cu mămicile lucrurile stau cu totul altfel), dar acesta era un moment special.

Părăsiră locul acela şi reveniră lîngă Missis şi restul familiei. Li se părea ciudat că se simt atît de

liniştiţi în chiar inima taberei duşmane. încet, încet, puii începură să adoarmă — cu excepţia lui Lucky, Patch şi Cadpig. Lui Lucky nu—i era somn. Patch rămase treaz pentru că surioara lui, Cadpig, era încă trează, iar Cadpig era trează pentru că era absolut înnebunită după televizor.

Chiar şi dintre puii mai mari, mulţi se pregăteau de culcare, întinzîndu—se din toate oasele, simţind pentru prima oară de cînd fuseseră întemniţaţi la Hell Hall, că printre ei se afla cineva pe care se puteau baza. Sosise Pongo! Şi Missis! Pe aceasta o priviseră sfios, cu coada ochiului, înţelegînd că atenţia ei mergea înainte de toate spre familia ei, dar nădăjduind că poate, mai tîrziu, aceasta îşi va găsi un pic de timp şi pentru ei. Unii dintre cei mai mari abia îşi mai aminteau de propriile lor mămici. Nu însă şi cei mici pentru care amintirea era încă vie şi are, ca urmare, nu puteau adormi.

Încet, încet, pe nesimţite, aceştia începură să se tragă tot mai aproape de Missis.

Missis se uitase pînă atunci la televizor, începînd să—i prindă gustul cu ajutorul lui Cadpig. La un moment dat însă, un uşor zgomot o făcu să—şi întoarcă atenţia înapoi spre puii ei. Aceştia însă dormeau duşi şi Missis îşi dădu seama că de fapt sunetul venise de undeva de la cei aproape treizeci de pui care şedeau cuminţi, nu prea departe de ea, şi care o priveau cu ochi plini de speranţă.

—Dumnezeule, ce murdari sînt, îşi zise ea în primul moment. Oare nu i—a învăţat nimeni să se spele singuri?

Dar imediat se simţi cuprinsă de milă. Care dintre ei mai avea acum vreo mamă? Le zîmbi tuturor şi aceştia îi răspunseră încreţindu—şi năsucurile. Privirea lui Missis alunecă apoi spre cei mai mari. Unele dintre fete, aproape adolescente, erau subţirele şi prostuţe şi îi aminteau de cum fusese ea la vîrsta lor. Acestea ştiau să se spele singure, dar erau încă atîtea lucruri pentru care aveau nevoie de sfaturile unei mame. Şi atunci, dintr—o dată, Missis simţi că toţi puii erau ai ei; ea era mama lor, aşa cum şi Pongo se simţise tatăl lor. Şi pe bună dreptate, căci cei mici se strînseseră tot mai aproape de ea şi erau acum atît de amestecaţi cu familia ei, încît Missis nu mai ştia care erau puii ei şi care erau cei adoptaţi sufleteşte.

Încăperea cea roşie şi călduroasă fu cuprinsă de toropeală. Chiar şi fraţii Baddun picoteau. Nu le plăcea programul de la televizor şi doreau să fie odihniţi şi în formă pentru emisiunea lor preferată de mai tîrziu. Pînă şi Missis aţipi puţin, ştiind că Pongo va sta de veghe. în cele din urmă, în cameră nu mai rămaseră decît trei perechi de ochi deschişi. Una aparţinea lui Pongo, care—şi făcea planuri după planuri. Alta era a lui Lucky, care se considera un fel de santinelă ce nu are voie să adoarmă în post. Iar cea de—a treia aparţinea lui Cadpig, care se uita fascinată la minunatul televizor.

Deodată, liniştea încăperii fu spartă de un ropot de bubuituri în uşa de la intrare. Puii se treziră speriaţi. Fraţii Baddun săriră cu greutate în picioare şi se—ndreptară buimaci spre uşă. Dar înainte să apuce să ajungă, uşa se trînti de perete.

Afară, în pragul uşii, luminată din spate de razele lunii, stătea o siluetă înveşmîntată într—o pelerină lungă, albă.

Era Cruella de Vil.

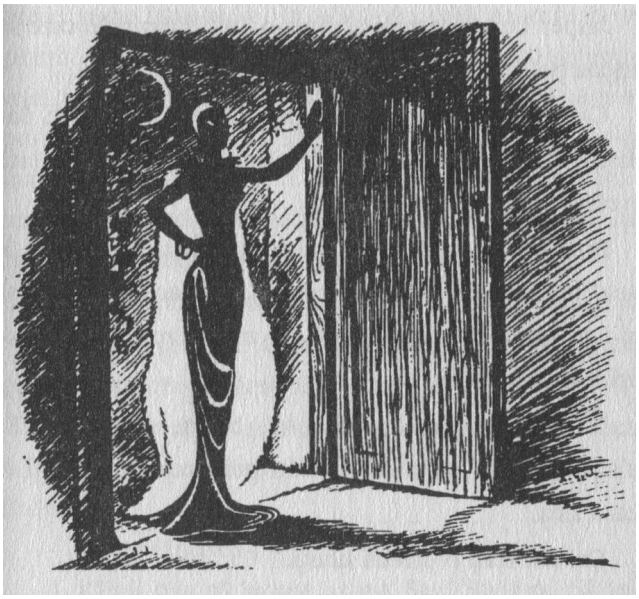

12. PERICOL NEAŞTEPTAT

Preţ de cîteva clipe, Cruella rămase în prag, scrutînd întunericul din cameră, apoi strigă:

—Saul! Jasper! Închideţi televizorul şi aprindeţi lumina!

—Nu putem aprinde lumina. Nu mai avem becuri. Cînd se termină emisiunea, ne culcăm, zise Saul Baddun.

—Şi dacă stingem televizorul, nu mai e lumină deloc, îl completă Jasper Baddun.

—Atunci măcar închideti—i sunetul, ordonă Cruella furioasă.

Jasper făcu întocmai şi dintr—o dată figurinele care se mişcau pe ecran rămaseră fără voce.

Cadpig protestă cu glas ascuţit, plin de indignare, dar Missis, tupilată în mijlocul familiei sale, o făcu să tacă imediat.

Pongo, şi el tupilat, era pregătit să sară la Cruella în cazul în care ar fi atacat vreun pui. Dar aceasta părea să nu—i ia în seamă. Puii aflaţi cel mai aproape de ea se feriră înapoi speriaţi.

—Am o treabă pentru voi, băieţi, spuse Cruella celor doi fraţi. Toţi, absolut toţi puii trebuie omorîţi în seara asta.

Cei doi fraţi o priviră uluiţi.

—Dar nu sînt încă suficient de mari pentru a scoate o haină, zise Saul.

—Cei mari sînt, iar din cei mici se pot face mănuşi, în orice caz, trebuie să scăpaţi de ei, pînă nu—i descoperă cineva. Ziarele au făcut prea multă vîlvă despre cîinii soţilor Dearly. Întreaga Anglie caută acum dalmaţieni.

—Dar cum i—ar putea găsi cineva aici? întrebă Jasper. De ce si nu—i ţinem pînă se fac şi mai mari?

—E prea riscant, spuse Cruella. Cineva i—ar putea auzi şi ar putea anunţa poliţia. Soţul meu va scoate pieile peste hotare — în afară de cele pe care le voi păstra eu pentru haina mea. Am s—o fac cu două feţe — miel persan pe o parte şi dalmaţian pe cealaltă. Am s—o port cu blana de dalmaţian în interior, pînă trece povestea asta cu puii soţilor Dearly. Şi cînd se mai liniştesc lucrurile, am să mai adun un lot şi pornim din nou crescătoria. Dar de ăştia trebuie să scăpăm repede.

—Cum? întrebară fraţii Baddun în acelaşi timp.

—Cum vreţi voi! Otrăviţi—i, înecaţi—i, loviţi—i în cap. Aveţi cloroform în cămară?

—Nici un strop, şi nici eter, răspunse Saul Baddun.

—Nu ne permitem lucruri scumpe, mormăi Jasper Baddun.

—Atunci înecati—i.

—Cîinii ştiu să înoate, spuse Saul Baddun. Şi apoi bazinul are mai puţin de un picior adîncime.

—Atunci va trebui să—i loviţi în cap, spuse Cruella. Saul Baddun păli.
—Să lovim în cap nouăzeci şi şapte de pui? zise el cutremurat. N—am avea puterea s—o facem. Aveţi milă de noi, doamnă de Vil. Am fi absolut epuizaţi.
—Uite ce e, zise Cruella, nu mă interesează cum omorîţi orătăniile astea. Spînzuraţi—i, sufocaţi—i, azvîrliţi—i de pe acoperiş... la naiba! Sînt zeci de metode minunate, îmi pare rău că n—o pot face chiar eu.
—Nu vă puteţi face totuşi timp, doamnă de Vil? întrebă Jasper. Aţi face—o atît de bine. Ar fi o frumuseţe să vă urmărim.

Cruella clătină din cap.
—Trebuie să mă întorc la Londra.

O lumină diabolică i se aprinse în ochi.
—Iată o idee. Închideti—i fără mîncare si atunci au să se sfîşie între ei.
—Ar face un zgomot infernal, se plînse Saul. N—am mai auzi nimic la televizor.
—Da, şi şi—ar strica şi blana, ceea ce le—ar scădea din valoare, fu de acord Cruella. Trebuie să—i ucideţi *cu grijă* şi apoi să—i jupuiţi.
—Să—i jupuim! se tîngui Jasper. Dar nu ştim cum.
—O să vă arate soţul meu, spuse Cruella. Venim amîndoi mîine seară. Şi vom număra corpurile — ţineţi bine minte! Dacă scapă vreun pui, vă dau afară din Hell Hall. Şi acum apucaţi—vă de treabă. La revedere.

Din fericire, prea puţini pui cunoşteau suficiente cuvinte pentru a înţelege ce spusese Cruella, dar toţi îi simţeau răutatea diabolică.

Îndreptîndu—se spre uşă, Cruella dădu să—l lovească pe unul dintre puii care se afla periculos de aproape de ea. Sperietura fu mai mare decît durerea, dar chiar şi aşa puiul scoase un scheunat prelung de teamă. Cîţiva dintre cei mari mîrîiră ameninţător. Lucky, amintindu—şi de ziua în care o muşcase pe Cruella de ureche, se grăbi să—i avertizeze:
—N—o muscaţi, băieţi! E iute! Şi astfel Cruella ajunse nevătămată la uşă. O deschise larg de perete şi razele lunii îi luminară părul jumătate alb, jumătate negru şi pelerina de vizon alb, simplu. Se întoarse să privească la încăperea plină de pui.
—La revedere, orătăniilor mici ce sînteţi, spuse ea. O să—mi plăceţi mult mai mult cînd o să fiţi piei în loc de pui. Şi îi voi adora pe cei pe care—i voi folosi la haina mea. Cît de mult aştept clipa asta!

O văzură trecînd pe lîngă bazinul în care se reflecta casa cea neagră şi apoi mai departe, spre porţile masive de fier pe care le descuie şi le încuie după ea. Şi apoi, liniştea nopţii fu spartă de zgomotul unei maşini care demarează, urmat de sunetul strident al celui mai puternic claxon din întreaga Anglie.

Cît de bine—şi aminteau Pongo şi Missis de sunetul acela înfricoşător! îi duse înapoi cu gîndul la seara aceea fericită, cînd stătuseră pentru prima oară lîngă limuzina vărgată, pe aleea care înconjura parcul. Cît de fără griji şi de fericiţi erau atunci, nebănuind nimic din primejdiile care—i aşteptau!

Jasper Baddun se grăbi să trîntească uşa în urma ei, zicînd:
—Dacă tot trebuie să omorîm puii, măcar să—i ţinem laolaltă.

Pongo era năucit. De—ar fi putut măcar să gîndească! De—ar fi fost Colonelul acolo să—l sfătuiască!
—Dacă vrei să—i ataci pe aceşti doi răufăcători, Pongo, eu te ajut, îi şopti Missis.
—Au întotdeauna cuţite la ei, interveni Lucky repede.

Mintea lui Pongo începu să funcţioneze.
—Dacă—i atacăm, ne—ar putea omorî, îi şopti el lui Missis. Şi atunci n—ar mai fi nimeni să—i ajute pe pui. Linişte — lăsaţi—mă să mă gîndesc!

Fraţii Baddun vorbeau între ei morocănoşi.
—Nu putem face treaba în seara asta, căci pierdem „Ghiceşte—mi delictul", zise Jasper.

Aceasta era emisiunea lor preferată. Două doamne şi doi domni, în ţinute de seară, trebuiau să ghicească delictul comis de o altă doamnă sau domn tot în ţinută de seară. Critici aspri spuneau că emisiunea aceasta provocase un val de infracţiuni şi umpluse închisorile cu oameni care comiseseră fărădelegi în speranţa de a fi selecţionaţi să participe la emisiune. Infracţiuni însă se comit tot timpul, iar închisorile sînt mereu pline, aşa încît e foarte posibil ca emisiunea să nu aibă nici o vină. Fraţii Baddun îşi doreau de multă vreme să participe şi ei, dar ştiau că nu vor fi niciodată aleşi decît dacă se făceau

vinovaţi de un delict cu adevărat original, ceea ce ei nu fuseseră niciodată în stare să găsească.

I—am putea omorî după emisiune, Jasper, spuse fratele său. Ar fi bine s—o facem în noaptea asta, cît sînt somnoroşi. Cînd sînt treji, sînt mult mai periculoşi...

—Adevărul e că e o belea, spuse Jasper. Şi orice metodă am alege, tot vom fi complet epuizaţi. întîi să—i omori şi apoi să—i jupoi!

Jupuitul poate să meargă mai uşor, zise Saul. Dacă ne facem mîna, putem să—i jupuim cît timp ne uităm la televizor.

—Totuşi, sînt nouăzeci şi şapte de pui, zise Jasper. Şi chiar atunci o lumină sălbatică i se aprinse în ochi.

—Saul, pun pariu că nimeni n—a mai omorît nouăzeci şi şapte de dalmaţieni pînă acum. Ar putea fi ceea ce căutăm — am putea fi aleşi să participăm la emisiune!

—Acum mai vii de acasă! exclamă Saul Baddun. Ia gîndeşte—te. Tu şi cu mine, în ţinute de seară, cu garoafe la butonieră, şi toată ţara cu ochii aţintiţi asupra noastră. Trebuie să găsim o metodă cu adevărat originală de a—i omorî. Ce zici... i—am putea jupui de vii?

—N—ar sta locului o clipă, zise Jasper. Ce—ar fi să—i *fierbem!*

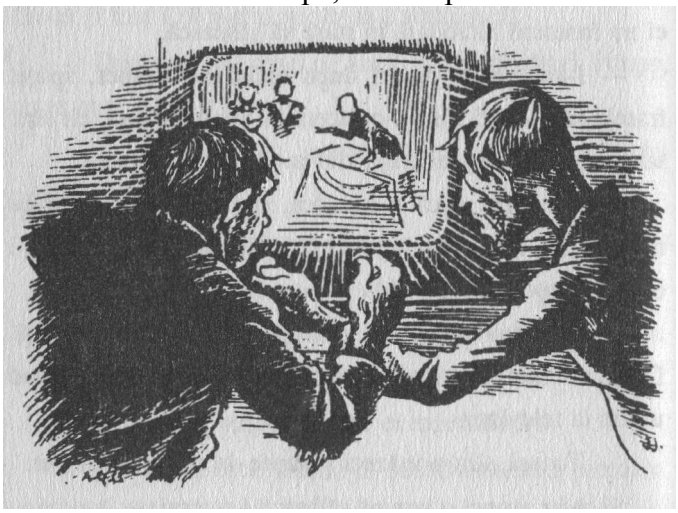

—Va trebui să—i atacăm. E singura noastră scăpare, îi şopti Pongo lui Missis.

—Pot să vă ajute şi cei mai mari dintre noi, zise Lucky încet. De—altfel, toţi putem da o mînă de ajutor. Si eu mase destul de bine.

Tocmai atunci se întîmplă ca micuţa Cadpig, ai cărei ochi erau fixaţi pe ecranul mut al televizorului, să latre de trei ori scurt. Nici o ureche omenească n—ar fi ştiut că acele lătrături însemnau „Ghiceşte—mi delictul", dar fraţii Baddun, surprinşi de zgomot, se uitară în jos la Cadpig si în felul acesta observară ecranul televizorului. Saul Baddun scoase un răget de furie şi Jasper un urlet de disperare. începuse emisiunea — însă fără sunet, desigur! Ar fi putut s—o scape, emisiunea lor preferată între toate, şi asta tocmai cînd, pentru prima oară, întrevăzuseră o speranţă de a putea participa! Se năpustiră înspre televizor. Saul dădu sunetul la maximum. Jasper regla imaginea. Apoi se aruncară pe saltelele din faţa televizorului, mormăind de plăcere.

—Nu se mai mişcă de—acolo jumătate de oră, şopti Lucky.

Ca la un semnal, mintea lui Pongo intră din plin în acţiune! în secunda următoare se întoarse spre Lucky şi îi şopti:

—Scoate toţi puii afară în curte. Eu şi mama ta vom sta aici de pază.

—Dacă ieşim prin cămară am putea să ne mîncăm şi porţiile pregătite pentru mîine, şopti Lucky, Uşa e acolo, lîngă cămin. E zăvorită, dar cred că tu poţi s—o descui, nu—i aşa, tată?

Pongo nu descuiase niciodată o uşă zăvorttă, dar văzuse cum procedase Colonelul.

—Da, Lucky, spuse el hotărît. Pot s—o descui.

Traversară tiptil bucătăria şi Pongo se ridică în vîrful picioarelor apucînd cu dinţii zăvorul. Acesta însă nu se clinti. Pongo îi dădu drumul şi îl studie bine în lumina focului din cămin. Văzu că minerul era îndreptat în jos şi trebuia mai întîi ridicat înainte ca zăvorul să poată aluneca.

—Nu mai durează mult, îi zise el lui Lucky şi apucă minerul cu dinţii.

Îl ridică, încercă să—l tragă, dar acesta tot nu se clinti. Pongo se gîndi că Lucky îşi va pierde încrederea în el, dacă nu reuşea, aşa încît trase şi trase de zăvor pînă simţi că—şi rupe dinţii. Mai era şi pericolul ca zăvorul să se tragă cu mare zgomot. Tocmai atunci însă bucătăria se umplu de un ropot

puternic de aplauze venind dinspre televizor — cineva ghicise delictul comis de unul dintre participanţi (care furase două sute de dopuri de baie din hoteluri). în momentul acela, cu o supremă sforţare, Pongo apucă minerul şi îl trase. Zăvorul alunecă brusc. Uşa de la cămară se deschise.

—Ştiam eu c—ai să reuşeşti, tată, îi zise Lucky mîndru.

—Ajunge numai să ştii cum, îi răspunse Pongo, trecîndu—şi limba peste dinţi pentru a se asigura că—i avea încă pe toţi.

Din cămară venea un aer rece. în vremea cînd Hell Hall fusese o fermă, laptele şi brînza erau ţinute în cămară, astfel încît, în loc de geam, încăperea avea şipci la ferestre, care lăsau să intre aerul rece. Lumina lunii, strecurîndu—se printre acestea, desena benzi luminoase pe podea. Hrana puilor era deja pregătită şi pusă în troace lungi, căci fraţilor Baddun nu le plăcea să se scoale dis—de—dimineată. Erau acolo unele mai mici si altele mai mari, pentru puii mai mici şi pentru cei mai mari.

—Aşteaptă s—ajung lîngă mama ta şi, cît timp stăm noi de pază, tu adu—i pe toţi aici. Nimeni să nu se atingă de mîncare pînă ce fiecare nu şi—a găsit locul lîngă una din troace. Cînd venim si noi, am să dau semnalul si o să puteţi mînca.

Puii părăsiră uimitor de repede bucătăria, sub instrucţiunile şoptite de sergentul Lucky. Şir după şir de pui trecură din bucătărie în cămară, ca nişte şcolari cuminţi care părăsesc sala de adunare după rugăciuni, numai că de data asta primii care ieşiră fură cei mari, căci ei se aflau cel mai aproape de uşă.

Pongo şi Missis îi urmăreau încordaţi pe fraţii Baddun, căci sutele de gheruţe zgîriau podeaua bucătăriei şi nu lipsiră nici cîteva fornăituri şi sforăituri. Cu toate acestea, nici unul dintre pui nu latră, căci înţeleseseră că vieţile lor depindeau de cît erau de ascultători şi de tăcuţi. Fraţii Baddun însă nu aveau ochi si urechi decît pentru emisiunea de la televizor.

Lucky îşi lăsă fraţii şi surorile la coadă şi ultima care părăsi încăperea fu micuţa Cadpig. Era o fetiţă inteligentă şi ştia foarte bine că trebuie să evadeze împreună cu toţi ceilalţi, dar îi părea atît de rău să părăsească televizorul! Ieşi din cameră mergînd cu spatele, cu ochii încă aţintiţi la ecran.

După ce se goli bucătăria, Pongo şi Missis ajunseră din cîteva salturi şi în cea mai desăvîrşită linişte lîngă uşa de la cămară. Din prag se mai întoarseră să mai privească o dată înspre fraţii Baddun, dar aceştia nu se mişcaseră de la locurile lor.

—Cît mai durează emisiunea? întrebă Pongo în şoaptă.

—Douăzeci de minute, răspunse Cadpig prompt şi cu părere de rău.

Pongo şi Missis închiseră uşa de la cămară. Zăvorul dinăuntru era plasat jos şi alunecă uşor. Pongo îl trase imediat, în admiraţia tuturor. Fiecare îşi găsise un loc lîngă o troacă, dar nici unul nu se atinsese de mîncare.

—Un—doi—trei... mîncaţi! le ordonă Pongo.

În mai puţin de un minut, cincizeci şi nouă de secunde, ca să fim exacţi, nu mai rămăsese nici o firimitură de mîncare.

—Dar voi ce mîncaţi? îi întrebă Lucky pe părinţii săi. Sînt sigur că pe—aici pe undeva e şi mîncarea fraţilor Baddun.

Şi Lucky o găsi, într—adevăr, pe o etajeră — două bucăţi de friptură de o calitate nu cine ştie ce, dar Pongo şi Missis le înghiţiră pe nerăsuflate. Apoi Pongo îngădui armatei de pui să scotocească prin cămară şi conduse chiar el căutările. Tot ce era comestibil fu mîncat, puii cei mari împărţind totul frăţeşte ca cei mai mici.

—E ceva interesant în acel dulap? întrebă Pongo într—un sfîrşit.

—Numai cărbuni pentru încălzire, răspunse Lucky. Fraţii Baddun nu vor avea nimic de mîncare mîine.

—Lasă—i să mănînce cărbune, zise Pongo.

Întreaga scotoceală nu dură mai mult de cinci minute. Acum Pongo simţea nevoia de a scoate armata de pui afară din Hell Hall cît mai repede cu putinţă. Nu mai era timp să—şi facă planuri — conta pe sfatul Colonelului. Pentru moment, nu putea decît să ducă puii în Turn.

Usa de la cămară care dădea afară se deschise uşor si întreaga trupă o rupse la goană prin livada bătrînă şi neîngrijită şi pătrunseră în Turn pe uşa atît de grijuliu lăsată deschisă de Colonel. Missis întoarse capul şi mai privi o dată în urmă la conacul cel negru, luminat de razele lunii. Ce—or să facă fraţii Baddun cînd n—or să mai găsească nici un pui în bucătărie?

Parterul Turnului se dovedi a fi prea neîncăpător pentru nouăzeci şi şapte de pui, ca şi etajele superioare ticsite de vechituri, aşa încît Pongo fu nevoit să scoată puii afară pe pajişte. Pe cînd ultimii dintre ei părăseau Turnul, sosi şi Colonelul.

La început zise că Pongo se grăbise cu evadarea, dar cînd auzi cum stăteau de fapt lucrurile, îl lăudă pentru iniţiativa luată şi fu bucuros să afle că puii fuseseră hrăniţi înainte de plecare.

—Asta a fost ideea sergentului Lucky, zise Pongo lin de mîndrie.

—Bine lucrat, sergent—major, spuse Colonelul.

—Dar unde mergem acum? întrebă Missis îngrijorată. Puilor le e frig.

Într—adevăr, cei mai mulţi dintre pui începuseră să tremure, căci, chiar dacă nu era ger, ieşiseră din bucătăria călduroasă şi li se părea frig.

Ciobănescul îi privi îngrijorat — dar nimeni nu—i văzu expresia, căci chipul Colonelului era întotdeauna ascuns sub blană. Ce să facă acum, pe nepusă masă, cu nouăzeci şi şapte de pui şi doi dalmaţieni adulţi în grijă? în cele din urmă spuse:

—În noaptea asta dormiţi în hambarul nostru. Puii or să se încălzească în fîn. Nu e decît la jumătate de milă de aici, mergînd peste pajişte.

Jumătate de milă! Ce mică distanţă pentru Poago şi Missis, dar cît de groaznic de mult pentru micuţa Cadpig! După cîţiva metri, Pongo începu să dispere gîndindu—se la lungul drum ce—i aştepta pînă la Londra!

Pentru cei mai mari dintre pui, drumul pînă la fermă fu uşor. Cei mărişori se descurcară şi ei bine şi pînă şi cei mici păreau să facă faţă unor distanţe nu prea mari. Dar cei mai mici dintre toţi, familia lui Pongo, cum vor reuşi ei oare să parcurgă şaptezeci de mile? Lucky, Patch, Roly Poly şi ceilalţi băieţi se căzneau să ţină pasul curajoşi, dar fetiţele se împiedicau, gîfîiau şi aveau nevoie să se oprească des. Cît despre Cadpig, aceasta n—ar fi reuşit niciodată dacă Ciobănescul n—ar fi luat—o pe sus. Se lăsase la pămînt şi Cadpig i se căţărase în spinare, ţinîndu—se cu dinţii de blana lui deasă. Dar chiar si aşa fu cît p—aci să alunece de cîteva ori.

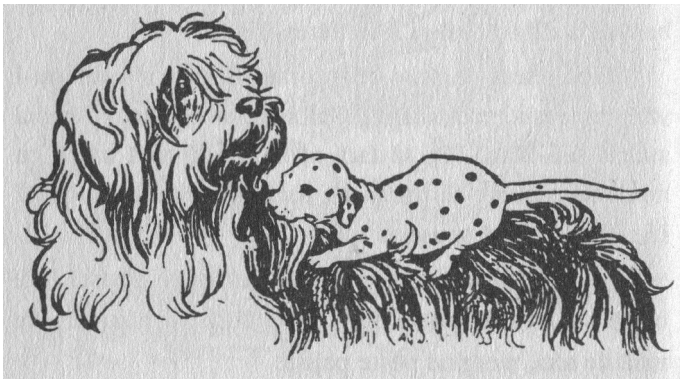

—N—o să poată niciodată sta pe spinările noastre netede, îi spuse Missis lui Pongo. De—aş fi avut măcar un cărucior pentru păpuşi.

—N—ai putea să mergi tot drumul pînă la Londra pe picioarele dinapoi, chiar de—am avea un cărucior, îi zise Pongo.

Ajunseră în cele din urmă la hambarul din spatele fermei, unde locuia Colonelul. Obosiţi, puii se cuibăriră în fîn şi adormiră imediat. Pongo, Missis şi Colonelul se aşezară în prag încercînd să facă planuri.

—Nu pot să vă ţin aici mult timp, le spuse Colonelul. Aţi fi descoperiţi şi apoi n—am cum să hrănesc atîtea guri. Trebuie să vă facem să ajungeţi la Londra în etape — cîteva mile pe zi.

—Dar unde vom dormi? Unde vom găsi de mîncare? întrebă Pongo îngrijorat.

—Asta cere o muncă de organizare extraordinară, zise Colonelul. Sper să pot face aranjamentele pentru prima etapă chiar acum, prin Lătratul de la Miezul Nopţii. Va trebui însă să latru ceva mai departe de casă, altfel îi trezesc pe toţi.

Pongo se oferi să meargă cu el, dar Colonelul nici nu vru să audă.

—Voi trebuie să vă odihniţi. E aproape ora zece. Daci totul iese conform planului, am să vă scol pe la patru. O să mai aveţi încă trei ore de întuneric, timp suficient să ajungeţi acolo unde mă gîndesc eu.

—Dar fetiţa mea cea mai mică e atît de slăbuţă, zise Missis. Cum o să poată ea călători?

Colonelul zîmbi — dar nimeni nu observă.

—Am un plan pentru micuţa domnişoară, zise el. Acum însă duceţi—vă la culcare. Haide, amîndoi!

Pongo şi Missis se întoarseră deci în întunericul hambarului şi încercară să—şi găsească familia după miros. Dintre toţi, numai Lucky se foi; le spuse că încerca să doarmă cu un ochi deschis, ca să stea de pază.

—Acum ai să închizi *ambii* ochi, îi spuse Missis ferm.

Ceea ce Lucky făcu bucuros, ştiind că părinţii lui erau aici şi preluaseră controlul.

—Ce s—ar întîmpla dacă am fi descoperiţi aici? întrebă Missis.

—Cei de la fermă sînt cu siguranţă oameni buni. Nu ne—ar face rău.

Şi Pongo se gîndise la această eventualitate. Cu siguranţă că ziarele scriseseră atîtea despre el şi Missis şi despre puii lor, încît era sigur că ar fi fost înapoiaţi soţilor Dearly. Dar ce s—ar alege atunci de ceilalţi pui? Chiar şi soţii Dearly, dragii de ei, nu ar putea primi încă optzeci şi doi de dalmaţieni despre care nu ştiau nimic. Sărmanii pui ar fi cu siguranţă trimişi la o secţie de poliţie şi cine ştie ce s—ar putea întîmpla cu ei. Dar dacă soţii Dearly ar apuca să—i vadă pe toţi, măcar o singură dată, Pongo era sigur că i—ar îndrăgi pe loc, aşa cum şi el îi îndrăgise în bucătăria întunecoasă de la Hell Hall.

—În consecinţă, îşi zise Pongo, va trebui, cum necum, să ajungem cu toţii la Londra.

Missis gîndea la fel, dar se întreba totuşi cum va reuşi Cadpig şi cîteva dintre surioarele ei să facă lunga călătorie înapoi la Londra.

—Lasă acuma, odihneşte—te, o linişti Pongo sărutînd—o cu afecţiune. Eşti mulţumită că pînă la urmă nu am fost nevoiţi să muşcăm un om?

—Fraţii Baddun sînt tot atît de puţin oameni pe cît este şi Cruella, răspunse Missis. Dar chiar şi aşa, sînt mulţumită că pînă la urmă n—a trebuit să mă murdăresc pe dinţi.

Nici Pongo şi nici Missis n—ar fi adormit atît de uşor, dacă ar fi ştiut ceea ce tocmai văzuse Colonelul. în depărtare, pajiştea era măturată de lumina unor felinare. Fraţii Baddun ieşiseră în căutarea puilor dispăruţi.

13. MICA REMORCĂ ALBASTRĂ

Pongo tocmai visa că alerga în Regent Park după un băţ aruncat de domnul Dearly, cînd cineva îl atinse uşor pe umăr şi se trezi. Era Locotenent Willow.

—Vă transmit complimentele domnului Colonel, care vă roagă să veniţi la el împreună cu doamna.

Missis dormea senină. Pongo o trezi uşor, întrebîndu—se din ce vis o smulgea şi dacă hambarul cel întunecos îi va părea şi ei la fel de ciudat cum îi păruse şi lui cu cîteva clipe mai devreme. Missis sări imediat în picioare, ameţită de somn şi speriată.

—Nu s—a întîmplat nimic, o linişti pisica. Am aranjat masa şi adăpostul pentru două zile de drum. Condiţiile de transmisie la Lătratul de la Miezul Nopţii au fost excelente. Acum vă rog să veniţi cu mine.

Nu suflă o vorbă despre fraţii Baddun, care cercetau pajiştea cu felinarele.

Era încă destul de întuneric cînd părăsiră hambarul şi traversară curtea fermei. Pisica îi conduse la uşa din spate a unei case mari şi albe.

—Ajutaţi—mă să împing uşa. Colonelul a descuiat—o. Uşa se deschise uşor. Traversară bucătăria şi apoi un coridor, în capătul căruia era o uşă deschisă de unde răzbătea lumină. Cei doi dalmaţieni o urmară pe pisică într—o cameră de copil în care ardea o lampă de noapte. Colonelul îi aştepta în capătul celălalt al camerei, lîngă un pătuţ pictat din care—i privea cu ochii larg deschişi un băieţel de doi anişori.

—Acesta este Tommy, le spuse Colonelul. Voia foarte mult să vă cunoască.

Pongo şi Missis se apropiară şi băieţelul îi mîngîie. Scoase nişte sunete ciudate, ca nişte gîngureli. Nu părea Să fie nici limba oamenilor, dar nici limba în care vorbesc căţeii. Ciobănescul însă părea că—l înţelege perfect, iar băieţelul, la rîndul lui, părea să priceapă ce—i răspunde ciobănescul. Pongo se gîndi că era probabil o limbă nouă — jumătate grai omenesc, jumătate canin.

—Tommy doreşte să vă împrumute ceva, le spuse Colonelul. Ştie cîtă nevoie aveţi de ea si doreşte să vă ajute. Uite—o aici.

Pongo şi Missis văzură atunci o mică remorcă din lemn, vopsită în albastru. Semăna cu o căruţă, avea patru roţi înalte şi de jur—împrejur un parapet din stinghii de lemn ca să nu se verse fînul. De altfel, era deja umplută cu fîn. în capătul din faţă avea o oişte lungă, terminată cu un mîner din lemn aşezat în aşa fel încît Tommy să o poată trage după el.

—Dacă alegeţi doi pui dintre cei mai mari care să încapă de o parte şi de alta a oiştii şi—i puneţi să apuce fiecare de un capăt al mînerului, or să poată trage remorca după ei, zise Colonelul. La nevoie, ceilalţi o vor putea împinge de la spate cu boturile. în felul acesta, fetiţa voastră cea mică va călători confortabil şi puii care vor obosi se vor putea odihni lîngă ea în remorcă.

Pongo şi Missis examinară remorca încîntaţi. Erau prea mari ca să o poată trage chiar ei, dar erau siguri că vor găsi perechi potrivite între puii cei mari.

—Doreşte Tommy într—adevăr să ne—o dea? întrebă Missis.

Ciobănescul vorbi cu Tommy, care dădu puternic din cap în timp ce gîngurea în extraordinarul său grai.

—Numele şi adresa lui sînt scrise pe una din părţile laterale ale remorcii, spuse Colonelul. Ar fi bucuros să o primească înapoi într—o zi. Dar dacă nu se va putea, nu e nici o problemă.

—Dacă ajungem acasă, sînt sigur că domnul Dearly i—o va trimite înapoi, îl asigură Pongo. Vă rog

să—i spuneţi lui Tommy cît îi sîntem de recunoscători.

Ciobănescul îi transmise lui Tommy cuvintele lui Pongo, iar băieţelul zîmbi cît putu de tare şi gînguri încă şi mai mult.

—Spune că e fericit că voi sînteţi fericiţi şi că ar dori şi el să vadă toţi puii. Cred că nu e nici un pericol dacă, atunci cînd plecaţi — şi asta o să fie curînd —, treceţi cu toţii pe sub fereastra dormitorului lui.

Acestea fiind zise, se despărţiră de Tommy. Ciobănescul ieşi de—a—ndăratelea din dormitor, trăgînd remorca după el. Străbătu apoi coridorul şi ieşi afară prin uşa din spate. Nu i—a fost prea uşor.

—Am avut noroc că dormitorul lui Tommy se află la parter. N—aş fi reuşit niciodată dacă ar fi trebuit să cobor scările casei care sînt foarte înalte.

Se întoarseră la hambar şi treziră puii. În lumina lunii care pălea, toţi puii mai mari încercară pe rîndremorca. în cele din urmă fură aleşi opt dintre ei, toţi fraţi şi surori, şi încă vreo cîţiva, iar Pongo stabili ca aceştia să stea pe lîngă remorcă şi să o tragă cu rîndul, cîte doi odată. Cadpig fu încîntată de remorcă şi se cuibări în fîn pentru ca ceilalţi să poată exersa.

Cît timp aveau loc toate acestea, Pongo se puse la curent cu aranjamentele făcute la Lătratul de la Miezul Nopţii. Mai aveau încă trei ore pînă la răsăritul soarelui şi puteau parcurge cinci mile pînă într—un sat, la brutăria căruia locuia un prieten de—al Colonelului.

—Casa de alături este măcelăria, aşa că veţi fi aşteptaţi cu mîncare, adăugă Colonelul. Mîine mai aveţi de parcurs încă cinci mile. Prietenul meu vă va da toate îndrumările necesare. După calculele mele, o să ajungeţi la Londra în zece—douăsprezece zile, cu popasuri în locuri unde veţi găsi hrană şi adăpost bun. Ultima etapă a drumului va fi cea mai periculoasă, dar şi acolo există o sumedenie de depozite unde vă puteţi ascunde. Totul este să reuşim să luăm legătura cu cîinii care le păzesc. De asta se ocupă deja un mare dog german, care locuieşte înspre Hampstead. Băiat de nădejde. Înţeleg că are grad de brigadier genera[125].

Zece zile sau mai mult! Lui Missis i se strînse inima.

—Pongo, întrebă ea deodată. Cînd e Crăciunul?

—Poimîine, răspunse Colonelul. Adică nu — e chiar mîine. Astăzi e deja Ziua de Ajun, chiar dacă nu a răsărit încă soarele. Nu vă faceţi griji, doamnă Pongo. Vi se va păstra o porţie de mîncare festivă de Crăciun.

Dar nu la mîncare îi era gîndul lui Missis, ci la soţii Dearly, rămaşi singuri de Crăciun. Uneori aceştia îi ieşeau din minte, timp de o oră sau două, dar niciodată prea mult. Se întoarse cu gîndul la acea ultimă seară, cînd îşi odihnise capul pe genunchii doamnei Dearly, încercînd să o facă să înţeleagă ce—i vorbeşte, şi la sufrageria albă şi călduroasă unde probabil că se înălţa acum un pom de Crăciun cu cadouri pentru cei trei cîini şi cei cincisprezece pui. Missis îi auzise pe soţii Dearly vorbind despre asta.

Pongo îi ghici gîndurile soţiei sale, căci în mare parte şi ale lui erau mult asemănătoare.

—Nu—i nimic, Missis, îi spuse el. Vom fi acasă de Crăciunul următor.

Puii care se antrenau la trasul remorcii începuseră să se obişnuiască cu ea.

—Atunci, la drum! le zise Colonelul. Dar înainte de toate, vom face o vizită în staul. Vacile noastre v—au invitat să serviţi cîte o porţie de lapte.

Şi zicînd acestea, îi conduse pe Pongo, pe Missis şi pe toţi puii în staulul slab luminat, în care fînul mirosea încă a vară. Conducătoarele cirezii, Blossom şi Clover, îi întîmpinară şi le explicară puilor cum să facă să poată bea lapte. Puii se descurcară bine, mai ales cei mici, care—şi aminteau încă de mamele lor şi care trebuiră adesea să se ridice pe picioarele din spate sau să se sprijine pe alţi pui ca să poată ajunge la uger. Laptele cald le începu bine ziua.

---

25 Rang în armata americană, echivalent cu cel de general sau general de brigadă.

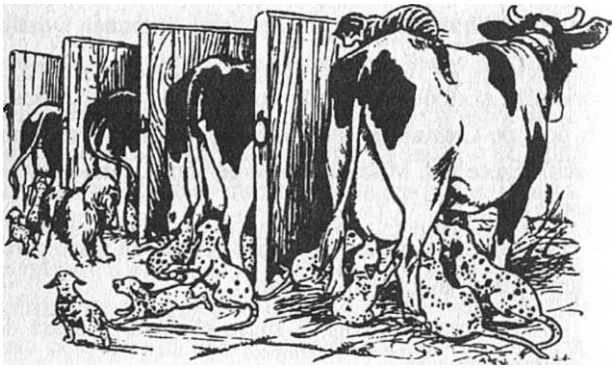

În cele din urmă, după ce mulţumiră gazdelor lor, sosi şi timpul să pornească cu adevărat la drum.

Tommy stătea în picioare pe pervaz, privind afară în noaptea cu lună şi urmărind trecerea puilor pe sub fereastră. Pongo şi Missis îşi încreţiră nasurile în direcţia lui dăruindu—i cel mai frumos zîmbet al lor. Toţi puii îşi întoarseră capul şi priviră spre el în timp ce treceau pe sub fereastră, cu excepţia lui Cadpig, care se răsturnă pe spate în finul din remorcă şi îşi scutură în aer toate cele patru picioruşe.

—Cît de diferit este Tommy de băieţelul cel rău care a aruncat cu piatra după noi, îi zise Pongo lui Missis.

—Băieţelul e rău numai pentru că nu a avut niciodată un căţel, îi zise Missis.

Şi avea probabil dreptate.

Colonelul merse cu ei pînă unde drumul se despărţea.

—Aş fi vrut să vin cu voi, dar am o treabă de terminat, le spuse el, după care, împreună cu pisica ce i se suise în spinare, o porni înapoi atît de iute, încît Pongo fu nevoit să latre după ei pentru a le mulţumi. Răspunzînd peste umăr, Colonelul le spuse că sergentul major Lucky era avansat la rangul de locotenent, după care se făcu nevăzut. Pongo se uită după ei mirat, întrebîndu—se ce treabă era aceea care nu suferea nici cea mai mică amînare. Nu află adevărul decît mult mai tîrziu.

Colonelul fusese informat de către Locotenentul Willow că fraţii Baddun, nereuşind să găsească puii pe pajişte, se aflau acum în împrejurimile satului, la mai puţin de jumătate de milă în urma dalmaţienilor. Aşa stînd lucrurile, Colonelul îşi dădu seama că nu exista decît o singură soluţie posibilă — pe care de—altfel porni să o ducă la îndeplinire cu cea mai mare plăcere.

Goni într—un suflet pînă ce zări în faţă felinarele fraţilor Baddun. îi spuse pisicii să coboare şi, în clipa în care aceasta atinse pămîntul, se năpusti asupra celor doi Baddun şi îi muşcă de picioare. Rareori au fost muşcate patru picioare cu atîta repeziciune şi încă de un singur cîine. Fraţii Baddun începură să urle de furie amestecată cu teamă şi durere, îşi scăpară felinarele din mînă şi porniră şchiopătînd, cît puteau de repede, înapoi spre Hell Hall. (E greu să şchiopătezi atunci cînd eşti rănit la ambele picioare.) N—au ştiut niciodată cine i—a atacat. Doar atît au ştiut: că a muşcat tare.

—Bine lucrat, Colonele, îl felicită Locotenent Willow.

—Eşti avansat la rangul de căpitan, îi spuse ciobănescul, după care, dregîndu—şi uşor glasul, adăugă modest: A! Apropo! Tocmai m—am făcut brigadier—general.

14. AJUNUL CRĂCIUNULUI

Între timp, armata de dalmaţieni avansa într—o ordine perfectă de—a lungul drumului. Noaptea era rece şi nemişcată. Puii erau odihniţi şi vioi. Faptul că se puteau odihni în remorcă lîngă Cadpig atunci cînd oboseau le făcea oboseala mai uşoară. La început, Missis insistase ca prichindeii să se odihnească pe rînd. Aceasta însă le încetinea mult mersul. Se opreau des — ca să—i schimbe pe cei care trăgeau remorca şi pentru ca unii să se suie şi alţii să coboare din ea. Făceau apoi pauze de odihnă la fiecare jumătate de milă. Dar chiar şi aşa, totul decurse fără incidente pînă cînd ajunseră la jumătate de milă de satul unde urmau să—şi petreacă ziua.

Cerul începuse deja să se lumineze slab, dar Pongo era încă încrezător că vor reuşi să ajungă în sat înainte lumina zilei să devină periculoasă. Iuţi pasul şi le spuse puilor să se gîndească la micul dejun care—i aştepta la brutărie.

Dar nu mult după aceea, Cadpig exclamă:

—Ia uitaţi—vă! Căsuţe vopsite pe roţi. în acelaşi moment le zări şi Pongo şi ştiu că nu erau căsuţe. Erau căruţe cu coviltir.

Mai văzuse ceva asemănător mai demult, împreună cu domnul Dearly, şi—l auzise spunînd că astfel de căruţe cu coviltir erau locuite de ţigani şi că aceştia aveau obiceiul uneori să fure cîini de rasă.

—Pe loc, stai! ordonă el imediat.

Se puteau ei oare strecura pe lîngă căruţe fără a fi văzuţi? Pongo nu voia să rişte. Între ei şi cea mai apropiată căruţă era o poartă deschisă. îi va îndruma pe pui într—acolo şi o vor lua peste cîmp pînă ce se îndepărtau suficient de mult. Repede dădu instrucţiuni care fură mai apoi transmise de la pui la pui:

—Mergem după Pongo, în cea mai mare linişte, prin poarta aceea deschisă.

Şi astfel, deţinătorul celei mai iuţi minţi din întreaga Lume Canină făcu una din puţinele sale greşeli. Căci în căruţa cea mai apropiată de ei era o bătrînă care—i urmărea printr—un geamlîc. Văzuse dalmaţienii apropiindu—se şi îl trezise pe soţul său. Acesta se afla deja lîngă ea în momentul în care Pongo conducea puii spre poarta care dădea spre cîmp.

Bătrîna ţigancă nu citea niciodată ziarele şi deci nu ştia nimic de puii furaţi. Ştia însă că spre ei se îndreptau foarte mulţi cîini de rasă si deci valoroşi. Şi mai ştia ceva, de care Pongo nu avea habar, şi anume că exista o legătură între dalmaţieni şi ţigani. Se spune că ţiganii aduseseră primii dalmaţieni în Anglia, cîndva demult de tot. Şi încă nu demult existau ţigani care străbăteau Anglia însoţiţi de cîini dalmaţieni dresaţi să facă tot felul de giumbuşlucuri care le aduceau bani. Bătrîna îşi amintea de acele vremuri şi se gîndi că n—ar fi rău dacă toţi aceşti dalmaţieni ar fi prinşi şi apoi dresaţi să devină sursă de bani.

—Repede! închide poarta! îi spuse ea soţului ei. Vorbea în limba aceea ciudată, ţigănească.

—Nu mai au pe unde să iasă decît printr—o spărtură în gardul viu. îi scol pe toţi şi îi prindem.

În mai puţin de două minute, întreaga tabără era în picioare. Copiii plîngeau, cîinii lătrau, caii nechezau. Era încă atît de întuneric, încît lui Pongo îi luă aproape cinci minute să găsească spărtura din

gardul viu, iar cînd o descoperi, găsi calea blocată. Ţiganii toţi erau strînşi acolo cu bîte si funii.
—Înapoi la poartă. Cît puteţi de repede! le strigă el puilor.

Dar cînd ajunseră la poartă o găsiră închisă. Erau prinşi.

Pongo latră puternic, sperînd că vreun cîine din tabără îi va ajuta. Mulţi îi răspunseră, dar erau cu toţii închişi ca să nu se repeadă la dalmaţieni şi, în plus, lătrau pe ţigăneşte şi deci nu înţeleseră nici un cuvînt din ce le spuse Pongo.

Altcineva însă îi auzi şi îi înţelese. Dintr—o dată, Pongo auzi lîngă el nechezatul înalt al unui cal. Din fericire, calul cunoştea ambele limbi şi deci îl înţelese pe Pongo şi Pongo îl înţelese pe el. Caii sînt întotdeauna prietenoşi cu dalmaţienii — poate în amintirea acelor vremuri cînd dalmaţienii alergau în urma căruţelor. Calul acesta nu era atît de bătrîn ca să—şi amintească de acele vremuri, dar îi plăcu imediat pe Pongo şi pe Missis şi întreaga armată de pui. Dacă aceste plăcute fiinţe voiau să iasă din cîmp — nimic mai simplu. Calul se apropie de poartă şi o deschise larg trăgînd—o cu dinţii săi puternici. Puii năvăliră imediat în partea cealaltă.
—Fugi cu ei cît poţi de repede pe lîngă căruţe, îi strigă Pongo lui Missis, rămînînd în urmă să se asigure că nu se rătăceşte vreunul.
—Ce familie extraordinar de numeroasă, zise calul. Soţia mea si cu mine n—am reuşit niciodată să avem mai mult de un singur mînz. Vă urez mult noroc.

Pongo vru să—i mulţumească, dar calul îl opri, după care, fiind un cal deosebit de ordonat, închise la loc poarta, în aşa fel încît ţiganii — care—i aşteptau pe dalmaţieni la spărtura din gard — n—au ştiut niciodată cum de le—au scăpat prizonierii.

Într—un talmeş—balmeş de nedescris, Missis, puii şi la urmă Pongo se îndepărtară fugind de—a lungul drumului. (Cei care trăgeau remorca stătuseră curajoşi la datorie.) Cîinii din tabără îi auziră trecînd şi zguduiră căruţele în care erau închişi, încercînd să scape. Pe micile geamlîcuri se revărsau torente de lătrături furioase.
—Căruţele latră şi cîinii trec, remarcă Pongo atunci cînd pericolul trecuse.

Nu după mult ajunseră în satul în care urmau să se oprească şi unde—i aştepta prietenul ciobănescului, un foarte chipeş collie[26].
—Vorbim după ce sînteţi la adăpost, le zise acesta. Mai e puţin şi se luminează de ziuă.

Porniră în fugă după el, traversară imaşul satului şi ajunseră în dreptul a trei case cu acoperişurile ascuţite. Cea din mijlloc era casa brutarului, între cea a măcelarului de o parte şi a coşarului de alta. Brutarul, măcelarul si coşarul erau toţi văduvi si, deoarece era duminică, plecaseră deja să petreacă Crăciunul cu fiicele lor căsătorite, ceea ce era un noroc pentru dalmaţieni.

Magazinul brutăriei era prea mic ca să adăpostească toţi puii, dar, din fericire, în spate, era camera mare şi spaţioasă a cuptorului. în curînd toţi puii erau la adăpost şi înfulecau cîte un cîrnat în aluat[27]. în timpul mesei, Pongo şi Missis discutară cu gazda lor. Acesta clătină din cap îngrijorat cînd află de povestea cu ţiganii.
—Aţi scăpat ca prin urechile acului, zise el. Problema la voi, dalmaţienii, este că săriţi în ochi atît de uşor. Vă daţi seama că nouăzeci şi nouă de dalmaţieni alcătuiesc un tablou de mare efect — şi spun asta ca un compliment. Aţi fi mai în siguranţă dacă aţi fi negri.
—Ca acel căţeluş drăgălaş de acolo, zise Missis.
—Ce căţeluş? întrebă collie—ul, întorcînd capul spre capătul celălalt al brutăriei, apoi zise scurt: Căţelul ăsta nu—i din sat. Cine eşti tu, băiete? De unde ai apărut?

---

26 Cîine de turmă de origine scoţiană, considerat de mulţi ca cel mai frumos reprezentant al raselor canine. De talie mare, perfect conformat, cu aspect elegant, blană bogată, lungă şi aspră. Vioi, plin de temperament, afectuos, neîntrecut partener de joacă.

27 Produs de patiserie specific de Crăciun în Marea Britanie.

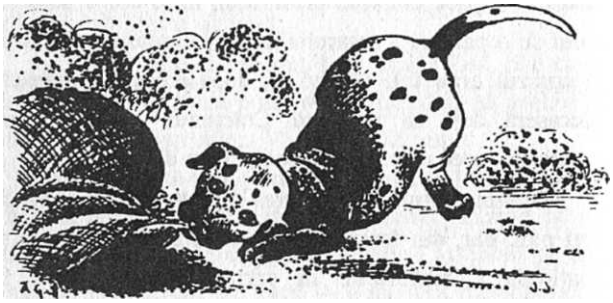

Căţeluşul însă nu răspunse, ci se repezi spre Missis şi se înghesui în blana ei.

—Ia stai, tinere, zise Missis. Apoi exclamă uimită.

—Dumnezeule... este! Nu este! Ba este! E chiar Roly Poly!

Puiul cel grăsuţ, pus întotdeauna pe şotii, descoperise intrarea într—o magazie din spatele casei coşarului şi se luptase pînă atunci cu un sac cu funingine.

—Dumnezeule! O să ai nevoie de o baie foarte, foarte bună, îi zise mama lui.

Si atunci, deţinătorul celei mai ascuţite minţi din întreaga Lume Canină avu una din cele mai strălucite idei ale sale.

—Roly Poly, e multă funingine în magazie? întrebă Pongo.

—E plin de saci cu funingine, răspunse acesta.

—Atunci vom deveni *cu toţii* cîini negri, zise Pongo.

—Soţul dumneavoastră e un adevărat geniu, îi zise collie—ul lui Missis, în timp ce se îndreptau spre magazia coşarului.

Găsiră acolo o cantitate uriaşă de funingine — strînsă şi aşteptînd să se facă cu ea ceea ce fac de obicei coşarii cu funinginea.

—În grupe de cîte zece pui odată, le ordonă Pongo, tăvăliţi—vă! Frecaţi—vă nasurile!

Nu trecu mult şi magazia se umplu de nouăzeci şi şapte de pui negri ca noaptea.

—Şi acum, draga mea, e rîndul nostru să ne tăvălim în funingine, îi zise Pongo lui Missis.

La drept vorbind, Missis nu era prea încîntată de idee. Nu—i plăcea să—şi murdărească blana ei albă, strălucitoare şi s—o facă să—şi piardă contrastul puternic cu frumoasele sale pete negre. Dar după ce—i făcu ultimele retuşuri, Pongo exclamă:

—Vai, Missis! Aşa neagră eşti mai subţire ca oricînd. Eşti de—a dreptul *svelte*[28].

Missis se simţi dintr—o dată mai bine. Apoi Pongo zise:

—Cum mă costumează funinginea?

—Te funingează tocmai bine, zise Missis, şi toţi puii se prăpădiră de rîs la greşeala ei.

Se întoarseră apoi la brutărie şi se cuibăriră pentru somn. Collie—ul le spuse că—i va trezi de îndată ce se lasă întunericul. Aveau de parcurs numai cinci mile pînă la următorul popas, care era tot o brutărie, dar gazda lor îi sfătui să plece din timp, căci pentru noaptea următoare se anunţase zăpadă.

—Pe drum s—ar putea să treacă maşini pînă tîrziu, căci e Crăciunul, şi duminică, aşa că o veţi lua peste cîmp. Vă voi însoţi. Acum vă spun somn uşor.

Sărmana Missis! Cînd se trezi după—amiaza tîrziu şi privi în jur, din ochi prinseră a—i curge lacrimi negre ca funinginea.

—Nu mai pot deosebi puii acum că sînt negri, gemu ea.

În curînd însă descoperi că putea s—o facă, cu toate că nu prea înţelegea cum.

Îi aştepta o nouă masă, nu prea îndestulătoare însă, căci măcelarul, hain, îşi ferecase la plecare magazinul.

—Cu asta n—a mai rămas nimic în brutărie, le zise collie—ul, aducîndu—le şi ultima bucată de pîine veche pe care o găsi. Dar vă aşteaptă o masă copioasă, iar drumul nu va dura mai mult de trei—patru ore.

Şi, zicînd acestea plecă să vadă dacă mai soseau veşti la Lătratul de Seară.

După vreo jumătate de oră de aşteptare, Pongo începu să se neliniştească. Se lăsase deja întunericul şi cam era timpul să plece. De ce întîrzia collie—ul?

—Ascultă! îi zise Missis deodată.

De undeva de foarte, foarte departe auziră vocea slabă a collie—ului. îl striga iar şi iar pe Pongo.

Pongo şi Missis se năpustiră afară, într—o curticică din spatele casei. De aici îl puteau auzi mai clar. Era limpede că acesta se afla la o distanţă considerabilă de ei. Pongo răspunse şi collie—ul îi transmise pe scurt ce se întîmplase.

Era încuiat într—o casă tocmai în partea cealaltă a satului, fără speranţa de a putea ieşi. Poştăriţa îi promisese brutarului că va avea grijă de el de Crăciun şi hotărîse că era o noapte prea geroasă ca să—l lase afară.

Aşa încît îl tîrîse înăuntru, încuiase uşa şi plecase în vizită să—şi petreacă Crăciunul la prieteni. Collie—ul încercase toate uşile şi ferestrele, dar nu reuşise să le deschidă. Acum nu—şi mai putea ţine făgăduiala de a—i însoţi.

—Dar n—ai cum să te rătăceşti, Pongo, lătră el. Ia—o peste cîmpul care se deschide în spatele brutăriei şi ţine—o drept înainte, pe—o distanţă de cinci mile.

Pongo îl rugă să nu—şi facă griji pentru ei, dar sărmanul collie era din cale—afară de amărît.

—Iată—mă aici, încuiat la căldură, cu mîncare din belşug, dar fără posibilitatea de a vă ajuta.

Cei doi dalmaţieni insistară să—şi mănînce liniştit masa de Crăciun si să se bucure de căldură si îi multumiră pentru tot ce făcuse pentru ei.

—Şi acum — la drum, le zise Pongo puilor, scoţîndu—i din brutărie. Aveţi grijă să nu rămîneţi în urmă. E uşor să pierzi un pui negru într—o noapte întunecoasă.

Noaptea nu era însă foarte întunecoasă, căci luna răsărise deja şi stelele apăruseră pe cer. Dintre toate era una care strălucea cel mai tare.

—Collie—ul a zis să mergem drept înainte, iar steaua aceea este drept înainte, zise Pongo. Ne vom conduce după ea.

Era bucuros că mergeau peste cîmp şi nu de—a lungul şoselei, căci şi—o amintea pe Cruella spunînd că se va întoarce mîine seară să numere puii morţi. Acum era mîine seară şi deci limuzina cea vărgată se afla undeva pe drumul ce lega Londra de Suffolk. Ce groaznic ar fi să o întîlnească! Îşi imagina lumina orbitoare a farurilor şi—o vedea parcă pe Cruella accelerînd spre armata de pui îngroziţi. Da, va evita cu desăvîrşire şoselele! Dar chiar şi aşa, numai gîndul că Cruella ar putea fi pe aproape era suficient să—i dea frisoane. Pongo îşi alungă din minte imaginea acesteia şi împreună cu Missis aranja puii în ordine pentru marş.

Drumul pe care porniră era un drum cu iarbă, peste care remorca lui Cadpig trecu cu uşurinţă. Cînd

---

[28] *Svelte* — zveltă, subţire (fr.).

ajungeau la vreun pîlc de arbuşti sau la un şanţ, Pongo se oprea să numere puii ca să se asigure că erau toţi, iar Missis îi schimba pe cei de la remorcă, precum şi pe cei care se odihneau în ea. Acum chiar şi cei mai mici dintre pui căpătaseră mai multă rezistenţă. Pînă şi Cadpig reuşi să străbată pe jos trei fîşii de pajişte, înainte de a se sui înapoi în remorcă.

—În curînd o să putem parcurge cîte zece mile pe zi, zise Pongo.

Merseseră cam vreo trei mile, cînd avu loc primul incident al nopţii. Auziră dintr—o dată o bufnitură urmată de schelălăitul ascuţit al lui Cadpig. Căzuse o roată de la remorcă.

Pongo observă imediat că roata putea fi reparată, căci nu ieşise decît pana de lemn care fixa butucul de ax. Putea el oare să bage la loc pana cu dinţii? încercă şi nu reuşi.

—Cadpig s—ar putea descurca fără remorcă? o întrebă el în şoaptă pe Missis.

Aceasta clătină din cap. Puţinul care—l mersese pe jos nu puteau merge mai mult de o milă fără să se odihnească.

—Atunci nu—mi rămîne decît să repar remorca, zise Pongo. Iar tu trebuie să mă ajuţi ţinînd roata.

Încercară de cîteva ori si nu izbutiră. Cînd făcură o pauză, Missis băgă de seamă că puii tremurau.

—Pune—i s—alerge ca să se încălzească, zise Pongo.

—Or să obosească, spuse Missis. N—ar fi mai bine să ne aştepte în hambarul care se vede acolo?

Luna era acoperită de nori şi în depărtare nu se desluşea decît un acoperiş mare de ţiglă; de altfel, lumina slabă era cea care îngreuna repararea roţii.

—O idee bună, zise Pongo. Cînd sîntem gata, venim şi îi chemăm.

Missis propuse ca micuţa Cadpig să rămînă în remorcă, la căldură, dar aceasta voia să meargă cu ceilalţi să vadă hambarul. O asigură pe Missis că putea parcurge distanţa scurtă pînă acolo şi Missis o lăsă să plece. Cu ei nu mai rămaseră decît doi dintre puii cei mari, care puteau trage remorca şi care declarară că lor nu le era frig.

Şi astfel, un şir de nouăzeci şi cinci de pui, în frunte cu locotenentul Lucky, porniră în marş iute spre hambar. Ajungînd acolo însă, constatară că acesta nu arăta deloc ca hambarul de la ferma Colonelului. Era o construcţie din piatră cenuşie, cu geamuri lunguiețe, unele avînd sticlă colorată, iar la un capăt un turn.

—Uite! O Ciudăţenie, exclamă Cadpig, amintindu—şi de Turnul de la Hell Hall.

Lucky căută o uşă, dar cînd o găsi era închisă. Spuse celorlalţi să—l aştepte şi fugi să dea înconjurul clădirii în căutarea unei alte intrări.

Cadpig însă nu aşteptă.

—Haide, îi spuse ea devotatului său frate Patch. Vreau să mă uit la Ciudăţenia asta.

În dreptul Turnului, găsiră o uşă care nu era tocmai închisă. Era o uşă grea, prea grea ca să o poată împinge, aşa încît abia—abia reuşiră să se strecoare pe lîngă ea.

Pe dinăuntru, Turnul nu semăna deloc cu cel de la Hell Hall. Dar din el puteau intra direct în clădirea cenuşie din piatră.

—În hambarul ăsta nu e pic de fin, zise Cadpig. Speraseră să găsească fin ca să se încălzească, dar băgară repede de seamă că era destul de cald, căci înăuntru ardea o sobă mare. Avea un horn lung, din fier, care mergea în sus, sus de tot şi ieşea prin tavanul cu grinzi. Luna apăruse din nou dintre nori, iar lumina ei, pătrunzînd prin ferestrele înalte, desena modele pe podea. Erau desene argintii, acolo unde razele lunii pătrundeau prin sticla albă, şi desene albastre, aurii şi roz, acolo unde străbătea geamuri colorate. Cu o mişcare delicată, Cadpig atinse cu lăbuţa unul din desenele colorate.

—Îmi place hambarul ăsta, zise ea.

—Nu cred că e un hambar, spuse Patch, dar şi lui îi plăcea la fel de mult.

Se plimbară în sus şi—n jos — şi deodată făcură o mare descoperire. Orice ar fi fost clădirea aceasta misterioasă, era cu siguranţă făcută şi pentru căţei. La picioarele fiecărui scaun — şi erau acolo o mulţime de scaune — era aşezată cîte o perniţă, exact de mărimea unui căţel, moale şi foarte plăcută.

—Locul ăsta e făcut ca să dormim cu toţii în el, zise Cadpig.

—Mă duc să—i chem şi pe ceilalţi, spuse Patch pornind înspre uşă. Un strigăt al lui Cadpig îl făcu însă să se întoarcă din drum.

—Uite! Uite! Televizor!

Nu era însă ca televizorul de la Hell Hall. Era mult mai mare, iar figurinele de pe ecran nu se mişcau şi nici nu vorbeau. Şi, de fapt, dacă te uitai bine, nici nu avea ecran. Figurinele se aflau acolo, aşezate pe

o platformă, oameni şi animale, asemănători celor vii numai că mult mai mici. Se aflau într—un staul, deasupra căruia strălucea o singură stea mare[29] .

—Ia uite, sînt omuleţi în genunchi, zise Patch.

—Şi mai e şi un fel de vacă, îl completă Cadpig, amintindu—şi de vacile de la fermă, care le dăduseră lapte.

—Da, şi un fel de cal, adăugă Patch, amintindu—şi de calul care—i ajutase să scape din cîmp.

—Nu e nici un cîine, spuse Cadpig. Păcat. în orice caz, îmi place mult mai mult decît televizorul, dar nu ştiu de ce.

Tocmai atunci îi auziră pe Lucky şi pe ceilalţi care găsiseră şi ei intrarea şi se strecurau acum înăuntru. Şi nu mult după aceea, fiecare pui se făcuse covrig pe cîte o pernuţă şi adormise buştean. Toţi, în afară de Cadpig. Aceasta trăsese cu dinţii o pernuţă şi acum şedea pe ea, cu ochii larg deschişi, aţintiţi asupra acestui televizor mult mai mare şi mai frumos.

Cînd luna ieşi dintre nori, Pongo reuşi să repare roata. ! Ce satisfacţie resimţi în clipa în care pana alunecă a locul ei! Şi Missis era mîndră de ea. Oare nu ea
ţinuse roata? Ea, care nu se pricepuse niciodată la tehnică!

Cei doi pui care aşteptau apucară repede minerul remorcii şi o porniră cu toţii înspre hambar.

Dar, pe măsură ce se apropiau, Pongo văzu că nu era un hambar.

—Doar n—au intrat acolo? îi spuse el lui Missis.

—De ce nu, dacă le era frig? Sînt prea mici ca să ştie că nu sînt bineveniţi, zise Missis.

Pongo şi Missis ştiau că oamenii nu le permiteau să intre în clădirile cu turnuri şi ferestre înalte şi înguste. Nu înţeleseseră niciodată de ce şi fuseseră chiar puţin răniţi prima oară cînd li se spusese ferm să stea afară.

—Ne—ar plăcea să vă luăm înăuntru, dar nu e voie, le zisese odată doamna Dearly. Eu aş intra mult mai des dacă aţi putea veni şi voi.

Era deci unul din acele lucruri de neînţeles ale oamenilor, ca şi interdicţia — chiar şi pentru oameni — de a călca pe iarba din anumite locuri din Regent Park.

—Trebuie să—i scoatem repede şi să ne continuăm drumul, spuse Pongo.

Găsiră uşor uşa turnului — pe care unul dintre puii mai mari o deschisese larg. Din pricină că nu—i fusese permis să intre, lui Missis îi displăceau clădirile acestea curioase, cu turnuri şi ferestre înalte, dar de cum păşi înăuntru îşi schimbă părerea. Era un loc minunat — atît de plin de pace şi, într—un fel, atît de primitor.

—Dar unde sînt puii? întrebă ea, uitîndu—se după ei. Văzu o grămadă de pete negre pe podea, dar pentru o clipă uitase că puii erau acum toţi negri. îşi aminti brusc şi, apropiindu—se, ochii i se umplură de lacrimi.

—Uită—te! Uită—te la toate pernuţele astea pentru căţei! exclamă ea. Ce oameni buni locuiesc aici!

—Nu pare să fie locul care am crezut că este, zise Pongo.

Tocmai voia să trezească puii, cînd Missis îl opri.

---

29 Aranjament specific de Crăciun, reprezentînd scena Naşterii.

—Lasă—mă să stau puţin lîngă sobă, zise ea.
—Dar nu prea mult, draga mea, spuse Pongo. Pongo n—ar fi trebuit să—şi facă griji. Missis rămase nemişcată cîteva minute, apoi se ridică, se scutură şi zise vioaie:
—Să mergem. Totul va fi bine.

***

O oră mai tîrziu, puţin înainte de serviciul de seară, paracliserul îi spuse vicarului:
—Cred că se întîmplă ceva cu soba, domnule. Pe fiecare perniţă de la picioarele stranelor găsise cîte o pată mică, rotundă, de funingine.

15. SE CERE UN MIRACOL!

—Ultima tură înainte de cină, le zise Pongo cînd porniră din nou peste cîmpul argintat de lună.

Erau cele mai vesele cuvinte la care se putuse gîndi, căci de acum celor nouăzeci şi şapte de pui le era foarte foame. Nu—i fusese greu să ghicească, fiindcă şi lui îi era foame. Ca şi lui Missis de altfel, dar ea era prea preocupată ca să mai ia aminte.

Parcurseseră cam două mile din drum, cînd Pongo zări în depărtare un şir lung de acoperişuri.

—Acolo trebuie să fie, spuse el.

—De ce e cerul aşa de luminat pe deasupra caselor? întrebă Missis.

Pongo privi nedumerit. Mai văzuse o asemenea strălucire deasupra oraşelor puternic iluminate noaptea, dar niciodată deasupra unui sat. Iar aici cerul era cu adevărat foarte, foarte luminos.

—Poate e o aşezare mai mare decît ne—am aşteptat, zise el şi simţi că n—ar fi fost prudent să se apropie prea mult pînă ce nu le ieşea nimeni în întîmpinare. Ordonă coloanei să se oprească şi vesti sosirea lor.

I se răspunse imediat printr—un lătrat care voia să spună:

—Aşteptaţi unde sînteţi. Vin imediat.

Nu—i zise nimic lui Missis, dar Pongo simţi că era ceva în neregulă cu acest răspuns. în primul rînd nu le fusese transmis nici un cuvînt amabil de bun—venit.

Nu trecu mult şi văzură alergînd înspre ei o graţioasă căţeluşă setter[30]. încă înainte ca aceasta să deschidă gura, îi dădură seama că se întîmplase ceva foarte grav.

—A luat foc brutăria, exclamă căţeluşa într—un suflet.

Incendiul, datorat, se pare, unui coş înfundat, izbucnise cu numai cîteva minute înainte şi pompierii nu apucaseră încă să sosească. Nimeni nu fusese rănit, dar brutăria era în întregime cuprinsă de flăcări şi fum — iar hrana pregătită pentru dalmaţieni se făcuse, bineînţeles, scrum.

—N—a mai rămas nimic de mîncare pentru voi şi nici un adăpost unde să vă odihniţi, gemu sărmana căţeluşă setter.

Era într—o stare de deosebită agitaţie.

—Strada e plină de oameni. Privi plină de durere înspre Missis.

—Cînd mă gîndesc la sărmanii puii rămaşi fără mîncare...

Era ciudat, dar Missis era calmă. O linişti pe căţeluşă spunîndu—i că vor găsi adăpost în vreun alt hambar.

—Dar nu s—a făcut nici un alt aranjament nicăieri, scheună căţeluşa. Şi n—a mai rămas nici un pic de hrană. Tot ce—au putut strînge cîinii din sat fusese depozitat la brutărie.

Tocmai atunci se auzi un fluierat ascuţit.

—Sînt chemată, spuse căţeluşa setter. Am grijă de un doctor din sat. La brutărie nu locuieşte nici un căţel şi de aceea am fost aleasă eu ca să mă ocup de organizare. Ştiţi, am fost premiată la o expoziţie. Iar acum v—am dezamăgit.

—*Nu* ne—ai dezamăgit, o asigură Missis. Nimeni nu poate spune că în incendiu e amestecată laba vreunui cîine. Du—te acuma acasă şi nu—ţi mai face griji. Vom merge pur şi simplu mai departe spre următorul sat.

---

[30] Cîine de talie mare, subţire, elegant, vioi, cu blana mătăsoasă de culoare roşcat—cărămizie.

—Într—adevăr? zise căţeluşa suspinînd din nou — de uşurare de data asta.

Missis o sărută pe nas.

—Hai, fugi acasă, draga mea, şi nu te mai îngrijora. Îţi mulţumim pentru tot ce—ai făcut.

Fluieratul se auzi din nou şi căţeluşa setter o rupse la fugă cu coada fluturîndu—i nebuneşte în urmă.

—Aşa şi mintea precum e coada, zise Pongo.

—E numai foarte tînără, zise Missis blînd. Mă îndoiesc să aibă deja o familie a ei. Şi acum să pornim spre următorul sat.

—Îţi mulţumesc că eşti atît de curajoasă, draga mea Missis, zise Pongo. Dar încotro este următorul sat?

—La ţară găseşti sate în toate direcţiile, răspunse Missis cu vioiciune.

Oricît era cuprins de disperare, Pongo găsi puterea să—i zîmbească cu afecţiune.

—Vom ieşi la şosea acum, zise el.

—Şi maşinile, Pongo?

—Nu vom merge prea mult pe şosea, răspunse el.

Îi spuse ce hotărîse. Chiar dacă următorul sat nu era decît la cîteva mile de mers, majoritatea puilor erau mult prea obosiţi şi flămînzi ca să poată rezista pînă acolo — unii dintre ei adormiseră deja pe pămîntul îngheţat. Iar noaptea se făcea din ce în ce mai rece.

—Şi chiar dacă ajungem în următorul sat, Missis, continuă el, unde ne vom adăposti? Ce vom mînca, dacă nu e nimic aranjat mai dinainte? Trebuie să ne predăm, draga mea. Haide să sculăm puii! Gata, în pas forţat, toată lumea!

Puii, smulşi din somn, scîncirăsi tremurară. Pînă si cei mai puternici dintre ei erau doborîţi de frig, aşa încît Missis îl ajută pe Pongo să—i facă să pornească în pas forţat.

—Şi cum ne predăm, Pongo? întrebă ea, la un moment dat, în şoaptă.

—Intrăm în sat şi găsim secţia de poliţie, îi răspunse Pongo.

Missis îl privi îngrozită.

—Nu, nu se poate, Pongo! Poliţia ne va lua puii!

—Dar îi vor hrăni, Missis. Şi poate vom fi ţinuţi împreună pînă ce domnul Dearly va fi înştiinţat. Poliţia a citit cu siguranţă ziarele şi vor şti că sîntem Dalmaţienii Dispăruţi.

—Dar nu mai sîntem dalmaţieni, Pongo, strigă Mis—s. Sîntem nişte cîini negri. Poliţia va crede că sîntem iste cîini oarecare, fără stăpîn. Şi mai sîntem şi în iută neregulamentară — nouăzeci şi şapte de cîini fără zgardă. O să fim închişi.

—Nu, Missis!

Dar Pongo era zdruncinat în hotărîrea sa. Pentru o clipă uitase că erau cîini negri. Şi dacă poliţia nu—i recunoştea? Si dacă soţii Dearly nu erau înştiinţaţi? Ce se alegea de cîinii pe care nu—i reclama nimeni?

—Te rog, Pongo, te implor! strigă din nou Missis. Hai să ne continuăm călătoria. Eu ştiu că totul se va sfîrşi cu bine în cele din urmă.

Ieşiseră deja la şosea şi se aflau nu departe de intrarea în sat. Pongo avea de luat o hotărîre dificilă. I se părea însă mai înţelept să se încreadă în poliţie, decît să se afunde cu puii în noaptea geroasă de iarnă.

—Missis, draga mea Missis, trebuie să mergem la secţia de poliţie, zise el şi o porni înspre sat.

De unde erau, vedeau deja incendiul de la brutărie şi chiar în clipa aceea o limbă uriaşă de foc izbucni prin acoperiş. La lumina flăcărilor, Pongo văzu limpede şoseaua pe care erau înşiraţi sătenii, trimiţîndu—şi din mînă—n mînă găleţi cu apă. Dar, tot atunci, mai văzu însă şi altceva — ceva care—l făcu să încremenească pe loc şi să latre cît putu de tare:

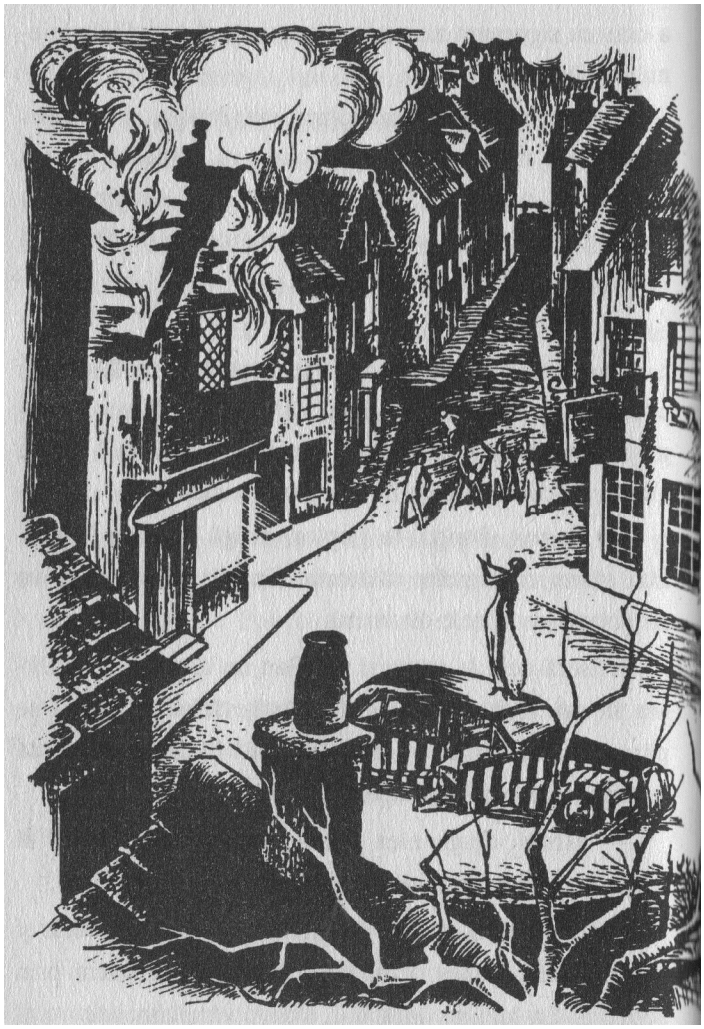

—Pe loc, stai!

În faţa brutăriei cuprinse de flăcări era oprită o limuzină vărgată în alb şi negru. Şi acolo se afla Cruella de Vil — în picioare, pe acoperişul maşinii unde se suise ca să vadă mai bine incendiul. Pielea ei albă şi pelerina de vizon alb nu mai păreau albe, căci, din cap pînă—n picioare, Cruella căpătase licărirea roşie—aurie a flăcărilor. Si cu cît acestea se înălţau tot mai sus, Cruella bătea din palme, încîntată.

În clipa următoare, aerul fu spintecat de dangătul asurzitor al clopotelor de la maşina de pompieri care tocmai sosea. Zgomotul, flăcările, dar mai ales vederea Cruellei fură prea mult de suportat pentru pui. Cuprinşi de groază, făcură brusc cale—ntoarsă şi o rupseră la fugă schelălăind, cu Pongo, Missis şi Lucky pe urmele lor, încercînd disperaţi să—i cheme la ordine.

Din fericire, larma maşinii de pompieri acoperi lătrăturile şi chelălăiturile puilor care nu se auziră pînă în sat. Cu un oarecare efort, Pongo reuşi în cele din urmă să—i facă să asculte din nou de ordin şi să—i oprească din goana lor disperată. Toţi se simţiră ruşinaţi cînd Pongo le spuse că înţelegea foarte bine frica lor, dar că niciodată, niciodată nu mai trebuia să se lase cuprinşi de panică şi că trebuia

întotdeauna să asculte de ordin. Pongo îi lăudă pe aceia care nu abandonaseră remorca şi pe Patch pentru că stătuse pe lîngă Cadpig. Apoi îl scoase pe Roly Poly dintr—un şanţ şi numără puii cu grijă. Făcu toate acestea în cea mai mare grabă, căci ştia că acum nu mai aveau altă soluţie decît să—şi continue drumul. Nu puteau ajunge la secţia de poliţie fără să treacă pe lîngă Cruella de Vil.

Situaţia în care se aflau era de două ori mai critică.

Nu numai că aveau de înfruntat foamea şi frigul, dar li se mai adăugase acum şi Cruella, care reprezenta un pericol în plus. După direcţia în care se îndrepta limuzi—na, îşi dădură seama că duşmanul lor fusese deja la Hell Hall, unde aflase desigur de evadarea lor, şi acum se îndrepta spre Londra. în orice clipă, Cruella putea părăsi scena incendiului şi îi putea ajunge din urmă pe şosea.

De—ar fi putut măcar s—o ia din nou peste cîmp! Acum însă şoseaua era mărginită pe ambele părţi de pădure, o pădure atît de deasă, încît le—ar fi fost imposibil să meargă în rînduri strînse.

—La nevoie, ne—am putea ascunde în desiş, dacă zărim farurile maşinii, zise Pongo şi le explică asta puilor.

În cele din urmă, coloana se puse din nou în mişcare.

—Cel puţin s—au încălzit acum, zise Missis, şi au uitat cît sînt de flămînzi si de obosiţi. Totul are să fie bine, Pongo.

O bună bucată de drum merseră în pas sprinten, dar după cîtva timp începură să încetinească.

—Puii trebuie să se odihnească, zise Missis. Aici Dare un loc bun.

De o parte şi de alta a drumului se deschidea acum o fîşie de pămînt cu iarbă şi, la semnalul lui Pongo, toţi căţeii se prăbuşiră pe iarba îngheţată. Mulţi adormiră instantaneu.

—N—ar trebui să—i lăsăm să doarmă, zise Pongo neliniştit.

—Lasă—i măcar puţin, îl rugă Missis.

Cadpig nu dormea. Se ridică în capul oaselor, în micuţa ei remorcă, si întrebă:

—O să dăm în curînd peste un hambar cu vaci drăguţe şi lapte cald?

—Sînt sigură c—o să găsim ceva bun, o linişti Missis. Acuma cuibăreşte—te în fin, draga mea. Pongo, cît de ciudat de nemişcat este totul.

Dinspre sat nu mai răzbătea nici un zgomot şi nici o adiere de vînt nu se mai simţea prin iarbă sau prin frunzele uscate ale copacilor. Lumea părea că îngheţase într—o tăcere nemişcată şi argintată.

Ceva moale şi pufos atinse creştetul lui Pongo, ceva care—l surprinse. Apoi, pînă să apuce să se dumirească, Missis îi şopti:

—Uite, Pongo! Uită—te la pui!

Pete mici şi albe începuseră să apară pe blăniţele negre de funingine. Începuse să ningă.

—În loc să fie albi cu pete negre, vor fi negri cu pete albe, zise Missis zîmbind. Şi în curînd or să fie complet albi. Ce zăpadă moale şi plăcută!

Dar Pongo nu zîmbea.

—Dacă dorm şi îi acoperă zăpada, nu se vor mai trezi niciodată — vor muri îngheţaţi sub zăpada asta moale şi plăcută! Scularea! Hai, scularea! strigă el.

Toţi puii, cu excepţia lui Lucky şi a lui Cadpig, căzuseră deja într—un somn adînc şi greu. Lucky îşi ajută părinţii să—i trezească pe ceilalţi şi chiar şi Cadpig dădu o mînă de ajutor, stînd în capul oaselor în remorcă şi lătrînd ascuţit. Sărmanii pui îi implorară să fie lăsaţi să doarmă şi cei care se străduiseră să se ridice în picioare căzură repede la loc.

—N—o să—i mai urnim niciodată, spuse Pongo disperat.

Pentru o clipă, Cadpig tăcu şi se lăsă un moment de adîncă tăcere. Şi chiar atunci, din satul pe care—l lăsaseră în urmă, ajunse pînă la ei sunetul asurzitor al celui mai puternic claxon din întreaga Anglie.

Puii săriră în picioare speriaţi, uitînd de oboseală.

—Spre pădure! le strigă Pongo.

Dar îndată observă că intrarea în pădure le era blocată de un gard de sîrmă prin ochiurile căruia nici cel mai mic dintre pui nu s—ar fi putut strecura. Şi nici nu exista vreun şanţ în care să se poată tupila. Pădurea se termina nu prea departe de unde erau, aşa încît Pongo le strigă:

—Trebuie să mergem înainte. Poate dăm de cîmp deschis sau de vreun şanţ.

Claxonul se auzi din nou, insistent. Pongo se gîndi că pompierii reuşiseră probabil să stingă focul, iar Cruella îşi croia acum drum printre săteni. Era la mai puţin de două mile în urma lor, iar limuzina cea vărgată putea străbate cele două mile în mai puţin de două minute. Dar pădurea se termina şi dincolo se

deschidea cîmpul!
—Spre cîmp! strigă Pongo. Mai repede! Mai repede!

Puii făcură un mare salt înainte şi căzură înapoi plini de spaimă. Pădurea se termina într—adevăr, dar gardul de sîrmă continua pe ambele părţi ale şoselei. Nu aveau cum să iasă de pe drum — iar claxonul se auzea din ce în ce mai aproape.
—Numai un miracol ne mai poate salva acum, zise Pongo.
—Atunci va trebui să găsim un miracol, spuse Missis hotărîtă. Ce este un miracol, Pongo?

Chiar în clipa aceea, zăriră prin vîrtejul de zăpadă o camionetă oprită mai în faţă, pe marginea şoselei. Peretele rabatabil din spate era coborît, iar în interiorul camionului ardea un bec. La lumina acestuia zăriră înăuntru un dulău terrier Staffordshire[31], care şedea pe un ziar şi ţinea în gură o pipă de lut. De fapt, pipa era din zahăr şi avusese cîndva un gît lung şi frumos. Acum, dulăul tocmai trăsese în gură restul de pipă şi începuse să—l mestece cînd, ridicînd privirea de pe ziarul pe care şedea şi—l citea, zări cu uimire puhoiul de pui care se îndrepta talmeş—balmeş înspre el.
—Ajutor! Ajutor! Ajutor! latră Pongo. Sîntem urmăriţi. Cît mai e pînă putem ieşi de pe şosea?
—Nu stiu, bătrîne. Mai bine v—aţi ascunde în camionul meu.
—Miracolul, miracolul! exclamă Pongo către Missis cu respiraţia tăiată.
—Repede, copii! Săriţi în miracolul ăsta drăguţ, zise Missis, care era acum convinsă că „miracol" era o altă denumire pentru o camionetă de transportat mobilă.

Un puhoi de pui năvăli în sus, de—a lungul peretelui rabatabil. Remorca lui Cadpig fu şi ea urcată, trasă din faţă şi împinsă din spate, şi după ea tot mai mulţi şi mai mulţi pui, care mai îndemînatic, care mai puţin sprinten, pînă ce reuşiră să se suie cu toţii.
—Mamă... da' mulţi mai sînteţi, zise dulăul, care se lipise cu spatele de peretele camionului. Noroc că maşina a fost goală. Dar cine vă urmăreşte, băieţi? Necuratu' în persoană?
—Cred că o rudă de—a sa, zise Pongo.

Claxonul se auzi din nou, sfredelitor, şi în depărtare apărură două faruri puternice.
—Şi e în maşina aceea.
—Atunci ar fi bine să sting lumina, zise dulăul acţionînd îndemînatic întrerupătorul cu dinţii. Aşa—i mai bine.

Inima lui Pongo zvîcni brusc. Realiză că făcuse o mare greşeală urcîndu—i pe toţi în camion.
—Farurile maşinii or să lumineze interiorul camionului, exclamă el, şi o să vadă puii.
—N—are cum să vadă nişte căţei negri într—un camion neluminat, zise dulăul. Nu dacă—şi ţin ochii închişi.

O idee nemaipomenită! Pongo dădu imediat ordinul:
—Copii, închideţi ochii — altfel vor luci în lumina farurilor ca nişte bijuterii în noapte. închideţi ochii şi să nu—i deschideţi, oricît v—ar fi de frică, pînă cînd nu vă spun eu. Ţineţi minte că vieţile voastre depind de cît sînteţi de ascultători acum. închideţi ochii şi ţineţi—i închişi!

Puii îi dădură imediat ascultare şi—şi închiseră strîns ochii. Farurile maşinii erau acum la mai puţin de un sfert de milă în spate.
—Închide ochii, Missis, îi spuse Pongo.
—Nu uita să—i închizi şi tu pe—ai tăi, bătrîne, zise dulăul.

Puteau deja auzi duduitul puternic al maşinii. Claxonul ţipă iar şi iar, vrînd parcă să—i spună camionului să se dea la o parte din drum. Uruitul motorului se auzea din ce în ce mai tare. Lumina farurilor era acum atît de puternică, încît Pongo îi putea simţi arsura prin pleoapele strînse. Vor asculta puii de ordin sau vor fi prea îngroziţi şi vor deschide ochii să privească la limuzina care înainta cu repeziciune spre ei? Pongo însuşi simţi la un moment dat impulsul de a deschide ochii şi avu senzaţia înspăimîntătoare că limuzina se va izbi de camion. Zgomotul claxonului şi al motorului deveni asurzitor, iar lumina farurilor — orbitoare, chiar şi prin pleoapele închise. Apoi, cu un urlet, limuzina vărgată zvîcni înspre ei, coti brusc şi îi depăşi la fel de repede, înaintînd urlînd în noapte!
—Puteţi deschide ochii acum, dragii mei curajoşi şi ascultători, le strigă Pongo.

Meritau să fie lăudaţi, căci nici un ochişor nu fusese deschis.

31Cîine de talie mijlocie, compact, robust, puternic. Plin de curaj, agresiv, temperamental, folosit la vînătoare şi pază.

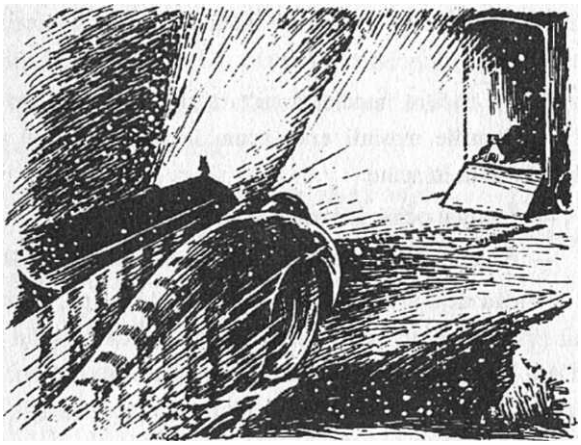

—Aia da maşină, bătrîne, îi zise dulăul lui Pongo. Trebuie că aveţi un duşman pe cinste. Dar cine sînteţi voi, de fapt? Haita de ogari negri de prin partea locului?

Şi zicînd acestea se opri şi privi cîteva clipe foarte atent la nasul lui Pongo.

—Să fiu al naibii dacă asta nu este chiar funingine! Nu mă păcăliţi voi pe mine. Sînteţi Dalmaţienii Dispăruţi. Ce—aţi zice de—un transport pînă la Londra?

Un transport? Un transport în acest camion minunat? Lui Pongo şi lui Missis nu le veniră să—şi creadă urechilor. Puii se cuibăriră repede pe preşurile şi păturile folosite la acoperitul mobilei.

—Dar de ce sînteti atît de mulţi? întrebă dulăul. Pesemne că cei de la ziare nu ştiu nici pe jumătate adevărul. Ba, aş zice chiar că nici măcar pe sfert. Ei cred că e vorba doar de cincisprezece.

Pongo începu să—i povestească, dar dulăul îl opri spunîndu—i c—au să vorbească în drum spre Londra.

—Proprietarii camionului or să iasă în curînd din casă. închipuie—ţi idee: să lucrezi duminica — şi în Ziua de Ajun. Ieri însă am avut pană cu maşina şi trebuia să ne terminăm treaba.

—Cîte zile va lua drumul înapoi spre Londra? întrebă Missis.

—Zile? zise dulăul. Dacă—i cunosc eu bine pe proprietari, n—o să ia mai mult de cîteva ore. Se grăbesc s—ajungă acasă la copii, ca să termine de împodobit bradul. Acuma, şşşşt!... tăceţi din gură!

Un bărbat robust, purtînd un şorţ dintr—un material aspru, îşi făcu apariţia dintr—o casă din apropiere. Missis îşi zise în sinea ei că de—abia ce trecea un pericol şi apărea altul. Vor fi oare alungaţi din miracol?

Dulăul începu să dea nebuneşte din coadă şi se azvîrli cu toată puterea spre pieptul bărbatului, făcîndu—l să se clatine pe picioare.

—Ai grijă, Bill, strigă acesta peste umăr. Ghiuleaua asta de cîine e pusă pe joacă.

Bill era un bărbat încă şi mai robust, dar chiar şi el se clătină sub impactul primirii drăgăstoase a dulăului.

—Dă—te jos, măi Bombă Autopropulsată, strigă el, cu mare afecţiune în glas.

Cei doi bărbaţi se înapoiară la camionetă însoţiţi de dulău. Acesta sări înăuntru. Dalmaţienii negri, îngrămădiţi unul într—altul, erau invizibili în întuneric.

—Stai aici în spate? zise Bill către dulău. Cum vrei tu, dar să ştii că e frig.

Ridică peretele rabatabil al camionetei şi strigă: Următoarea oprire la St. John's Wood.

O clipă mai tîrziu, camioneta se puse în mişcare.

St. John's Wood! Acolo locuia Minunatul Medic Veterinar — nu departe de Regent Park! Ce noroc absolut extraordinar, se gîndi Pongo. Tocmai atunci auzi bătînd o pendulă. Era numai ora opt.

—Missis! strigă el. O să fim acasă diseară. O să fim acasă de Crăciun!

—Da, Pongo, răspunse Missis voioasă.

Dar nu era atît de voioasă pe cît voia să pară. Ea, care fusese atît de curajoasă şi de încrezătoare pînă în momentul în care dăduseră peste miracol, era acum cuprinsă de panică. Şi dacă soţii Dearly nu—i recunoşteau acum că erau negri? Şi dacă dragii lor soţi Dearly îi alungau?

Nu suflă însă o vorbă despre temerile ei. La ce bun să—l neliniştească şi pe Pongo? Cît de repede călătorea miracolul! Se gîndi la cîte zile îi trebuiseră ei şi lui Pongo să ajungă pînă în Suffolk pe jos. Avea impresia că trecuseră săptămîni de cînd părăsiseră Londra! Şi cu toate astea, trecuseră doar — cît anume? Trecuseră oare doar patru zile? Dormiseră o zi în grajd la han, o zi în casa amabilului spaniei, o zi în Turn, o parte din noapte în hambar după evadarea de la Hell Hall şi o zi la brutărie. Se întîmplaseră

atîtea într—un timp atît de scurt! Şi acum va fi oare totul bine cînd vor ajunge acasă? Va fi? Va fi?

În timpul acesta Pongo îşi avea propriile lui griji. Tocmai îi povestise terrierului totul despre Cruella şi îşi aminti de ceea ce spusese ea, atunci, la Hell Hall — despre intenţiile ei de a aştepta ca oamenii să uite de povestea cu dalmaţienii furaţi şi apoi să—şi înceapă din nou crescătoria de dalmaţieni pentru blană. Fără îndoială că el şi cu Missis vor reuşi să ajungă cu bine acasă împreună cu toţi puii (nici o clipă nu—i trecu prin minte că soţii Dearly ar putea să nu—i primească), dar ce se va întîmpla pe viitor? Cum putea el să se asigure că de acum înainte nici un alt pui de dalmaţian nu va mai fi în pericol de a ajunge haină de blană? îi ceru sfatul dulăului.

—De ce n—o ucizi pe această Cruella? spuse dulăul. Pot să te ajut. Hai să stabilim o dată chiar acum.

Pongo clătină din cap. Ajunsese să creadă că Cruella nu era un om obişnuit, ci un fel de diavol. Şi dacă era aşa, putea ea oare să fie omorîtă? Dar mai ales Pongo nu voia ca puii lui să aibă un tată ucigaş. Ar fi sărit la Cruella dacă aceasta se atingea de vreunul dintre pui, dar ideea unei uciderи cu sînge rece îi displăcea. îi spuse toate acestea dulăului.

—Sîngele ţi s—ar încălzi, odată treaba începută, răspunse dulăul. Dar cum vrei — dă—mi însă de veste dacă te răzgîndeşti. Şi acum e cazul să te odihneşti şi tu, bătrîne. Te mai aşteaptă încă multe.

Dulăul Staffordshire, asemeni lui Missis, se întreba dacă soţii Dearly îi vor recunoaşte pe aceşti dalmaţieni care erau acum negri. Şi apoi, se întrebă el, care oameni, oricît de primitori, ar accepta atît de mulţi pui? Nu—i spuse însă nimic din gîndurile sale lui Pongo.

Missis adormise, legănată de mişcările camionetei. Nu după mult adormi şi Pongo. Visele lor însă fură chinuite de preocupările care îi frămîntau pe fiecare în parte.

Înghiţind milă după milă, „miracolul" înainta tot mai mult în noapte.

16. RĂZBUNAREA PISICII ALBE

Dulăul îi trezi din timp, ca fiecare pui să se pregătească să sară din camionetă de îndată ce era coborît peretele rabatabil.

—Nu cred că proprietarii v—ar face vreun rău dacă v—ar găsi, le zise el. Dar asta vă va întîrzia. Camioneta o să oprească într—un garaj mare şi întunecos. După ce coborîţi, o luaţi la stînga şi ieşiţi într—un teren viran dintre case, unde e puţină lumină. Şi de acolo — drept spre casă. O să ne luăm la revedere acum.

—Vă putem trimite un mesaj la Lătratul de Seară? întrebă Pongo.

—Nu prea am timp să—l ascult, răspunse dulăul. Dar aflu eu veşti despre voi. Sînt un pasionat cititor de ziare — îmi trec timpul cu ele, cînd e drumul lung. Sînt întotdeauna o grămadă de ziare în camionetă. Le folosim la împachetat. Iată — am ajuns!

Camioneta se opri. Dulăul începu să latre cu putere.

—Dă—i drumul, Jim, zise Bill, înainte să ne spargă timpanele.

Spatele camionetei fu coborît şi în secunda următoare dulăul tîşni afară. De data asta reuşi să—l trîntească pe Jim la pămînt înainte de a se întoarce spre Bill, pe care—l atacă la picioare.

—Mai—mai să mă dea gata, zise Bill mîndru. Mrrrr... măi Farfurie Zburătoare!

Jim se ridică de jos şi îi vorbi cu afecţiune dulăului.

—Dacă am avea şase cîini ca tine, Anglia n—ar mai avea nevoie de armată. Hai acasă să mănînci, măi Rachetă Prost Ghidată!

Bill şi Jim fuseseră prea ocupaţi cu terrierul pentru a observa puhoiul de cîini negri care se scurgea din camionetă şi afară din garaj, spre terenul viran dintre case. Ninsese de mai multe ore, aşa încît oraşul tot era înveşmîntat în alb. Puii abia observaseră zăpada pe cînd fugeau din calea maşinii Cruellei, dar acum se îndrăgostiră pe loc de această materie uşoară şi pufoasă care îi învigoră imediat. Se simţeau odihniţi după puiul de somn din camionetă. Le era foame, dar nu chinuitor, căci se aşteptau în curînd la o cină îmbelşugată. Auzindu—i vorbind despre asta, sărmana Missis se simţi de două ori mai neliniştită.

Bill, Jim şi terrierul ieşiseră din garaj printr—o altă uşă, aşa că Pongo lăsă puii să se zbenguie cîteva minute în zăpadă. Apoi, Missis reuşi să o convingă pe Cadpig să se suie la loc în remorcă şi porniră din nou la drum. Din pricina ninsorii, erau foarte puţini oameni pe străzi, ceea ce era foarte bine, căci acum armata de cîini negri era de două ori mai vizibilă pe fundalul străzilor albe. Singura persoană care—i văzu fu un domn în vîrstă aflat în drum spre casa unor prieteni pentru petrecerea de Crăciun. Acesta se frecă la ochi, clătină din cap şi murmură:

—Şi cînd te gîndeşti că nici măcar nu am început sărbătorirea Crăciunului.

În cîteva minute, dalmaţienii intrară pe aleea care înconjura parcul.

Cît de minunat arăta Regent Park, îngropat în zăpadă, sub cerul senin sclipind de stele!

—Îţi aminteşti, Missis, ce ţi—am spus în noaptea aceea cînd am lăsat parcul în urmă? întrebă Pongo.

—Mi—ai spus să mă gîndesc la ziua cînd ne vom întoarce cu cincisprezece pui alergînd în urma noastră, răspunse ea. Şi acum avem nouăzeci şi şapte...

Nu intraseră pe alee pe drumul pe care plecaseră, ci pe partea cealaltă a parcului, aproape de casa Cruellei de Vil. Pe măsură ce se apropiau de aceasta, Pongo observă că toate ferestrele casei erau întunecate, aşa încît îşi zise că nu era periculos să se oprească cîteva clipe.

—Priviţi, copii, zise el, aceasta e casa duşmanului nostru.

—Ne dai voie să o zgîriem şi s—o muşcăm? întrebă Lucky.

—N—o să faceţi decît să vă răniţi unghiile şi dinţii, zise Pongo privind în sus la casa cea înaltă.

Missis însă privea în jos, în curticica din faţa casei. Ceva se mişca acolo — ceva doar cu puţin mai alb decît zăpada. Era pisica persană a Cruellei.

Avea spinarea arcuită şi scuipa furioasă în direcţia lor.

—Doamnă, nici unul dintre noi nu se gîndeşte să vă facă vreun rău, se grăbi Pongo să i se adreseze.

—Astea sînt cele mai politicoase cuvinte pe care le—am auzit vreodată din gura unui cîine, zise pisica cea albă. Cine sînteţi voi? Nu sînt cîini negri pe—aici.

—De obicei nu avem negre decît petele, zise Pongo. V—am făcut cîndva o vizită...

Nu mai fu nevoie să continue, căci pisica cea albă ghicise totul — cum era şi de aşteptat, după toate discuţiile pe care le auzise între doamna şi domnul de Vil.

—Şi aţi salvat toţi puii de la Hell Hall! Bravo! Bravo! Nici nu ştiţi cît mă bucur.

Missis îşi aminti atunci ce spusese Cruella de Vil în noaptea cînd se născuseră puii.

—Trebuia să mă gîndesc că veţi fi de partea noastră, îi zise ea politicos pisicii. Am auzit că aţi pierdut mulţi pui abia născuţi.

—Patruzeci şi patru pînă în prezent, zise pisica. Toţi înecaţi de diavolul cu care locuiesc.

—De ce n—o părăsiţi? întrebă Pongo

—Aştept un moment prielnic, răspunse pisica. Aştept să mă pot răzbuna din plin. Singură însă nu pot face prea mult — am numai două perechi de gheare. Am reuşit însă să sperii toţi servitorii şi să—i pun pe fugă — nu e greu pentru o pisică să facă o casă să pară bîntuită. Las şoarecii să intre peste tot şi ah! cu cîtă plăcere zgîrii mobila. Dar te doare sufletul să vezi cît de puţin observă ea asta. E o gospodină execrabilă. De ce nu lăsaţi puii să intre şi să facă ceva stricăciuni?

—Dă—ne voie! Te rugăm, dă—ne voie! strigară toţi uii în cor.

Pongo clătină din cap.

—Cruella trebuie să sosească. Sînt chiar surprins că u a ajuns încă.

—A, dar a fost şi a plecat din nou să ia masa în oraş, zise pisica cea albă. A trebuit să plece căci am reuşit să pun pe fugă încă un lot de servitori azi—dimineaţă, aşa, ca un mic dar de Crăciun din partea mea. Dar chiar vă rog să intraţi.

—Nu, nu, Pongo! strigă Missis. Nu este momentul să ne răzbunăm. Trebuie să ducem puii acasă. Sînt flămînzi.

Dar puii începură să strige mai tare ca oricînd.

—Vă rugăm, vă rugăm, daţi—ne voie să stricăm casa Cruellei!

Făceau atîta zgomot, încît Missis nu auzi ce—i mai spuse pisica lui Pongo. în cele din urmă, acesta se întoarse către Missis, făcu linişte şi zise:

—Missis, cred că ar trebui totuşi să facem ceea ce ne sugerează prietena noastră. Ar fi mult de explicat a—cum, aşa că te rog să ai încredere în mine.

—Bineînţeles, Pongo, zise Missis înţelegătoare. Dacă tu crezi că e într—adevăr momentul să ne răzbunăm pe Cruella, atunci fireşte că am s—o fac cu mare plăcere.

—Atunci, veniţi după mine, le zise pisica cea albă. E o intrare prin spate.

Lucky şi alţi doi pui dintre cei mari, cu glasuri puternice, fură lăsaţi de pază afară. Le părea rău că nu iau parte la distracţie, dar datoria era datorie.

—Dacă zăriţi maşina vărgată sau dacă—i auziţi claxonul, lătraţi de trei ori tare, le spuse Pongo, după care porni în fruntea celorlalţi în urma pisicii albe.

Micuţa remorcă albastră fu lăsată pe iarbă în spatele casei, căci Cadpig insistase să meargă şi ea cu ceilalţi şi să—şi ia porţia cuvenită de răzbunare.

Pisica îi duse prin beciul în care era păstrat cărbunele pentru încălzire.

—Aici nu e nimic care să merite stricat, zise ea, luînd—o în sus pe scări.

Străbătură casa cufundată în întuneric, pînă ce pisica se opri în faţa unor uşi mari zăvorite.

—Acum... dacă ai putea să tragi zăvorul ăsta..., se întoarse ea către Pongo. Dumnezeu ştie de cîte ori nu

am încercat s—o fac chiar eu.
—O! Pongo se pricepe de minune la zăvoare, zise Missis mîndră.

Era un zăvor nichelat, bine uns. Pongo îl deschise fără greutate.
Pe ferestre răzbătea suficientă lumină de la felinarele de afară ca să se vadă că intraseră într—o cameră cu o mulţime de umeraşe, pe care atîrnau haine de blană. „Cruella trebuie să aibă zeci de blănuri!", exclamă Missis în gînd. Şi nu numai atît. Pe lîngă haine mai erau acolo şi saluri de blană, mănuşi si multe altele. Pongo dădu repede ordine.

—Cîte patru pui la o haină, doi la un şal, unul la o mănuşă. Prezentaţi colţii! Sfîsiiiiaţi!

Încăperea se dovedi repede neîncăpătoare, aşa încît puii se împrăştiară prin toată casa. Fîşii de blană zburau cu furie în toate direcţiile. Erau acolo blănuri de şinşila, zibelină, vizon şi castor, blănuri de nutrie, vulpe şi pisică siberiana — ca şi multe alte feluri de blană mai puţin valoroase. De la bucătărie şi pînă la mansardă, în casă plutea o ceaţă de blană. Pisica cea albă nu uită nici cearşafurile din blană de hermină, pe care le sfîşie chiar ea. Lucra atît de repede, încît nu mai puteai şti unde începea şi unde se termina pisica cea albă şi unde cearşafurile de hermină.
—N—am lucrat bine, zise pisica. Pe acestea le—aş fi putut sfîşia de mult.

—O treabă ca asta n—o poţi face singur, îi spuse Pongo.
—Nu mai sînt blănuri de stricat, zise Cadpig. Sfîşiase singurică o întreagă eşarfă de zibelină.
—Linişte! latră Pongo dintr—o dată.

Îl înşelase cumva auzul? Nu, iată, se auzea din nou sunetul depărtat al celui mai puternic claxon din întreaga Anglie! în momentul următor, puii lăsaţi de pază afară dădură alarma.
—Jos, jos înspre beci! latră Pongo.

Puii se năpustiră înnebuniţi pe scările întunecoase. Pisica cea albă sări la fereastră.
—Aveţi timp, strigă ea. Maşina e de—abia la capătul aleii Dar Pongo ştia cît de repede putea merge limuzina aceea, iar puii se împiedicau unii de alţii în goana lor pe scări, în întuneric; se auziră bufnituri şi schelălăieli. Roly Poly alunecă pe lîngă balustradă — fu o minune că nu se răni. în cele din urmă, puii reuşiră să iasă, prin beci şi se refugiară pe terenul viran din spatele casei.
—La locurile voastre pentru numărătoare, latră Pongo.

Inventase demult un sistem rapid de numărătoare. Puii se aşezau în nouă rînduri de cîte zece şi într—unui de şapte, printre care şi Cadpig cu remorca ei. Pongo îi numără iute. Nouăzeci şi trei, nouăzeci şi patru.... Lipseau trei pui!
—Trebuie să fi rămas undeva prin casă! strigă Missis. Trebuie să—i salvăm!

Pongo se năpusti înspre beci, dar se opri răsuflînd uşurat. Lucky şi ceilalţi doi care stătuseră de pază tocmai soseau din faţa casei. Pongo îi uitase cînd făcuse numărătoarea. Efectivele erau complete.
—Cruella aproape că a ajuns aici, zise Lucky.
—Trebuie să fim siguri c—a intrat în casă înainte de—a putea pleca, spuse Pongo şi o rupse la fugă spre pasajul îngust care dădea spre aleea din jurul parcului.
—Ai grijă, Pongo! strigă Missis alergînd după el. Să nu te vadă!
—N—o să mă vadă în pasajul ăsta întunecos, zise Pongo.

Limuzina vărgată alunecă prin faţa intrării în pasaj, înăuntru lumina era aprinsă şi o văzură limpede pe

Cruella.
—Oh, Pongo! gemu Missis. I—a mai rămas pelerina aceea de vizon alb, simplu.

Pongo alergă spre capătul pasajului cu Missis după el. Aruncă o privire prudentă pe după colţ şi văzu limuzina oprindu—se în faţa casei soţilor de Vil. Domnul de Vil coborî de la volan şi îi deschise portiera Cruellei. Urcă apoi treptele de la intrare şi începu să se scotocească după chei, în timp ce Cruella aştepta în spatele lui, cu pelerina de vizon aruncată neglijent pe umeri.
—N—am să mai pot dormi dacă—i rămîne pelerina aceea, zise Missis.
—Şi numai eu ştiu cîtă nevoie ai de somn, Missis, spuse Pongo.

Amîndoi avuseseră aceeaşi idee. Pelerina atîrna atît de neglijent, atît de ispititor! Uşurarea de—a fi putut scoate cu bine toţi puii din casă îi făcea îndrăzneţi. Pongo se bucură să—şi vadă soţia pusă pe şotii asemenea unui căţeluş.
—N—o să ne recunoască pentru că sîntem negri, zise Pongo. Hai să îndrăznim. Acum!

Ţîşniră în direcţia Cruellei şi apucară cu colţii de marginea de jos a pelerinei. Aceasta alunecă uşor de pe umerii ei şi căzu peste Pongo şi Missis. Fără să mai vadă nimic, cei doi dalmaţieni o rupseră la goană în josul aleii, cu pelerina întinsă peste ei, de parcă alerga singură.

Cruella ţipă.
—E vrăjită! Du—te după ea — repede!
—Nu te teme, spuse domnul de Vil. Cred că o fi vreun strămoş de—al tău care fuge cu ea. Ai face mai bine să intri în casă.

În clipa imediat următoare, amîndoi începură să tuşească violent, căci de cum deschiseră usa de la intrare un nor înecăcios de blană îi lovi în fată.

Cum—necum, Pongo şi Missis reuşiră să—şi croiască drum înapoi la pasajul din care tîşniseră, unde ieşiră de sub pelerină şi o duseră cu ei pînă în locul în care—i aşteptau ceilalţi. Puii se năpustiră asupra ei şi acesta fu sfîrşitul pelerinei de vizon alb, simplu.

Luminile se aprindeau şi se stingeau peste tot în casa soţilor de Vil şi o puteau auzi pe Cruella ţipînd de furie.
—Şi acum să pornim repede spre casă, zise Pongo. Missis se simţi dintr—o dată golită de orice optimism.
Acasă! Vor fi oare primiţi la ei acasă? Toate temerile ei de mai devreme o năpădiră din nou.

Ieşiră pe aleea care înconjura parcul şi, de unde erau, zăriră casa soţilor Dearly.

Ferestrele sufrageriei erau luminate.
—Doamna şi domnul Dearly nu s—au culcat încă, zise Pongo.

Şi în bucătărie era lumina aprinsă.
—Nici dădacele nu s—au dus la culcare, zise Missis. Vorbise cu glas vioi; nimeni n—ar fi putut ghici cît era de înspăimîntată, cu toate că inima—i bătea cu atîta putere, încît se temea ca Pongo să nu o audă. De ce ar primi soţii Dearly în casă o haită de cîini negri pe care—i vedeau pentru prima oară? Şi dacă nu reuşeau să intre, cum vor putea ei oare să le arate soţilor Dearly că nu erau nişte cîini negri oarecare, necunoscuţi? Nu era suficient să latre. Trebuiau să se apropie îndeajuns de mult de ei ca să—şi sprijine capetele murdare de funingine pe genunchii lor sau să—şi treacă labele tăvălite prin funingine în jurul gîturilor lor.

Şi dacă erau totuşi alungaţi? Dacă erau azvîrliti înapoi în noapte, toţi nouăzeci şi nouă de dalmaţieni înfometaţi?

În acel moment se porni din nou să ningă, foarte, foarte des.

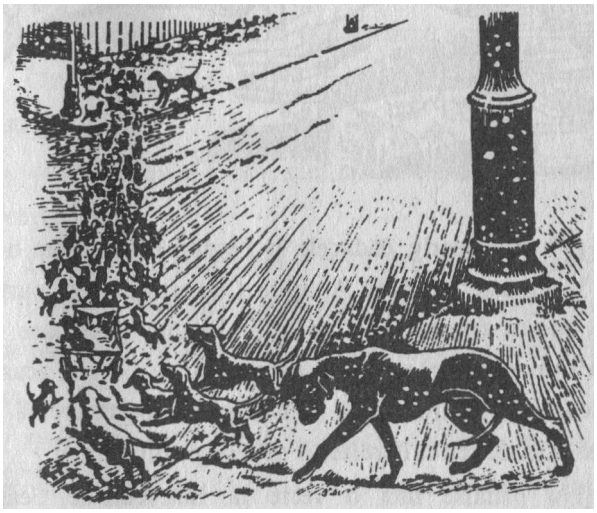

17. CINE SÎNT CÎINII ACEŞTIA NEGRI,NECUNOSCUŢI?

Soţii Dearly, dădacele şi Perdita petrecuseră o zi foarte tristă de Ajun de Crăciun. Toţi se purtaseră foarte frumos unii cu alţii. Perdita îi spălase de atîtea ori pe mîini pe cei ai casei, încît toţi aveau acuma pielea aspră şi trebuiseră să folosească multă cremă de mîini. Din fericire, Perditei îi plăcea gustul cremei.

(Nu primise nici o veste la Lătratul de Seară. Recepţia era slabă în acea parte a parcului, motiv pentru care Pongo îşi transmisese mesajele de pe Primrose Hill.)

În după—amiaza aceea, dădacele împodobiseră bradul de Crăciun. Spuseseră că o fac pentru Perdita, dar de fapt sperau să—i poată înveseli pe domnul şi pe doamna Dearly. Aceştia atîrnară în pom cadoul Perditei, dar nu îndrăzniră să scoată şi cadourile pregătite pentru Pongo, Missis şi pentru cei cincisprezece pui, în caz că se întorceau acasă. Domnul Dearly îşi dăduse seama că Pongo şi Missis plecaseră să—şi caute puii, dar se temea că aceştia erau deja împrăştiaţi peste tot în Anglia şi nu mai spera decît că Pongo şi Missis se vor întoarce acasă.

Cînd căzu prima zăpadă, toată lumea se simţi încă şi mai rău.

—Missis nu si—a luat nici măcar haina, zise doamna Dearly.

Şi—i imagina pe Pongo şi pe Missis rătăciţi, zgribuliţi ! şi flămînzi. Domnul Dearly se gîndea la acelaşi lucru, dar nici unul nu spuse celuilalt din temerile care—1 încercau.

Seara, soţii Dearly le invitară pe dădace în sufragerie, unde jucară jocuri de cărţi pentru copii. Toţi se străduiră să lase impresia că se distrează, ceea ce nu a i fost uşor. în cele din urmă, domnul Dearly zise că pune un disc cu colinde la gramofon.

Colindele, e adevărat, sînt întotdeauna frumoase, dar dacă eşti trist, te pot face şi mai trist. (Există oameni pe care frumuseţea îi face întotdeauna trişti, ceea ce e greu de înţeles.) în curînd, soţii Dearly şi dădacele abia îşi mai puteau reţine lacrimile. Cînd văzu asta, domnul Dearly hotărî să mai asculte o singură colindă şi gata. Colinda era *Silent Night.* Doamna Dearly stinse luminile şi trase perdelele de la ferestrele înalte ca toata lumea să poată privi stelele în timp ce ascultau muzica. Observă atunci că începuse din nou să ningă.

Se întoarse pe canapea şi începu să o mîngîie pe Perdita, care de data asta nu o mai linse pe mîini, ci rămase nemişcată, privind la fulgii de nea care căDeau prin faţa ferestrei. Vocile care cîntau erau înalte şi limpezi şi liniştitoare, iar volumul era tocmai potrivit.

Dintr—o dată, toţi cei din cameră auziră un lătrat.

—E Pongo! exclamă domnul Dearly şi se repezi la fereastră.

—E Missis! exclamă doamna Dearly, auzind un al doilea lătrat, puţin diferit, şi se repezi şi ea la fereastră.

Deschiseră geamul, se aplecară în afară şi scrutară noaptea prin ninsoarea învolburată. în clipa următoare, inimile li se îngreunară de dezamăgire.

Sub fereastră erau doi cîini negri. Doamna Dearly le vorbi cu blîndeţe.

—N—ar trebui să staţi pe—afară pe o noapte ca asta. Duceţi—vă acasă la stăpînii voştri, dragii mei.

(Folosise cuvîntul „stăpîni" — o greşeală pe care o fac atît de des oamenii.)

Cîinii lătrară din nou, dar domnul Dearly repetă: „Acasă!" foarte ferm, căci era sigur că cei doi

locuiau undeva prin apropiere şi că fuseseră trimişi afară la o plimbare tîrzie. închise fereastra zicîndu—i doamnei Dearly:

—Ciudaţi cîini. Nu—mi dau seama ce rasă sînt. Domnul Dearly nu auzi urletul prelung, disperat al lui Missis. Se întîmplase exact aşa cum se temuse ea! Erau alungaţi! Părăsiţi în noapte!

Pongo avu un moment de panică. La asta nu se gîndise. Se adună însă repede şi zise:

—Trebuie să lătrăm din nou. Mult mai tare.

—Ce—ar fi să latre şi puii? îi sugeră Missis.

Puii erau toţi aliniaţi, ascunşi vederii, căci Pongo se gîndise că un număr atît de mare de cîini ar putea să—i sperie pe soţii Dearly.

—Nu, zise el. O să lătrăm numai noi doi, Missis. Cîte unul pe rînd. Mai devreme sau mai tîrziu or să ne recunoască vocile. Noi i—am recunoaşte pe ei după voce, oricare le—ar fi hainele şi oricare le—ar fi culoarea feţei şi a mîinilor.

Aşa încît Pongo şi Missis începură din nou să latre, fiecare pe rînd.

Sus, în salon, doamna Dearly zise:

—Nu pot să cred că nu sînt Pongo şi Missis. Uită—te la Perdita cît e de agitată.

—Asta e pentru că ne dorim atît de mult să—i auzim, zise domnul Dearly. Ajungem să ne închipuim că o şi facem. E totuşi ceva în neregulă cu cîinii ăştia. Ia ascultă! Poate s—au rătăcit.

Şi zicînd acestea, deschise din nou fereastra. Pongo şi Missis începură să latre încă şi mai tare şi dădură nebuneşte din coadă.

—Cine i—ar vedea ar zice că ne cunosc, zise domnul Dearly. Mă duc jos să văd. Poate au adresele scrise pe zgardă şi îi pot duce acasă.

Auzind acestea, Pongo se întoarse repede spre Missis.

—În momentul în care deschide uşa, dă buzna înăuntru şi nu te opri decît în salon. Copii! Voi să o urmaţi pe Missis în rînduri foarte strînse. Eu am să vin cu ariergarda. Să nu existe o clipă în care domnul Dearly să poată închide uşa. Odată intraţi, o să—i facem noi să înţeleagă.

Usa de la intrare se deschise si, în momentul în care domnul Dearly păşi afară, Missis ţîşni înăuntru, strîns urmată de Cadpig, care coborîse din remorcă, şi de toţi fraţii şi surorile ei, mai puţin Lucky, care insistase să vină cu Pongo. Din pricina întunericului şi a ninsorii, domnul Dearly nu realiză pe moment ce se întîmplă, pînă ce unul dintre pui nu se lovi de picioarele lui (Roly Poly, bineînţeles). Cînd privi în jos să vadă ce—l lovise, văzu puhoiul de pui negri revărsîndu—se înăuntru, străbătînd în goană holul şi luînd—o în sus, pe scările albe.

—Visez, îşi zise domnul Dearly şi se ciupi tare. Dar puhoiul de pui continuă să se scurgă pe lîngă el.

La un moment dat avu loc o mică întrerupere. Cei doi pui care trăseseră cu fidelitate remorca lui Cadpig, acum goală, se căzneau să o urce în sus pe treptele de la intrare. Domnul Dearly, care nu putea vedea un cîine în dificultate fără să nu—i dea o mînă de ajutor, se aplecă şi o ridică. Privind la remorcă domnul Dearly îşi dădu seama că nu visează. „Cîinii ăştia sînt o trupă de circ, îşi zise el. Dar de ce au venit tocmai la noi?"

Cîteva clipe mai tîrziu, Pongo şi Lucky trecură pe lîngă el şi puhoiul conteni.

—Mai sînteţi? strigă domnul Dearly în noapte.

Spre uşurarea lui, nimeni nu—i răspunse, aşa încît intră în casă si închise usa.

Picioarele din spate ale lui Pongo, negre de funingine, tocmai dădeau colţul în capătul de sus al scărilor şi domnul Dearly ţîşni după el, urcînd cîte patru trepte deodată, cu remorca încă în braţe.

În salon situaţia era învălmăşită. Oricît era de mare,

În cameră tot nu era loc destul pentru toţi, aşa încît puii se căţăraseră pe mese, pe scaune sau stăteau grămadă unii peste alţii. Gălăgia era considerabilă. Doamna Dearly abia reuşea să—şi păstreze echilibrul, iar dădacele se refugiaseră în picioare pe pian.

Domnul Dearly aruncă o privire pe uşă, după care dădu fuga în salonul din spate şi deschise larg uşile duble care despărţeau cele două încăperi. Un puhoi de pui năvăli înăuntru. Acum, că era mai mult loc pe podea, Pongo dădu un ordin:

—Toti care aveţi loc... tăvăliti—vă! Tăvăleste—te, Missis!

Şi zicînd acestea, începu şi el să se tăvălească cu hotărîre.

Soţii Dearly priveau încremeniţi scena, dar la un moment dat strigară în acelaşi timp:

—Uite!

Covorul cel alb se înnegrea în timp ce cîinii cei negri se albeau.

—E Pongo! strigă domnul Dearly.

—E Missis! strigă doamna Dearly.

—Pongo, Missis şi toţi puii lor! strigară la rîndul lor dădacele de pe pian.

—Sînt ceva mai mulţi decît puii lor! zise domnul Dearly, cu cîteva clipe înainte ca Pongo să—l îmbrăţişeze.

Missis o îmbrăţişa pe doamna Dearly şi într—un colţ al camerei aveau loc alte multe îmbrăţişări. Perdita era aproape înnebunită încercînd să îmbrăţişeze opt pui deodată. Erau puii ei, pe care—i credea

de mult pierduţi! Pongo nu se gîndise nici o clipă că şi puii Perditei erau printre cei salvaţi de la Hell Hall. Nu le observase petele roşcate, căci nu avusese prilejul de a—i vedea la lumină înainte de—a se fi tăvălit cu toţii în funingine. Pînă la urmă, se dovedi că puii Perditei fuseseră cei care trăseseră cu atîta fidelitate remorca lui Cadpig.

Domnul Dearly lăsase remorca în salonul din spate şi dădacele coborîră de pe pian şi merseră să o examineze.

—E o jucărie de copil, zise Nanny Cook.

—Şi are scris pe ea un nume şi o adresă, adăugă Nanny Butler, după care citi cu voce tare: Domnişorul Tommy Tompkins, fermier. Dympling, Suffolk.

—Dympling? întrebă doamna Dearly, Acolo are Cruella de Vil o casă. Ne—a spus despre ea atunci la masă şi ne—a întrebat dacă nu vrem s—o cumpărăm.

Şi atunci domnul Dearly înţelese tot. îşi aminti de dorinţa Cruellei de—a avea o haină din blană de dalmaţian şi bănui că adunase toţi aceşti pui ca domnul de Vil să—i poată face multe astfel de haine.

—Trebuie dată pe mîna legii, strigară ambele dădace la unison.

Domnul Dearly le promise că se va gîndi la toate astea după Crăciun, dar că acum puii trebuiau hrăniţi, iar magazinele toate erau închise. Telefona repede la principalele hoteluri din oraş — Ritz, Savoy, Claridges şi la alte cîteva — şi îi rugă să trimită pe cineva cu fripturi. Hotelurile se arătară dornice să ajute cînd aflară că Dalmaţienii Dispăruţi se întorseseră în sfîrşit acasă.

—Cu cîteva zeci mai muiţi decît am sperat vreodată, le zise domnul Dearly, cu toate că nu avusese timp să—i numere pe toţi.

—înainte de toate trebuie îmbăiaţi, zise Nanny Butler.

—îmbăiaţi? exclamă doamna Dearly. Toţi?

—Nu pot dormi aşa murdari de funingine, zise Nanny Cook ferm. Nanny Butler şi cu mine o să folosim baia noastră şi dumneavoastră o puteţi folosi pe a voastră. Şi ce—ar fi să—1 chemăm şi pe Minunatul Medic Veterinar să ne dea o mînă de ajutor împreună cu soţia? Ei ar putea folosi spălătoria.

Domnul Dearly îl sună deci pe Minunatul Medic Veterinar care nu avu nimic împotrivă să fie trezit şi scos din casă aproape de miezul nopţii în Noaptea de Ajun. Sosi imediat, împreună cu soţia lui.

Doamna Dearly scoase toate sărurile şi uleiurile de baie şi toate prosoapele frumos colorate pe care le primise în dar la nuntă, iar dădacele aprinseră focul în toate camerele. Apoi cele trei echipe se puseră pe treabă şi în curînd casa se umplu de abur parfumat de liliac, trandafir şi iasomie şi de mirosul delicios de căţei uzi. Baia luă mai puţin timp decît s—ar crede, căci în cadă intrau cîte cinci pui odată. După ce era spălat, fiecare pui era mai apoi înfăşurat în cîte un prosop roz, bleu, galben sau verde şi dus în faţa focului să se usuce. Grijuliu, domnul Dearly strînsese covorul din sufragerie ca puii să nu se murdărească din nou de funingine.

Pînă ce se termină baia, începură să sosească fripturile. Erau suficiente pentru toţi — chiar şi pentru oamenii cărora de atîta treabă li se făcuse foame. (Ei şi—au mîncat fripturile gătite.)

În cele din urmă, Minunatul Medic Veterinar şi soţia plecară, iar casa se pregăti pentru noapte. Pongo şi Missis dădură foarte clar de înţeles că doresc să doarmă în coşurile lor, împreună cu puii lor care se cuibăriseră pe covoraşul din faţa căminului sau prin fotolii. Perdita se culcă cu puii ei în spălătorie, pe o plapumă de puf din satin. Restul căţeilor se instalară peste tot în casă — pe paturi, pe canapele şi scaune.

Soţii Dearly şi cele două dădace reuşiră să—şi păstreze cîte un scaun pentru fiecare, din cele fără perne, tari, dar faptul nu—i deranja, căci nu se aşteptau să se odihnească prea mult în noaptea aceea. Voiau să fie pe—aproape în caz că vreunul dintre pui avea nevoie de ceva peste noapte.

Cînd liniştea se aşternu în sfîrşit peste bucătăria călduroasă şi cei cincisprezece pui ai lor adormiseră, Pongo se întoarse spre Missis şi îi zise:

—Îţi aminteşti în noaptea aceea cînd am plecat — cu cît dor ne—am uitat înapoi la bucătăria noastră? Uită—te acum la zgarda ta regulamentară, atîrnată acolo în cui, gata să o porţi mîine — şi la frumoasa ta hăinuţă albastră.

—Sînt atît de călită acum, zise Missis, încît nu mai am nevoie de haină. Dar arn s—o port totuşi, numai din vanitate.

În momentul acela, la fereastră se auzi un zgomot slab, ca o rîcîială. Afară, în mijlocul unui vîrtej alb, se zăreau doi ochi verzi. Era pisica Cruellei.

Pongo îi dădu repede drumul în casă.

—Dac—ați ști ce nebunie e acasă la soţii de Vil! zise ea.

Pongo se întoarse spre Missis.

—N—am apucat să—ţi povestesc, Missis. Prietena noastră mi—a spus că, dacă intrăm în camera aceea încuiată, am avea prilejul să distrugem întreg stocul de blănuri al domnului de Vil. Cruella îl obliga să le ţină pe toate acolo ca ea să o poată purta pe oricare ar fi dorit—o. Am sperat să—i putem ruina afacerea. Pentru asta am acceptat riscul de a intra în casa Cruellei — nu ca să ne răzbunăm, ci ca să facem din Anglia un loc fără pericol pentru dalmaţieni.

—Şi a ieşit chiar mai bine decît mă aşteptam, zise pisica cea albă, căci se pare că majoritatea blănurilor nu erau plătite, aşa încît domnul de Vil e ruinat.

—Sărmanul om! îmi pare rău pentru el, zise Missis.

—Nu trebuie, spuse pisica. E la fel de rău ca şi Cruella. Singura diferenţă este că ea e puternică şi rea, în timp ce el e slab şi rău. Oricum, mîine părăsesc Anglia, ca să scape de datorii.

—Cruella mai are încă bijuteriile, zise Missis cu regret.

—Cele mai multe n—au nici o valoare, spuse pisica. Iar cele veritabile îi vor fi necesare domnului de Vil ca să pornească o nouă afacere undeva în străinătate. L—am auzit spunînd că va face pelerine de ploaie din plastic.

—Cruella n—o să arate prea bine în aşa ceva, observă Missis veselă.

—Nu cred c—o să—i mai stea bine în nimic, spuse pisica. Aţi auzit de oameni care au albit peste noapte din pricina şocului? Ei bine, asta i s—a întîmplat şi Cruellei: jumătatea neagră a părului ei a albit, iar jumătatea albă a devenit verde — o nuanţă absolut oribilă. Lumea o să zică că—i vopsită. Oricum, sînt fericită c—am scăpat de soţii de Vil.

—Şi unde o să te duci? întrebă Pongo. Pisica îl privi surprinsă.

—Să mă duc? Nu mă duc nicăieri. Abia am venit — aici. M—aş fi mutat mai de mult dacă voi n—ați fi lătrat — atunci, în seara aceea, cînd ai voştri, drăguţi, mi—au dat o cutie de sardine. N—or să mă alunge. Am să mă duc sus să—i văd chiar acum.

Şi cu acestea, Pongo şi Missis se cufundară într—un somn din cele mai fericite, lipsit de orice griji, cu excepţia faptului că se întrebau totuşi ce aveau să se facă soţii Dearly cu atîţia pui...

Acelaşi lucru se întrebau şi soţii Dearly!

Aceia dintre cititori care doresc să afle vor trebui să citească mai departe. În plus, există o enigmă care trebuie dezlegată. Mulţi dintre cei buni la matematică vor spune că în carte s—a strecurat o greşeală. Titlul cărţii este *O sută unu dalmaţieni.* Ia să vedem: Pongo, Missis şi Perdita fac trei. La Hell Hall erau nouăzeci şi şapte de pui, punîndu—i la socoteală şi pe cei ai lui Pongo şi Missis. Trei şi cu nouăzeci şi şapte fac o sută. Unde este atunci cel de—al o sută unulea dalmaţian?

S—a vorbit despre el, dar poate unii cititori nu şi—l mai amintesc. Si dacă nu şi—l amintesc, o vor face în curînd. Iar cei care şi—l amintesc vor avea prilejul să afle mai multe despre el. Aşa încît, cu voia dumneavoastră, să trecem la ultimul capitol.

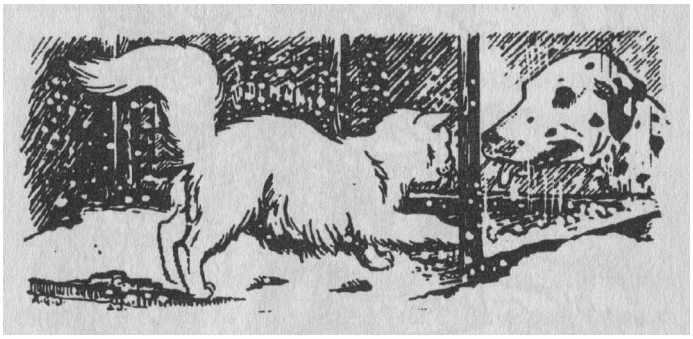

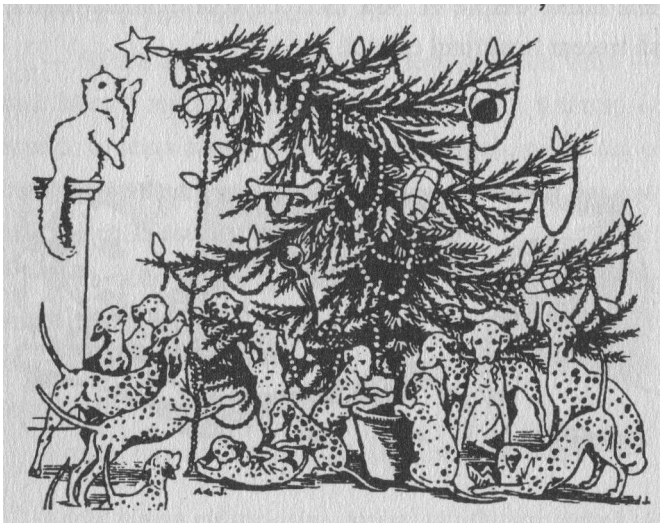

18. AL O SUTĂ UNULEA DALMAŢIAN

Ziua de Crăciun în casa de lîngă Regent Park a fost pur şi simplu minunată. Cele mai bune hoteluri trimiseră din nou fripturi şi, cu toate că soţii Dearly nu aveau pregătite cadouri pentru toţi, puii prinseră a se juca cu multe obiecte din casă, care nu erau pentru joacă (dar care au devenit de atunci înainte).

Soţii Dearly îi scoaseră pe toţi la plimbare în parcul acoperit de zăpadă, cu Pongo, Missis şi Perdita alergînd în jurul lor ca să fie siguri că nu se rătăceşte vreunul. Apoi, la lăsarea serii, Pongo şi Missis îi duseră hotărîţi pe domnul şi pe doamna Dearly pe Primrose Hill, de unde transmiseră un mesaj tuturor. Reuşiră să ia legătura chiar şi cu spanielul cel vîrstnic şi galant, căci doi cîini dintr—un sat aflat la cinci mile distanţă merseră special la conac ca să transmită mesajul. (Spanielul nu omise să răspundă, asigurîndu—i că şi el, şi Sir Charles erau bine.) Desigur, mesajul dalmaţienilor fu transmis în lanţ. Cel I mai îndepărtat cîine cu care Pongo şi Missis reuşiră să vorbească direct fu marele dog dinspre Hampstead, care era în mare voce.

—E ceva misterios cu lătratul ăsta la lăsarea serii, zise doamna Dearly. Crezi că—şi transmit mesaje?

Domnul Dearly zise că, desigur, ideea era interesantă, dar că... Şi atunci se opri. Oare exista ceva ce cîinii nu puteau face? N—ar fi zis, dacă se gîndea la ce reuşiseră să facă Pongo şi Missis. Cum aduseseră ei nouăzeci şi şapte de pui tocmai din Suffolk? Pongo şi Missis ardeau de dorinţa de a—i povesti, dar n—au putut s—o facă niciodată.

De cum trecură sărbătorile Crăciunului, domnul Dearly se hotărî să acţioneze rapid, căci îşi dădea seama că o sută de dalmaţieni erau puţin cam prea mulţi pentru o singură casă de lîngă Regent Park. Erau puţin cam mulţi chiar şi pentru Regent Park.

Mai întîi dădu anunţ la ziar, în caz că se găseau proprietari care doreau să—şi recupereze dalmaţienii. Dar nu se prezentă nimeni. Şi aceasta dintr—un motiv foarte simplu: toţi puii, în afara celor furaţi de la soţii Dearly, fuseseră cumpăraţi de Cruella, căci te costă astăzi să tocmeşti un furt ca lumea. (De—altfel, Cruella plătise mai mult pentru puii furaţi decît pentru toţi cei cumpăraţi.) Cum era de aşteptat, proprietarii care vînduseră puii nu—i considerară niciodată pierduţi şi deci nu se mai interesară de ei. Singurul care veni fu fermierul, proprietarul Perditei, dar care acceptă bucuros să o vîndă soţilor Dearly.

Şi uite aşa, domnul Dearly se pomeni norocosul proprietar a o sută de dalmaţieni minunaţi. Se hotărî că—i trebuie o casă mare, la ţară. Din fericire, îşi putea permite aceasta, căci guvernul intrase din nou în datorii şi domnul Dearly trebuise din nou să—i vină în ajutor. Şi de data aceasta, guvernul îl răsplătise oferindu—i încă un venit din care să economisească impozitul pe venit. Astfel, domnul Dearly îşi permise să—şi lase slujba, rămînînd însă oricînd gata să ajute guvernul la aritmetică.

Într—o frumoasă zi de ianuarie, după ce se topi toată zăpada, domnul Dearly îi zise doamnei Dearly:
—Hai să facem o călătorie pînă în Suffolk ca să înapoiem remorca domnişorului Tommy Tompkins şi să

căutăm o casă. Cu ocazia asta o să vedem şi casa în care au fost închişi puii — nu că o vom cumpăra tocmai pe aceea.

Doamna Dearly rîse Ia o asemenea idee.

Îi luară cu ei pe Pongo şi pe Missis, iar Lucky veni clandestin, ascuns sub bancheta maşinii, căci dorea să—l vadă din nou pe Colonel şi să fie avansat la rangul de căpitan. (Nu stătu mult ascuns sub banchetă şi fu primit cu mare bucurie tind ieşi.) Cînd ajunseră la Dympling. porniră la plimbare prin sat si—l întîlniră pe Tommy Toinpkins însoţit de ciobănesc. Astfel, remorca ii fu înapoiată băieţaşului pe loc — spre marea uşurare a soţilor Dearly, care nu prea ştiau ce le—ar fi putut spune părinţilor iui Tommy. Băieţaşului nu trebuiră să—i spună nimic, căci el încă nu vorbea (cu toate că gînguritul iui începea să semene mai mult cu graiul oamenilor decît cu cel al cîinilor).

Soţii Dearly văzură imediat că Pongo, Missis şi Lucky îl cunoşteau pe ciobănesc — ca şi pe pisica tărcată care sosise în fugă.

—Şi—acum să găsim casa Cruellei, zise domnul Dearly.

Cînd ajunseră la Hell Hall, găsiră un panou mare pe care scria: „De vînzare — IEFTIN. Proprietarul plecat în ţări calde."

Porţile erau larg deschise. Casa era goală.

(Fraţii Baddun fuseseră închişi pentru că—l atacaseră pe cel care venise să le ia televizorul care nu fusese niciodată plătit. Faptul nu—i deranja însă prea mult, căci la închisoare întîlniseră atît de mulţi răufăcători, încît era chiar mai bine ca la televizor. Aveau mari speranţe acum să apară într—o zi în emisiunea „Ghiceşte—mi delictul".)

—Ce casă oribilă! exclamă doamna Dearly.

—Ce zid grozav! exclamă domnul Dearly.

Un lucru îl preocupa. Dacă aducea o sută de dalmaţieni la ţară, cum îi va împiedica să nu alerge nesupravegheaţi prin împrejurimi? Un zid grozav ca acesta îi oferea răspunsul. De n—ar fi fost casa atît de oribilă!

—Şi dac—am vopsi—o în alb, zise el, şi i—am pune ia loc ferestrele zidite? În faţă are un bazin minunat, aproape un lac.

Doamna Dearly clătină din cap. Dar cînd intrară şi vizitară camerele mari, frumoase şi şi le închipuirâ văruite în alb în loc de roşu, doamna Dearly începu să se simtă altfel.

Pongo, Missis şi Lucky alergară prin bucătărie şi cămară, amintindu—şi tot ce se întîmplase acolo. Soţii Dearly îi urmară şi văzură cazanul pentru instalaţia de încălzire centrală. Ieşiră apoi să viziteze grajdurile.

—Dacă le încălzim, am putea amenaja aici coteţe tocmai bune, zise domnul Dearly.

Ridică apoi privirea şi observă Turnul, de care rămaseră amîndoi încîntaţi. Se hotărîră atunci să cumpere Hell Hall si să—l transforme într—o casă frumoasă.

—Şi vom fonda aici o Dinastie de Dalmaţieni, zise domnul Dearly.

Missis se simţi insultată. Crezuse că dinastie înseamnă tămbălău, dar Pongo o linişti explicîndu—i că de fapt se referea la o familie care continuă peste ani şi ani. Domnul Dearly adăugă:

—Şi am face bine să fondăm şi o Dinastie Dearly, care să aibă grijă de Dinastia de Dalmaţieni, lucru cu care doamna Dearly fu pe deplin de acord.

Modificările de la Hell Hall nu luară mult şi într—o zi însorită de început de primăvară, în faţa casei de lîngă Regent Park, se aflau oprite o camionetă şi un imens autocar cu etaj. Camioneta era pentru mobilă, iar autocarul pentru soţii Dearly şi pentru dalmaţieni. Dădacele plecaseră înainte cu maşina ca să deschidă casa cea nouă, cu Nanny Butler la volan — aceasta îşi adăugase o elegantă caschetă de şofer la uniforma ei de majordom.

Domnul Dearly ieşi din casă cu Pongo şi Missis. După el veni doamna Dearly cu Perdita şi cu pisica cea albă pe umeri. (Pisica urma să fondeze şi ea o Dinastie la Hell Hall. Soţii Dearly îi promiseseră un persan alb ca soţ.)

În următoarele minute avură loc două neaşteptate întîmplări. La vederea camionetei, Missis abia apucă să exclame: „O! Uite un miracol!", cînd dinăuntru ţîşni un dulău terrier Staffordshire, care strigă: „Iată, ne întîlnim din nou" către cei doi dalmaţieni şi se repezi în pieptul domnului Dearly.

—Ăsta e un compliment, să ştiţi, zise Jim, care stătea lîngă camionetă.

—Aşa e, îl completă Bill. I—aţi căzut cu tronc Berbecului ăstuia.

—Aş zice că i—am căzut la propriu, spuse domnul Dearly politicos, ridicîndu—se dintr—o poziţie şezîndă.

Pongo şi Missis reuşiră să—l oprească la timp pe terrier înainte ca acesta să apuce să—i facă vreun compliment şi doamnei Dearly. Şi atunci avu loc cea de—a doua întîmplare neaşteptată. O maşină mare oprise în apropiere şi cei dinăuntru priveau cu interes la Pongo, Missis şi Perdita. Dintr—o dată însă, maşina începu să se zgîlţîie cu putere, uşa se deschise brusc şi dinăuntru sări un superb dalmaţian, din cel cu pete roşcate, care se îndreptă glonţ spre Perdita. Era soţul ei de mult pierdut.

Numele său era Prince. Stăpînii lui fură impresionaţi de fidelitatea lui faţă de Perdita şi—l oferiră pe dată soţilor Dearly, spunînd că erau fericiţi să—l dea unei familii care se va îngriji de el. Ei erau adesea plecaţi din ţară şi erau nevoiţi să—l lase în grija altora.

Prince fu încîntat. Pe lîngă că voia să fie cu Perdita, ştia să recunoască oamenii iubitori de animale.

Şi astfel, dalmaţienii, o sută unu la număr, o porniră înspre Suffolk.

Stăteau în picioare pe scaunele din autocar şi priveau afară. Mulţi care—i văzură trecînd îi ovaţionară, căci ziarele scriseseră atîtea despre ei, încît deveniseră celebri. De—a lungul drumului se adunaseră de asemenea o mulţime de cîini, căci vestea plecării dalmaţienilor fusese transmisă la Lătratul de Seară. Cei de—afară le urau noroc, dalmaţienii le mulţumeau dinăuntru şi uite aşa autocarul se umplu de o zarvă nemaipomenită. Pe soţii Dearly însă nu—i deranja gălăgia, căci după părerea lor era plăcut să auzi cîini lătrînd de bucurie.

Prince fu destul de timid la început, aşa încît domnul Dearly se aşeză lîngă el şi începu să—l hîrjonească, în joacă, aşa cum le place cîinilor mari să fie hîrjoniţi. (Hîrjoneala trebuie să fie destul de dură, dar nu violentă; trebuie să provoace plăcere, nu durere. Domnul Dearly se pricepea de minune la asta.) Prince începu să dea din coadă şi, dintr—o dată, îl apucă pe domnul Dearly de ureche, în joacă, spre marea încîntare a acestuia. Din clipa aceea, chipeşul soţ al Perditei se simţi pe deplin ca unul de—al casei.

Cînd ajunseră la Dympling, tot satul ieşi să—i întîmpine, cu ciobănescul, pisica tărcată şi Tommy Tompkins în primele rînduri. (Dinspre fermă se auzea mugetul cald al vacilor urîndu—le bun—venit.) Tommy avea remorca cu el şi, văzînd—o, Cadpig se simţi puţin invidioasă — dar se bucură să stie că de—acum era destul de mare ca să nu mai aibă nevoie de nici un fel de remorcă.

Pisica persană, care devenise o creatură adorabilă (bunătatea face pisici blînde), se purtă extrem de frumos cu pisica tărcată de la fermă. Fu începutul unei mari prietenii.

În cele din urmă, autocarul intră pe porţile larg deschise de la Hell Hall. În bazinul din faţa casei se oglindea acum o casă albă ca zăpada, cu perdele de muselină la toate ferestrele. Faţada casei aducea şi acum cu un chip, dar a cărui expresie însă era dintre cele mai plăcute.

Dădacele îi aşteptau în pragul uşii de la intrare. Şi în timp ce le ieşeau în întîmpinare, Nanny Butler zise:
—Ştiaţi că pe acoperiş e o antenă de televizor? Iar Nanny Cook adaugă:
—Ar fi păcat să nu o folosim.

Domnul Dearly înţelese că dădacele îşi doreau un televizor în bucătărie şi propuse imediat cumpărarea unuia. Pongo şi Missis auziră vestea cu mare bucurie, căci ştiau cît de mult îi lipsise lui Cadpig televizorul.

Dar, oricît de multe ore fericite petrecu în bucătărie, în faţa televizorului, lui Cadpig nu—i mai plăcu acesta tot atît de mult pe cît îi plăcuse celălalt televizor — acela nemişcat, tăcut, pe care—l văzuse în Ajunul Crăciunului, cînd puii se odihniseră atît de liniştiţi în clădirea aceea ciudată şi impunătoare. îşi aminti adesea de clădirea aceea şi se întreba a cui era. Trebuie să fi fost cineva cu o inimă foarte, foarte bună. Căci în fata fiecărui scaun dinăuntru, găsiseră cîte un culcuş pentru căţei făcut dintr—o pernuţă cu tiv de jur împrejur şi toarte la colţuri.